NEW YORK TIMES BESTSELLER

JAMES PATTERSON

& Gabrielle Charbonnet

Mucize

nemesis
KİTAP

JAMES PATTERSON

& Gabrielle Charbonnet

Mucize

Jane, çocukluğunda, anne ve babasının ilgisinden mahrum, yalnız hayata geçirmektedir. Ünlü bir yapımcı olan annesinin ona ayıracak vakti yoktur. Babasını ise iş seyahatleri nedeniyle nadiren görmektedir. Ama Jane'in yalnız günlerini doldurun ve sadece onun görebildiği bir arkadaşı vardır: Michael.

Bakıcısının yas günü geldiğinde, hediyesi için büyük bir doğum günü partisi düzenlenen Jane çok mutludur. Annesi, babası ve en yakın arkadaşı Michael yanındadır. Ama bu mutluluk hısa sürecektir. Çünkü Michael'ın onu saylemesi gereken bir sır vardır. Michael onunla sonsuza dek kalamayacaktır ve gitme zamanı gelmiştir. Jane onun ayrılmak için hazır olmadığını kısmen bile.

Michael'ın gidişiyle Jane'i tamamen esir alan yalnızlık, yıllar boyunca onun peşini bırakmaz. Jane otuz yaşına geldiğinde bile, çocukluğunda olduğu kadar yalnızdır. Erkek arkadaşıyla neredeyse hiç görüşemiyordur ve annesinin tek döşüncesi de hâlâ kariyeridir.

Ve bir gün hayali arkadaşı Michael, [redacted] kalır. Ancak Michael artık hayali değildir. Jane'i [redacted] önemsemeyen tek insan geri dönmüştür. Ancak Mic[redacted] kalmasıyla gerçekleşen bu mucizenin bir nedeni vardır.

Birisinin de bunu bilmediği bir nedeni...

nemesis KİTAP

Mucize

Mucize
James Patterson & Gabrielle Charbonnet

Kitabın Özgün Adı: Sundays at Tiffany's
Nemesis Kitap / Polisiye
No: 338
Yazan: James Patterson & Gabrielle Charbonnet
Çeviren: Ali İhsan Tokaç
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak Torun
Düzelti: Leyla Yılmaz
Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu
Dizgi: Hazel Çelik

ISBN: 978-605-9809-90-0

© James Patterson
© Gabrielle Charbonnet
© Nemesis Kitap
Bu kitabın yayın hakları, Little, Brown and Company, New York, USA ile anlaşarak AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Eylül 2016

Baskı ve Cilt:
Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık Ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti. İkitelli Org.San. Bölg. Deposite İş Merk.
A6 Blok Kat:3 No:309 Başakşehir / İstanbul
Tel: 0212 671 61 51 Fax: 0212 671 61 52

Yayımlayan:
NEMESİS KİTAP
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16

JAMES PATTERSON

& Gabrielle Charbonnet

NİHAL ALİ ÖZÜNÜL

Mucize

Çeviren: Ali İhsan Tokaç

İMKÂNSIZA İNAN

Michael ve ben St. Regis'te her pazar akşamı tatlılarımızı yerken, annem ve bir arkadaşı daha da orada, yani St. Regis'te, kahvelerini yudumlayıp keklerini yiyordu. Böyle bir yönteme başvurarak hem dedikodusunu yapabiliyor, hem şikâyetlerini anlatabiliyor hem de işini idare edebiliyordu ve tüm bunları yaparken de aslında benimle birlikte bile olmadan gözünü yine de üzerimde tutabiliyordu.

Pazar günlerimizi St. Regis'ten sonra Tiffany'de sonlandırıyorduk. Annem elmaslara bayılıyordu ve her yerde elmas aksesuvarlarından takıyordu. Başka insanların tek boynuzlu kristal atlardan topladığı gibi veya bir patisi havada olan şu tuhaf Japon kedi seramiklerinden aldığı gibi elmas koleksiyonu yapıyordu.

Elbette o pazar günleri her şey benim için normaldi çünkü bana eşlik eden Michael vardı. Yeryüzündeki en iyi arkadaşımdı o, ben sekiz yaşımdayken belki de tek arkadaşım.

Benim hayalî arkadaşım.

Oğlum Jack dört yaşındayken Los Angeles'a seyahat etmek zorunda kaldım. Ona beni özleyip özlemeyeceğini sorduğumda, "Çok da değil," cevabını verdi. "Beni özlemeyecek misin?" dedim. Jack başını salladı, "Sevgi, asla ayrı olmamak demektir." Sanırım hikâyenin üzerine inşa edildiği temel bu ve zannediyorum ki bu durum, hayattaki hiçbir şeyin sevmek ve sevilmekten daha önemli olmadığı inancının etrafında dönüp duruyor. En azından benim tecrübem bu oldu. Yani bu eser senin için, benim akıllı ve sevgi dolu oğlum Jack, ayrıca Suzie için de, senin annen, benim en iyi arkadaşım, eşim, tüm bunların bir araya geldiği tek kişi.

Son olarak da, bitiş hikâyesindeki kilit noktanın gelişiminde bana çok büyük yardımı dokunan Richard DiLallo için...

J.P.

Geçmişten bir kare aniden gözünün önünde belirdiğinde Michael, New York Hastanesi'ne çıkan oldukça kalabalık caddeleri aşarak koşabildiği kadar hızlı koşuyordu. Jane orada ölüyordu. Aklında belirip duran bunaltıcı anıların bacaklarındaki gücü emip onu oracıkta yere yığmasına ramak kalmıştı. Jane ile St. Regis Oteli'ndeki Astor Salonu'nda oturduğunu anımsadı, şimdiyse ikisinin de bu kadar farklı durumlarda olacağını önceden tahmin etmek güçtü.

Her şeyi fevkalade hatırlıyordu –Jane'in sıcak çikolata soslu tatlısını ve hakkında konuştukları kahveli dondurmasını– sanki daha dün gibiydi. Bunların tümüne inanmak neredeyse imkânsızdı. Hayır, inanmak kesinlikle imkânsızdı.

Tıpkı hayatın akıl sır ermeyen o diğer gizemleri gibiydi. Michael, daha hızlı ve daha güçlü koşarken düşünmeden duramıyordu. Jane'in tam ona kavuşmuşken ölüyor oluşu, birlikte olmak için atlattıkları onca şeyden sonra...

BİRİNCİ KISIM
BİR ZAMANLAR
New York'ta

BÖLÜM 1

O pazar akşamlarının her bir detayı zihnimde kazılı; ancak şimdi hemen Michael'dan ve kendimden bahsetmek yerine, New York şehrindeki St. Regis Oteli'nde servis edilmiş olduğu gibi, dünyanın en tatlı, en nefis ve en can alıcı meyveli dondurması olan *sundae* tatlısını anlatarak başlayacağım.

Her zaman aynıydı. Sıcak çikolata sosunun etrafında aktığı yumruk büyüklüğünde iki top dondurmaydı. Sos döküldüğü zaman dondurmayı kalınlaştırıyordu ve yenildiğinde de insanın ağzının etrafına yapışıp leke bırakacak türden çiğnenebilir bir tatlı haline getiriyordu. Tam tepesine de dövülmüş hakiki krema konuluyordu. Bu kremanın, tüpten fışkırtılan ve gerçek sütle alakası olmayan kremşantilerle arasındaki farkı sekiz yaşımdayken bile anlayabiliyordum.

Astor Salonu'ndaki masamın karşısındaki de Michael'dı. Şüphesiz ki, bildiğim en yakışıklı adamdı, hatta tüm hayatım boyunca görüp görebileceklerimin en yakışıklısıydı. Ayrıca en kibar, en zarif ve muhtemelen de en akıllı kişiydi.

Beyaz ceketli garson, gözümü üzerinden ayırmadığım

ve yapılışını zevkle izlediğim *sundae* tatlısını bana eziyet edermişçesine aheste aheste hazırlarken Michael'ın açık yeşil gözleri o gün beni izliyordu. O ise cam kâsede birkaç top karpuzlu dondurma alıp üzerine de limon şerbeti döktürmüştü. *Sundae* tatlısının zevkinden kendisini alıkoyma kabiliyetine akıl sır erdiremiyordum.

İmrenilesi tabiatına daha da kibarlık katarak, "Çok teşekkürler," dedi Michael.

Michael'ın bu kibarlığına karşılık garson tek kelime dahi etmemişti.

Astor Salonu, St. Regis Oteli'nde süslü tatlılardan yemeye gidilen yerin adıydı. O akşam Astor Salonu, önemli görünen konuşmalar yapan önemli görünen kişilerle dolmuştu. Arka plandaysa sanki Lincoln Salonu'ndaymışız gibi senfoni tadında zaman harcayan iki kemancı vardı.

Michael, "Tamamdır, Jane ve Michael oyununu oynama zamanı," dedi.

Tek bir alkış yapıp ellerimi birleştirdim, gözlerim ışıldıyordu.

Olay şuydu: İkimizden biri bir masa seçip gösteriyordu ve diğerinin de orada oturan kişilerle ilgili hikâyeler uydurması gerekiyordu. Kaybeden de tatlının parasını ödüyordu.

Parmağıyla işaret ederek, "Başla," dedi. Neredeyse birbiriyle aynı giyinmiş soluk sarı renkte keten elbiseli üç genç kıza baktım.

Tereddüt etmeden dedim ki, "Sosyeteye yeni giren kızlar. İlk seferleri. Liseden yeni mezun olmuşlar. Belki Connecticut'ta, bir ihtimal de Greenwich'te."

Michael geriye yaslanıp kafasını salladı ve gülüp, "Sen yetişkinlerin içinde cidden çok vakit harcıyorsun, yine de gayet iyi Jane. Puan senin," dedi.

Bir başka masayı Michael'a kaş gözle işaret ederken, "Pekâlâ," dedim. "Şuradaki çifte baksana, *Leave It to Beaver* dizisindeki Cleaver'lar gibi giyinenlere. Hikâyeleri neymiş acaba?"

Adamın üzerinde gri ve mavi kareli bir takım elbise, kadının üzerindeyse kıvrımlı yeşil bir etek ve de açık pembe bir ceket vardı.

Kolayca, ezberinden anlatan Michael, "Kuzey Carolina eyaletinden bir karıkoca. Varlıklılar da. Tütün marketi zincirleri var. Kadın buraya biraz alışveriş yapmaya gelmiş. Şu anda adam boşanmak istediğini söylüyor."

Masaya bakarken, "Ah," dedim. Derin bir nefes çektim, sonra da dondurmamdan bir kaşık dolusu alıp kendimi o dolgun tatların ağzımda yayılışına bıraktım. "Evet, sanırım herkes boşanıyor."

Michael dudağını ısırdı. "Ah, Jane bekle, tümden yanlış yaptım. Adam boşanma talebinde bulunmuyor. Kadına bir sürprizi olduğunu söylüyor, gemi gezisine çıkmaları için gereken düzenlemeleri yapmış. QE2 gemisi ile Avrupa'ya açılıyorlar. Ayrıca bu onların ikinci balayıları olacak."

"Çok daha hoş bir hikâye oldu bu," dedim ve gülümsedim. "Puanı kaptın, harika."

Kafamı tabağıma çevirdim ve dondurmamın bir şekilde bütünüyle kaybolduğunu fark ettim, her zaman olduğu gibi.

Michael heyecanlı heyecanlı etrafına bakınıyordu. "İşte, bu sefer hikâye uyduramayacaksın, bak şurada."

Döndüm ve baktım.

Kırklı yaşlarında bir kadındı, güzel de giyinmişti, hatta hoştu. Herhangi bir filmde oynamak istese işi kapabilecek tiplerdendi. Açık kırmızı renkte, alt kısmı normalden biraz daha uzun ve geniş olan bir elbise giymişti. Ayakka-

bılarını elbisesine uyumlu seçmişti, büyük siyah el çantası vardı. Ona dair her şey, "Bana bak!" diyordu.

Birlikte olduğu beyefendi ise daha genç, daha solgun ve oldukça zayıftı. Üzerinde mavi bir spor ceket vardı. İpekten yapılmış, hafif enine geniş ve desenli bir boyunbağı takmıştı. O türden kravat takan insanların sayısının fazla olduğunu sanmıyordum. Konuştuğu sırada kollarını coşkuyla sallıyordu.

"Hayır, bu komik değil," dedim fakat sırıtıp göz devirmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Nedenini soracak olursanız, size o çiftin kim olduğunu açıklayayım; onlar, o sene ünlülerin kuaförü olarak isim yapan Jason ile birlikte meşhur Broadway yapımcısı olan Vivienne Margaux'tu, yani annemdi. Soyadı için zamanı olmayan, tek isimli, sera çiçeği, Jason.

Tekrar baktım. Kesin olan bir şey vardı ki, annem kendi başına oyuncu olacak kadar güzeldi. Bir keresinde ona neden aktris olmadığını sormuştum. Bana, "Tatlım, ben trene binip öylece gezmek istemiyorum. Ben treni kullanmak istiyorum," demişti.

Michael ve ben St. Regis'te her pazar akşamı tatlılarımızı midelerimize indirirken, annem ve bir arkadaşı da orada kahvelerini yudumlayıp keklerini yerlerdi. Böyle olunca annem hem dedikodu yapabiliyor, hem şikâyetlerini anlatabiliyor, hem de işini idare edebiliyordu ve tüm bunları yaparken de aslında benimle birlikte bile olmadan gözünü yine de üzerimde tutabiliyordu.

Pazar günlerimizi St. Regis'ten sonra Tiffany'de sonlandırıyorduk. Annem elmaslara bayılıyordu ve gittiği her yerde elmas aksesuvarlarından takıyordu. Başka insanların tek boynuzlu kristal atlardan toplayıp vitrinlerinde sakladığı gibi annem de kendi elmas koleksiyonunu

yapıyordu. Bir patisi havada olan şu tuhaf Japon kedi seramiklerinden alıp saklayanlar vardı bir de.

Elbette o pazar günlerinde her şey benim için normaldi çünkü bana eşlik eden Michael vardı. Yeryüzündeki en iyi arkadaşımdı o, ben sekiz yaşımdayken belki de tek arkadaşımdı.

Benim hayali arkadaşımdı.

BÖLÜM 2

Masada otururken Michael'a biraz daha sokuldum. "Sana bir şey söyleyeyim mi?" diye sordum. "Can sıkıcı türden."

"Neymiş?"

"Galiba Jason ile annemin ne hakkında konuştuğunu biliyorum. Konu Howard. Vivienne ondan sıkıldı. Yeni bir sayfa açmaktan bahsediyorum."

Howard benim üvey babamdı, ayrıca annemin üçüncü kocasıydı. Bildiğim üçüncü kocası, her neyse.

İlk kocası Palm Beach tarafından profesyonel bir tenisçiydi. Sadece bir yıl sürdü.

Sonra da Kenneth, babam. Annemle üç yıl süren bir birliktelik yaşayarak tenisçiden daha iyi iş çıkarmıştı. Çok şekerdi ve onu seviyordum fakat iş için oldukça fazla seyahat ediyordu. Zaman zaman sanki beni unutmuş gibi hissediyordum. Annemin Kenneth hakkında *iradesiz* diye konuştuğunu duymuştum. Vivienne, onları gizlice dinlediğimi bilmiyordu. "Asla başarılı olamayacak yakışıklı bir muhallebi erkeğiydi," diyordu.

Howard ise şu âna kadar iki yıldır etrafımızdaydı. Hiç iş gezisine çıkmıyordu ve Vivienne'e yardım etmekten başka işi yokmuş gibi görünüyordu. Annem yorulduğunda ayaklarına masaj yapıyordu ve annemin yaptığı yeme-

ğin tuzunu kontrol ediyordu. Ayrıca aracımızın ve şoförümüzün her zaman vaktinde orada olduğundan kesinlikle emin oluyordu.

Michael, "Niye böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ufak şeyler, Vivienne'in eskiden ona üst baş alması gibi. Paul Stuart'tan havalı ayakkabılar, Bergford Goodman's markalı kravatlar... Aslında ona yıllardır hiçbir şey vermedi ama. Dün gece yemeği evde yedi, yalnız başına, benimle. O ise evde bile değildi."

"Howard neredeydi?" diye sordu Michael. Gözlerindeki sempatiyi ve endişeyi görebiliyordum.

"Bilmem. Vivienne'e aynısını sorduğumda, 'Kim bilir ve kim takar?' demişti." Başımı sallayıp annemin sesini taklit ettim. "Tamam, yeni konu. Bil bakalım salı günü ne günü?"

Michael işaretparmağının ucuyla çenesine birkaç kez vurdu, gözlerini etrafta gezdirerek bir süre düşündü. "Fikrim yok," dedi.

"Hadi ama adın gibi biliyorsun Michael, hiç komik değil."

"Sevgililer Günü mü?"

Masanın altından bacağına hafifçe tekme atıp, "Kes şunu!" dedim. Pis pis sırıtıyordu. "Salı gününün ne olduğunu biliyorsun. Bilmek zorundasın da. Benim doğum günüm!"

"Ah evet. Vay canına Jane, yaşlanıyorsun."

Michael'a katılarak başımı salladım. "Sanırım annem benim için parti düzenleyecek."

"Hmm, öyle mi?"

"Evet. Her neyse, aslında doğum günü partisi umurumda değil. Gerçekten istediğim tek şey kanlı canlı, gerçek bir yavru köpek."

Michael, "Olur," diyerek onayladı.

"Neden hiç konuşmuyors–" dememe kalmadan cümlem tam ortada kesildi.

Gözucuyla Vivienne'in senet imzaladığını fark ettim. Sonraki bir dakika içinde de masamızın başında dikilip beni apar topar bir yere götüreceklerdi. St. Regis'teki pazar akşamımız sona eriyordu. Ben ve Michael için harika bir zaman olmuştu.

Fısıldadım: "İşte geliyor. Michael, görünmez ol."

BÖLÜM 3

Vivienne, kalabalığın içerisinden sanki St. Regis ona aitmişçesine geçip masamıza geldi. Jason ise arkadan yavaş yavaş yürüyordu. Astor Salonu'ndaki hiç kimsenin inanamadığı bir şey vardı. Mükemmel bir şekilde makyajını yapmış, harika bir cilde sahip ve fevkalade bir bronzluğa ulaşmış bu güzel kadının yanında seksen yaşlarında, kıvırcık saçlı, bodur ve yanaklarının her iki yanına da çikolata sosu bulaşmış bu adamın ne işi vardı?

Fakat oradaydık sonuçta. Anne ve kız.

Vivienne yanağımdan öpüp işe koyuldu. Benim işime.

"Tatlış Jane..." Neredeyse her zaman bana *tatlış Jane* derdi, sanki gerçek adım buymuş gibi. "Her seferinde iki tatlı söylüyorsun. Bu şart mı?"

Meşhurların kuaförü Jason hemen yardımıma koştu. "Vivienne, aslında ikinci dondurması karpuzlu. Hiç de kötü değil. Yani şekerli ama–"

Annem, "Tatlış Jane, kilon hakkında konuşmuştuk," diye başladı.

"Daha sekiz yaşındayım ama. Peki, ileride iştahsız birisi olacağıma söz versem?"

Michael öyle bir kahkaha bastı ki, az daha sandalyeden yere kapaklanacaktı. Jason bile tebessüm etmişti.

Vivienne'in yüzünde ise en ufak bir kıpırdama yoktu.

Hep somurtmaya çalışıyordu, sebebiyse cildinde kırışıklıklar olsun istememesiydi.

"Benimle büyümüş de küçülmüş gibi konuşma Tatlış Jane," dedi ve Jason'a döndü. "Çok fazla kitap okuyor." *Bu da beni berbat yapar, evet, böyle düşünmüştüm.* Vivienne bana tekrar dönüp, "Yemek yeme alışkanlıklarını evde tartışırız, başkaları yokken," dedi.

"Her neyse, o karpuzlu tatlı benim bile değil ki. Michael aldı."

Bezmiş bir ses tonuyla, "Ah evet," dedi Vivienne. Yanımda duran boş sandalyeyi işaret edip, "Hep var olan muhteşem hayalî arkadaşın Michael," dedi. "Hey Michael, bugün nasılsın?"

Onun kendisini görüp duyamadığın bilerek, "Selam Vivienne, keyfim yerinde," diye yanıtladı Michael. "Teşekkür ederim."

Jason'm aniden elini saçlarıma daldırdığını hissettim. Çıkıştım. "Hey!"

"Buna bir şey yapmak gerek. Vivienne, şu saçı düzeltmem için sadece bir saat versen bana? Kimsenin dışarıda bu halde dolaşmasının haklı bir sebebi olamaz," dedi Jason. "Geri geldiğinde *Vogue* mankeni gibi olacak."

Michael, "Muhteşem, dünyanın da tam buna ihtiyacı vardı," dedi. "*Vogue* mankenlerine benzeyen sekiz yaşında bir kız."

Ürküp saçlarımı Jason'ın elinden çektim.

"Gel tatlış Jane," dedi Vivienne. "Bu gece tam kadro bir prova var ve gidip kısa bir ziyaret yapmam gerek."

Önümüzdeki günlerde *Kansas'ın Sorunu* müzikali olacaktı. Broadway müzikallerinin en son, devasa bir örneğiydi.

"Ama bundan önce Tiffany'ye uğrayabiliriz. Her za-

man yaptığımız gibi canım, bizim birlikte geçirdiğimiz zamanımız."

Jason, "Ee, Jane'in saçı ne olacak? Bakım gününü hangi tarihte planlayayım?" diye sordu.

Michael başını iki yana salladı: "Bu halinle mükemmelsin Jane. Senin baştan yaratılmaya ihtiyacın yok. Sakın unutma."

"Unutmam," dedim.

Vivienne, "Neyi unutmazmışsın?" diye sordu. Sonra bir yerden peçete buldu, su içtiğim bardağa bir kısmını batırdı ve yanaklarımdaki çikolata sosunu sildi. "Tatlış Jane, bakım aslında çok güzel fikir. Yakında senin için büyük bir parti de yapılabilir hem."

İçimden, "*Hatırladı! Doğum günü partisi!*" diye düşündüm ve birdenbire yaptığı her şey için onu affettim.

"Şimdi bana eşlik et. Tiffany'ye gidiyoruz." Vivienne, on santimlik topuklularının üzerinde dönüp çıkışa doğru yol aldı, Jason da tam arkasındaydı.

Michael ve ben de kalktık. Eğilip beni başımın üstünden, tam da Jason'ın çekiştirdiği kıvırcık yerinden öptü. "Yarın görüşürüz, seni şimdiden özledim."

"Ben de seni özledim."

İleriye döndüm ve annemin ince, esmer bacaklarının, St. Regis'in döner kapısında kayboluşunu gördüm. Arkasına döndü, "Tatlış Jane! Hadi gel, Tiffany'lere."

Yetişeyim diye koştum.

Bunu hep yapıyordum.

BÖLÜM 4

Zavallı, zavallı, zavallı Jane. Zavallı küçük kızcağız!

Ertesi sabah Michael, her zamanki gibi Jane'in oturduğu, Park Bulvarı'ndaki şaşaalı binanın dışında bekliyordu. Görünmez olması iyi bir şeydi. Kırışık kadife pantolonu, rengi solmuş sarı golf tişörtü ve yazlık ayakkabıları, bu pahalı mahallede kendini belli etmiyordu.

Jane'in daha dört yaşındayken söylediği ve epeyce şaşırtıcı olan o sözü düşünüyordu. Vivienne bir aylığına Avrupa'ya gidiyordu. Michael, Jane'in bu durumla nasıl başa çıkacağıyla ilgili endişe duyuyordu. Jane omuzlarını kaldırıp, "Sevgi, asla ayrı olmamak demektir," demişti. Ne eksik ne fazla, daha dört yaşındaki bir çocuğun ağzından böyle bir cümlenin çıkmasını ve aklından böyle bir düşüncenin geçmesini Michael hiçbir zaman unutmayacaktı. Sahi, bunu diyen Jane'di, değil mi? İnanılmaz bir kızdı.

Jane okula sıkışıp kaldığında Michael ne yapacaktı öyleyse? Belki de Olympia Diner'da büyük bir kahvaltı? Krepler, sosisler, yumurtalar... Sonra da gelsin çavdar ekmeğiyle yapılmış sıcak bir tost. Aynı mahallede çalışan başka hayalî arkadaşlarla bile buluşup gezebilirdi. *Hayalî bir arkadaşın görevleri aslında neydi peki?* Aşağı yukarı, çocuğa kendini yalnız veya korkmuş hissettirmeyip yaşa-

dığı dünyaya uyum sağlamasını kolaylaştırmaktı. *Ya işin zaman kısmı?* Her ne kadar sürerse o kadar. *Getirisi?* Bir çocukla hayalî arkadaşı arasındaki akıl almaz derecede saf sevgi. Daha da iyisi olamazdı. *O bu evrensel plana nerede dahil olmuştu?* Yani, kimse gelip de ona söylememişti.

Michael saatine baktı, reklamlarda sözünü verdikleri gibi görevine tik tak devam eden eski Timex saatine. Tam olarak 08:29'u gösteriyordu. Jane, tıpkı haftanın diğer günlerinde olduğu gibi 08:30'da aşağıda olacaktı. Kimseyi bekletmezdi. Ne kadar da tatlı değil mi?

Sonrasında da Michael, onu görmüştü. Görmezlikten gelmeye çalışmıştı.

Kollarını beline sarıp, "Yakaladım ki!" dedi Jane.

"Vay canına! *Oliver Twist*'teki bir cepçiden daha sinsi ve sessizsin."

Jane sırıtıyordu. Gülüşü, Michael'ın bakmaya doyamadığı o küçük yüzünü aydınlatıyordu. Jane, çantasını küçük omuzlarına takmak için sağa sola silkelendi, sonra da okulun yolunu tuttular.

"Aslında tam olarak gizlice yaklaşmamıştım. Sen düşüncelerinin içerisinde ilginç bir yerde kaybolmuştun."

Jane'in çok sevimli bir konuşma tarzı vardı. İnsanlar onun deli olduğunu düşünmesin diye Michael'la birlikteyken ağzının kenarıyla konuşuyordu. Michael bazen insanlara görünüyor, bazen de görünmüyordu. Jane ise Michael'ın hangi hareketi niye yaptığına emin olamıyordu. "Hayat bir gizemdir," derdi Michael.

Kapıcının görüş alanından çıkar çıkmaz Jane, Michael'ın elini tuttu. Tarif edebileceğinden çok daha fazla seviyordu Michael bunu. Ona baba hissi veriyordu.

"Öğle yemeğin için Raoul çantana ne koydu? Dur tah-

min edeyim... Tam buğdaylı ekmeğin arasına ölmüş bir sincap, birazcık solmuş marul ve biraz da günlerdir dolapta bekleyen mayonezden mi koydu?" dedi Michael.

Jane elini çekiştirdi, "Çok budalasın."

"Yok canım, yedi cücelerdeki 'Meraklı' olanım ben."

Jane kahkaha attı, "Daha çok 'Sersem' olan cüce gibisin sanki."

Aradan hemencecik birkaç dakika geçtikten sonra okul bahçesinin büyük heybetli kapısına geldiler. Okulu, Jane'in yaşadığı yerin sadece bir blok uzağındaydı. Basit bir beyaz bluz üzerine giydikleri kolsuz lacivert elbiseleriyle küçük kızlar girişe adeta deniz görüntüsü veriyorlardı. Hepsinin ayağında burnu yuvarlak olan ve ayak bileğinin hemen etrafından ince kemeriyle bağlanan mavi okul pabuçlarından vardı. Kimisi de siyah beyaz kunduralardan giymeyi tercih etmişti. Çorapları topuk hizasmdaydı.

Sınıf arkadaşlarına hayalî arkadaşıyla konuştuğunu belli etmemek için ayakkabılarına bakıp, "Yarın özel gün," dedi Jane. "Bir tek yavru köpeğimi alabilirim yarın, başka ne tür hediyeler alacağım umurumda değil. Belki de doğum günü kutlamasında orada olur. İlk önce *Kansas'ın Sorunu*'na gideriz ama --- ve elbette sen de davetlisin."

Tam bunları söylemişti ki zil çaldı.

"O zaman harika, *Kansas*'ı izlemek için sabırsızlanıyorum. Şimdi sen içeri giriyorsun ben de saat üçte seni almak için geri geliyorum."

"Döndüğünde yarın akşam giyeceğimiz kıyafetleri konuşabiliriz."

"Anlaştık. Bana kıyafet seçiminde yardım edersin, böylece seni de utandırmamış olurum."

Jane'in gözleri doğrudan ona yöneldi. Michael bir saliseliğine düşündü. Jane'in yetişkin halinin tıpatıp nasıl gö-

rüneceğini yansıtıyordu bu düşünce. Ciddi yüzü, insanın içini ısıtan gülümseyişi ve ruhunun tam da içine işleyen o akıllı gözleri...

"Sen beni hiçbir zaman utandıramazsın Michael."

Ardından elini bırakıp okul binasına doğru koşmaya başladı. Jane'in kıvırcık sarı saçları kapının ardından kaybolana kadar Michael gözünü kırpmadı, bekledi. Jane, her zaman yaptığı gibi dönüp ona baktı, el salladı, gülümsedi. Sonra da tümden kayboldu.

Michael'ın gözleri birden birkaç kere kırpıldı. Sanki bir dev gelip göğsüne basıp geçmiş gibi hissetti. Canı gerçekten yanıyordu.

Onu yarın terk etmek zorunda olduğunu Jane'e nasıl söyleyecekti?

İşte bu da hayalî bir arkadaşın başka bir göreviydi, muhtemelen de en zor olanıydı.

BÖLÜM 5

Aynı Titanik'ten kurtulan insanların yaşananları unutamayacakları gibi ben de o günü asla unutmayacağım. İnsanlar hep hayatlarındaki en kötü günleri hatırlar. Sonra da o günler, sonsuza dek yanlarında taşıyacakları bir parçaları olur. Ben de dokuzuncu doğum günümü en net parlaklığıyla hatırlıyorum.

O gün okul bittikten sonra Michael ve ben hazırlandık, tiyatroya gittik ve *Kansas'ın Sorunu*'nun açılışı için VIP koltuklarımızda yerlerimizi aldık. Vivienne'i tüm gün görmemiştim, yani henüz doğum günümü kutlayacak fırsatı olmamıştı. Fakat Michael beni okulda çiçeklerle karşılamıştı. Bunu yapmasının beni ne kadar da olgun hissettirdiğini hatırlayabiliyorum. Ellerindeki kayısı gülleri gördüğüm en güzel şeylerdi.

Oyunun hikâyesi aklıma zar zor geliyor ama kalabalığın doğru anlarda gülüp ağladığını ve nefes nefese kaldığını biliyorum. Bu esnada Michael'la el ele tutuşuyorduk, benimse göğsümün altında kelebekler uçuşuyordu. Güzel olan her şey gerçekleşmeye başlamıştı ve sıra da bana geliyordu. Yaş günü partisi, büyük bir umutla istediğim o yavru köpek, Michael'ın benimle olması, izlediğimiz oyunun annemi memnun etmesi... Her şey harika ve mümkün görünüyordu.

Oyun bitimindeki selamlama kısmına geçildiğinde Vivienne de oyuncularla sahneye çıktı. Hazırladığı gösteriyi insanlar sevince şaşırmış ve utanmış gibi davrandı, ardından kollarını açıp herkesi selamladı. İzleyenler ise ayağa kalkmış, durmadan alkışlıyordu. Ayağa ben de kalkmıştım. Ellerim kızarana kadar alkışladım. Onu o kadar çok seviyordum ki... Bazen ona zar zor katlanıyordum ama gün gelecek o da beni aynı şekilde sevecekti. Buna emindim.

Sonunda beklediğim an gelmişti! Evimizde doğum günü partim!

Kapıdan içeri ilk girenler annemin oyunundan dansçılar olmuştu, bunu tahmin edebilmiştim. Dansçıların ücreti pek de kabarık değildi ve muhtemelen de o kadar danstan sonra karınları zil çalıyordu. Bir kısmı, siyah beyaz mermerle döşenmiş ön koridordaydı. Montlarını çıkardıkları sırada, çöp gibi görünen incecik vücutları birer birer ortaya çıkıyordu. Daha dokuz yaşımdayken bile asla o halde olmayacağımı biliyordum.

İçlerinden biri, "Sen Vivienne'in kızı olmalısın! Jill di değil mi?"

Şımarık bir çocukmuş gibi görünmemek için gülümsedim, "Jane."

Çöp figürlerden bir başkası da, "Vivienne'in çocuğu olduğunu bilmiyordum. Merhaba Jane, şekerci mi baban senin? Bu ne tatlılık."

Eve gelen ceylan sürüsü, beni oracıkta babamın ne iş yaptığını düşünürken bırakıp devasa oturma odasına geçmişti.

"Of of! Vivienne'in zengin olduğunu biliyordum da buranın Broadhurst Tiyatrosu'ndan daha büyük olacağını hiç hayal etmemiştim."

Ben tekrar içeri dönene kadar bir anda her şey sanki odada yüz kişi varmış gibi göründü. Michael'ı aradım ve sonunda piyanistin yanında ayakta dikilirken gördüm onu.

Perde arasında bir tiyatro ne kadar gürültülü ise o kadar yüksekti içerideki ses. Durmadan çalışan çenelerin arasında piyanoyu duymak neredeyse imkânsızdı. Vivienne, kitaplığın yanındaki kapıdaydı; smokin ceketi ve kot pantolon giyen gri saçlı bir adamla konuşuyordu. Kansas oyununun birkaç provasında ona denk gelmiştim ve kendisinin bir çeşit yazar olduğunun farkındaydım. Birbirlerine oldukça yakın duruyorlardı. Harekete geçen hislerim, bu adamın Vivienne'in dördüncü kocası olma yolunda çoktan rol denemelerine başladığını söylüyordu. Iyy...

Kansas'ın Sorunu'nda büyükanne rolünü oynayan küçük yaşlı bir hanım, elindeki bastonla beni kendisine çekti.

"Sen çok hoş bir kıza benziyorsun."

"Teşekkür ederim, olmaya çalışıyorum. Size yardım edebileceğim herhangi bir şey var mı?"

"Şuradaki bara gidip bana Jack Daniel's ve su getirip getiremeyeceğini merak ediyordum."

"Elbette. Sek mi istersiniz yoksa bol buzlu mu?"

"Aman Tanrım, ne de çokbilmiş çıktın sen öyle. Mümkünse küçülüp sevimli sevimli etrafta dolaşamaz mısın?"

Gülmüştüm, dönüp Michael'a baktım. Piyaniste bir şeyler fısıldıyordu. Neydi acaba?

Tam da bara doğru adım atmaya başlamıştım ki yüksek bir sesin, "Dikkatinizi rica edebilir miyim lütfen?" dediğini duydum. Piyanistti bu, herkes derhal sessizliğe gömüldü.

"Bana bunu kim söyledi bilmiyorum fakat bugünün bir kişi için çok özel olduğunun duyumunu aldım. Kendisi bugün dokuz yaşında. Vivienne'in kızı."

Vivienne'in kızı... Ki bu da bendim.

Kendimi mutlu hissedip utandım, aynı zamanda gülücükler saçıyordum. Herkesin bakışları bana yönelmişti. Gösterinin başrol oyuncusu beni sandalyenin üzerine kaldırdı ve bir anda odada bulunan herkesten uzun oldum. Gururla gülümsediğini görmeyi ümit ederek anneme bakındım ama onu hiçbir yerde göremedim, Yazar olan adam da gitmişti. Ardından çalan müzikle birlikte tüm insanlar hep bir ağızdan, "İyi ki doğdun!" diyerek kalabalığa eşlik etmeye başladı. Profesyonel bir Broadway korosunun sizin için "İyi ki doğdun"u söylemesi gibi hiçbir şey olamaz. Sanırım o zamana kadar duyduğum en güzel "İyi ki doğdun"du bu. Bir ürperti geçmişti içimden. Annem de o anda bu duyguyu benimle paylaşmak için yanımda olsaydı, muhtemelen hayatımın en güzel anı olacaktı.

Kutlama bittikten sonra oldukça hoş olan tiyatrocu beni tekrar yere indirdi, herkes alkışlamaya başladı. Gece partisinin açılışına dönmüştük, doğum günü faslı bitmişti.

Çok geçmeden tanıdık bir ses duydum, "Jane! Galiba şuradaki güzel kızı tanıyorum."

Heyecanla arkama döndüm. Kenneth oradaydı, babam gelmişti. Müthiş derecede uzundu ve iradesiz birisine göre oldukça düzgündü.

Bağırıp kollarına koştum.

"Babacığım!"

BÖLÜM 6

Tanrım, ben sarılmayı sever miymişim böyle... Hem de babamla. Dışarının soğuğunu üzerinde getirişini, tıraş losyonunun uçmuş kokusunu hissedebiliyordum. Derince nefes aldım, geldiğine çok mutlu olmuştum, içim huzur dolmuştu.

"Yaş gününü unutacağımı sanmadın değil mi?"

Kalktı ve elimden tuttu, "Pekâlâ, çabuk, giriş salonuna doğru gidelim. Eğer annen partisini bastığımı öğrenirse çılgına döner."

"Dönse bile onu tutacak insanlar olur ama hâlâ orada mı değil mi emin değilim."

Ben babamın elinden tutarken kalabalığın içinden geçip hediyelerin yanına geldik. Sarı bir kurdeleyle bağlanmış iki büyük kutu vardı önümde, bir de babamın şimdiki sevgilisi. Vivienne'i, Ellie'nin sandığıyla ilgili bir şeyler söylerken duyduğumu hatırladım. Ne kadar da yapmacık diyordu. Söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım.

"Ellie'yi hatırlıyorsun değil mi Jane?" diye sordu babam.

"Mmm hmm, merhaba Ellie. Gelmen beni memnun etti." Yıllardır gördüğüm görgü kurallarının acısı çıkıyordu.

"Doğum günün kutlu olsun Jane."

Ellie oldukça sarışındı, hoştu. Annemden de daha genç gösteriyordu. Adı her ne zaman geçerse geçsin, Vivienne'in ona "liseli kız" dediğini biliyordum.

Babam, "Hediyeni seçerken Ellie'nin yardımı dokundu, açsana kutuyu," dedi.

Sarı kurdeleye asılmamla birlikte ânında düğümün çözülmesi bir oldu. Kutunun içi ince süs kâğıtlarıyla doluydu. Heyecanla elimi daldırıp eşelemeye başladım. Yumuşak ve kadifemsi bir şeye erişti parmaklarım, fakat dokunduğum şey canlı değildi. Derinlere eriştim. Ellerimin arasındaki şey, ta o zamana dek karşıma çıkan en büyük oyuncak kaniş köpeğiydi. İçi doldurulmuştu ve mor renkteydi. Kafasının tepesinde kabarık tüy topuzu vardı. Boynundaki tasma ise suni elmastan yapılmıştı. Üzerine de altın renginde ve kalp şeklinde bir etiket yapıştırılmıştı; "Gigi".

İstediğim yavru köpeğin bayağı bayağı zıttıydı.

Kocaman bir gülümseme yapıştırdım yüzüme, "Teşekkür ederim baba, çok eğlenceli bu!" Sıcacık, kanlı canlı ve kımıl kımıl bir köpek yavrusunun benim olma düşüncesini geri göndermeyi deniyordum. Gerçek değildi işte, içi doldurulmuş mor tüylü bir kanişti onun yerine...

"Ellie'ye de teşekkür et," dedi babam.

Kibarca, "Sağ ol Ellie," dedim. Beni öpmek için eğildi. Parfümünü tanıyordum, Chanel No. 5. Babam eskiden anneme vermişti bu kokuyu ve Ellie'nin bu durumdan haberdar olup olmadığını merak etmiştim doğrusu.

Babam ayaktaydı, "Tamamdır, şimdi yola çıkıyoruz, Nantucket Adası'na."

Kalbimin yerinde zıpladığını hissettim, "Gidiyor muyuz?" Az kalsın çığlığı basıyordum. Babam ve Ellie dönüp birbirlerine tuhaf tuhaf baktı.

"Hayır tatlım, yani demek istedim ki Ellie ve ben Nantucket'a gidiyoruz. Seni doğum günü partinden alıp götürürsem annen beni öldürür."

İçimden sevimsiz sevimsiz geçiriyordum, *"Tabi, eminim. O da yokluğumu ne fark eder ya sorma..."*

Oracıkta ağlamamak için kendimi zar zor tutarak, "Anladım," dedim. "Nantucket'ı seviyorum, ondan yani. Gerçekten ama gerçekten çok seviyorum, Michael da öyle."

"Söz veriyorum Jane, tekrar gideriz ve arkadaşın Michael da gelebilir," dedi babam.

Ciddi olduğuna emindim çünkü babam öylece geçiştirmek için hiçbir şey söylemezdi. Ellie'ye montunu giymesi için yardım etmesi beni daha da üzdü, gidiyorlardı.

Ellie, "Keyfin yerinde olacak değil mi?" diye sordu. Aslında onu da seviyordum çünkü bana karşı oldukça nazikti. Çok geçmeden evlenmelerini umuyordum. Babamın da sarılmaya, kucaklaşmaya ihtiyacı vardı. Hangimiz istemeyiz ki? Hatta Vivienne'in de ihtiyacı vardı belki de.

"Tabi ki olacak. Bugün benim doğum günüm. Kim doğum gününde kendini kötü hissedebilir?" dedim. Sarıldık birbirimize, öpüşüp vedalaştık. Sonra da asansöre binip Nantucket'a giden neşeli yollarına doğru gecenin karanlığında kayboldular.

Gecenin açılış partisi büyük bir yoğunlukla tam gaz devam ediyordu. Sanki daha iki dakika önce kimse, "İyi ki doğdun"u söylememiş gibiydi. Kalmak benim için manasızdı.

Bir o yana bir bu yana kayarak yetişkin insanların kalabalığından geçtim. En sonunda odama giden, kalın halılarla örtülmüş, uzun ve sessiz koridordaydım. Koştum, odama girdim ve ardımdan kapıyı çarptım. Yatağın üze-

rine fırlayıp yüzümü yastığa gömmüştüm. Kimsecikler beni göremezdi. Dünyadaki en sulugöz insan benmişim gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştım ki kapı açıldı.

Şükürler olsun, Michael... Beni kurtarmaya gelmişti.

BÖLÜM 7

İçeri girdiğimde Jane yatağına yatmış hüngür hüngür ağlıyordu, yapayalnızdı. Doğum günü çocuğuymuş gibi görünmediği barizdi. İyi de o zaman, niye? Zavallı çocuk.

Michael iç geçirdi, yanına oturdu ve bu şekilde rencide olmayı hak etmeyen küçük kızı kollarıyla sardı. Hiçbir çocuk incinmeyi hak etmezdi ki.

Ne zaman olursa olsun Johnson's Baby kokan saçlarına doğru fısıldayıp, "Yok bir şey tatlım. Ağla, açılırsın," dedi. Bu koku artık Michael'ın en sevdiği kokulardandı.

"Tamam ama bak bunu sen istedin."

Yüzü, gözyaşlarıyla çizgi çizgi ıslanmıştı. Ayakkabılarını çıkarıp yere attı. Ağlamaktan burnu tıkanmıştı, konuşmaya başladı, "Sanırım Vivienne doğum günümü tamamen unuttu." Gözyaşları, yanaklarında kuruyup kalmıştı. Titreyerek, "Babam geldi ki bu gayet iyi oldu ama iki dakika içinde gitti. Hem de Nantucket'a... En sevdiğim yere! Bensiz! Yavru köpeğim de olmadı."

Elindeki mor kaniş oyuncağını yanağına tuttu. Michael şunu fark etmişti, Jane eşyaları sürekli kendine yakın tutuyordu: kışlık mont, yastık, içi doldurulmuş hayvan. Bıraksalar herkese sarılacaktı, fakat bunun karşılığını ona aynı şekilde verebilecek yeterince kişi yoktu.

Son bir kez daha burnunu çekip, "Sen iyi bir dinleyicisin. Teşekkür ederim, şimdi kendimi daha iyi hissediyorum."

Michael etrafa göz atıyordu. Oda, en saf haliyle Jane'i anlatıyordu. Daha büyük yaştakiler için yazılmış çocuk kitaplarını biriktirip yığmıştı ve köşede hakiki bir saksafon vardı. Duvarda ise Fransızca kelimelerin yazdığı büyükçe bir poster asılıydı. Masasının üstünde de Warren Beatty'nin imzaladığı fotoğrafı vardı. Vivienne, kızını bir kere olsun görmek için eve uğramadığı üç aylık Los Angeles gezisinden getirmişti bu fotoğrafı.

Şimdi Michael konuşmak zorundaydı. Jane'in aptal partiden uzaktaki rahat mı rahat odası... Daha iyisi olamazdı.

Hem annesi hem de babası tarafından canı yanmışken bunu zamanlamak... Daha beteri olamazdı.

"Sen harika mı harika bir kızsın, bunu biliyorsun değil mi? Biliyor olman gerek."

Islak bir gülümsemeyle, "Gibi gibi ama sadece sen iki günde bir bunu bana söylediğin için biliyorum," dedi Jane.

"İçin de dışın da zarif ve güzel," diyerek devam etti. "Akıl almaz derecede akıllısın, çok bilgilisin, komiksin, düşüncelisin. Aynı zamanda çok da cömertsin. İnsanlara verecek o kadar çok şeyin var ki..."

Jane bir anda tetikte beklemeye başladı. Michael daha demin ona akıllı olduğunu söylemişti ve bunu ona ispatlamak üzereydi, değil mi?

"Ağzında ne geveliyorsun Michael? Ne oluyor? Kötü bir şeyler var."

Michael'ın dizlerinin bağı çözülmüştü, gözleri buğulandı. *Neden şimdi? Neden Jane? Neden o?*

"Artık dokuz yaşındasın." Michael kendini zorluyordu. "Büyük bir kız oldun ve de... yani... yani, Jane ben bu akşam senin yanından ayrılıyorum."

"Gideceğini biliyorum. Yarın yine geleceksin. Her zamanki gibi."

Michael yutkundu. Bunu yapması imkânsızdı. Kalbi parçalanıyordu.

"Hayır Jane. Olay şu ki, bir daha asla geri gelmeyeceğim. Seçim özgürlüğü benim elimde değil. Kural böyle işliyor." Sarf ettiği sözler Michael'a kendini hiç olmadığı kadar kötü hissettiriyordu. Jane özeldi. Neden bilmiyordu, onun farklı olduğunu biliyordu sadece. Terk etme kuralının zamanı Michael'ı ilk defa aptalca ve adaletsizce köşeye sıkıştırmıştı. Jane'e bu kadar zulüm etmektense ölüp gitmeyi yeğliyordu. Lakin gerçek şuydu ki, başka hiçbir seçeneği yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı.

Jane ağlamadı. Tıpkı Vivienne'in yaptığı gibi yüzünde en ufak bir kıpırdama olmamıştı. Gözleri doğrudan onun gözlerine bakıyordu, ağzını bıçak açmıyordu. Michael'ın daha önce hiç görmediği berbat bir durgunluk vardı Jane'de.

En sonunda sormak zorunda kaldı, "Jane, beni duydun mu?"

Sanki sonsuza kadar sürüp gidecekmiş gibi bir duraklama vardı arada.

"Terk etmen için hazır değilim." İri gözyaşları, yanaklarından tekrar akmaya başladı. "Gerçekten hiç ama hiç hazır değilim."

Jane burnunu silmek için peçete aldığında Michael, onun küçük ellerinin titrediğini gördü. Canına okunuyordu. O küçük narin eller kontrolsüzce tir tir titriyordu. Katlanılamaz bir şeydi.

Michael içten içe düşünüyordu, *"Allah kahretsin."* Sonra aklına bir fikir geldi. Fakat bunu daha önce hiç yapmamıştı, başka hiçbir çocuğa yapmamıştı.

"Jane, sana bir sır vereceğim. Bu öyle bir sır ki daha önce hiç kimseye anlatmadım ve sen de hiç kimseye anlatamazsın. Hayalî arkadaşların sırrı."

Jane, "Senin sırlarını duymak istemiyorum," dedi fakat Michael devam etti.

"Çocukların yaşama alışmaları için onlara yol gösteren hayalî arkadaşları olur. Bizler çocukların kendilerini daha az yalnız hissetmelerine yardım ederiz. Dünyadaki ve ailelerindeki yerlerini bulmalarına katkıda bulunuruz; fakat bir süre sonra ayrılmak zorunda kalırız, ayrılmak zorundayız. Bu hep böyle olmuştur ve her zaman da böyle olacaktır Jane. Sadece...bu, böyle işteJane."

"Sana söyledim ama hazır değilim."

Michael onun başka bir sırrı daha öğrenmesine izin verdi. "Ben bir kere gittim mi, beni bir daha hatırlamayacaksın tatlım. Kimse hayatta hatırlamaz. Eğer olur da beni düşünecek olursan sadece rüyaymış gibi hissedeceksin." Hayalî arkadaşın ayrılışını bunca şeye rağmen azıcık da olsa makul kılan tek şey buydu.

Jane, Michael'ın kolunu kaptı, sıkıca tuttu, "Ne olur Michael beni bırakma. Sana yalvarıyorum. Gidemezsin olmaz. Şimdi değil, hiçbir zaman da değil! Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun!"

Michael söz verdi, "Göreceksin Jane. Beni unutacaksın ve yarın canın yanmayacak. Üstelik sen kendine ne söylemiştin: Sevgi, asla ayrı olmamak demektir. Yani biz hiç ayrı olmayacağız Jane çünkü ben seni çok seviyorum. Her zaman, her zaman da seveceğim."

Bu sözlerle birlikte Michael odadan kaybolmaya başladı, hayalî arkadaşların yaptığı gibi. Yok olmaya başladıkça tatlı küçük Jane'in son sözlerini duydu:

"Michael lütfen gitme! Lütfen yapma! Sen de gidersen kimsem yok benim. Seni asla unutmayacağım. Michael ne olursa olsun. Asla unutmayacağım seni!"

Ki buradan sonrası da bizi bugünkü hikâyemize getiriyor.

Bugünün hayaline de değil.

Gerçeğine.

İKİNCİ KISIM
23 YIL YAŞAMAK
NE KADAR
DENEYİM KAZANDIRIR?

BÖLÜM 8

Elsie Mcann, lattenin üzerindeki köpük kadar solgun, eli ayağına dolaşmış görünüyordu ve muhtemelen de ölümcül bir felç geçirmeye yakındı. Peki başka neler yeniydi? Velhasıl, Elsie, annemin yapımevi olan ViMar Yapım'da çalışan öfkeli bir resepsiyon görevlisiydi. Uzun ve gergin bir yirmi sekiz yıl... Oradaydı işte, artık tam anlamıyla ateş püskürtmüyor olsa da hâlâ nefes alabiliyordu.

Rahatlama duygusunun ses tellerine yayılmasıyla birlikte, "Tanrı'ya şükür Jane, sonunda buradasın," dedi.

"Saat daha ona gelmedi bile."

"Sorun ne bilmiyorum ama Vivienne elli defa gelip seni sordu."

"O zaman ona şimdi burada olduğumu söyle."

Fakat Elsie bunu söylemek zorunda kalmadı. Vivienne'in ince sivri topuklularının koridoru takır takır yankıladığını çoktan duyabiliyordum.

Daha kendisi görünmeden, "Nerelerdeydin tatlış Jane? Resmen öğlen oldu," diye sormuştu.

"Saat on," diye tekrarladım.

"Ee, neredeydin sen?" dedi ve yanağımdan öptü. Hep yaptığı gibi, günaydın öpücüğüm.

Aslında evimdeydim. Bir yandan kahvemi içip öteki

yandan da Matt Lauer'ın bir kadınla yaptığı röportajı izliyordum. Dağılıp kontrolden çıkmış bir garajın nasıl düzenleneceği konusunda konuşuyorlardı. (Bu arada cevap, delikli askı tahtalarının yaygın olarak kullanılmasıydı.)

"Umarım elindeki kese torbasında insanı şişmanlatan şu üzümlü keklerden yoktur."

Samimi olup doğruyu söyleyerek, "Hayır, yok," dedim. Torbadaki şey, insanı şişmanlatan akçaağaç cevizli donut tatlısıydı, pürüzsüzce sıyrılmıştım.

Masamın başına oturup neredeyse üç santim kalınlığına ulaşmış telefon mesajlarına göz atmaya başladım. Birçoğu temsilcilerdendi, yani yalan dolandı.

İçlerinden biri Saks'taki kişisel alışveriş uzmanımdı ki bu da Vivienne'in fikriydi.

Daha başka yalanlar.

İşaretli beş mesaj: "Annen."

Birisi de erkek arkadaşım Hugh McGrath'tendi. Hayatımın ışığıyla varoluşumun felaketinin tümden sıcak ve hoş bir pakete sarılmış haliydi.

Sonraki mesaj, çağrıma cevap veren dermatoloğumdandı.

Kayda değer başka tek mesaj Karl Friedkin'dendi ve aslında gerçekten de önemli bir mesajdı. Kendisi varlıklı bir emlak yatırımcısıydı ve film projesine yatırım yapmaya oldukça ilgi duyuyordu.

Annem üç yıl önce bana kendi başıma bir oyun yazmama izin vermişti. Ekip iki kişiden oluşuyordu; sekiz yaşında bir kız, otuz beş yaşında bir adam. Oyun seti için iki yerimiz vardı. Birisi St. Regis Oteli'ndeki Astor Salonu'ydu, diğeri de Manhattan'da bir daireydi. Oyun güme gidip başarısız olduğunda kaybımız olmaz düşüncesiyle

Vivienne, prodüksiyonunun ucuz olduğunu düşünüyordu, buna çok emindim.

Oyunun adını Çok Şükür olarak koymuştum. Hikâyesinin temeli, yıllar yıllar önce Michael ile aramda geçen ilişkiye dayanıyordu. Belki de bu oyunu ortaya koyarak Michael'ı unutmamak için kendimce bir yöntem üretmiştim. Belki de bir tiyatro oyunu için güzel bir fikirdi.

Vivienne'le ikimizi hayrete düşüren şey, Çok Şükür'ün bomba gibi patlamasıydı. Hakikaten çok ses getirmişti ve Tony Ödülü'nü kazanmıştı. İzleyiciler şişko küçük kız ile yakışıklı hayalî arkadaşının hikâyesine bayılmışlardı. Michael'm en sonunda küçük kızdan ayrıldığı sahnede seyircilerin hıçkırıklara boğulduğunu duymak mümkündü. Yeterince onlardan biri olmuştum ben de.

Masamın üzerinde Ben Browning'in *New York Times*'daki bir sözü asılıydı, büyükçe çerçevelenmişti ve şöyle yazıyordu:

BANA DUYGUSAL BİR BUDALA DİYİN, YA DA İSTERSENİZ DAHA DA KÖTÜSÜNÜ, ANCAK ÇOK ŞÜKÜR KARŞIKONULAMAZ BİR ÜRÜN. YAŞAMIN HER ANLAMDA ZİRVE YAPMASI GİBİ; CAZİBENİN, GÖZYAŞININ VE KAHKAHANIN FEVKALADE BİRLEŞİMİ.

Çok Şükür elbette Michael'ı geri getirmeyecekti ama Hugh McGrath'i hayatıma sokmuştu. Michael'ı Hugh oynamıştı ve sonra da gerçek hayattaki erkek arkadaşım olmuştu.

Vivienne'e, Çok Şükür'ün filmini çekmek istediğimi söylediğimde, "Fena fikir değil fakat bunu tek başına asla yapamayacaksın tatlış Jane. Kesinlikle benim yardımıma ihtiyacın var. Neyse ki, beni şu anda meşgul edecek işlerim yok," demişti.

Plan şuydu; prodüksiyon parasının yarısını kendi başımıza ortaya çıkarıp geri kalanını bir Hollywood stüdyosundan istemek. Vivienne, Karl Friedkin'in her fikirde işimize yarayacağını söylüyordu.

Vivienne, "Prodüksiyonun ana kuralını çiğniyorum. Asla kendi paranla yatırım yapma," demişti. "Fakat neticede önemli olan ailemiz tatlış Jane."

Ah, hatırladı.

BÖLÜM 9

Ofisimdeyken Vivienne biraz ciddi biraz alaycıydı, "Karl Friedkin'i ara. Şu anda. Şu dakikada! Annen emrediyor."

Vefalı hizmetçi ben, hızlı aramadan numarasını tuşladım.

"Bir saniye tatlış Jane. Bekle, telefonu kapat. Biraz düşüneyim."

Telefonu kapattım.

Vivienne ofisimin içinde yürürken parmak uçlarıyla çadır yaparmış gibi ellerini birleştirdi. Sanki tiyatro finansörlerinin koruyucu azizlerine dua ediyormuş gibi görünecekti neredeyse.

"Karl'a söylemeni istediğim şey şu, Phoenix Film'deki Gerry Schwartz'ın projesine büyük derecede ilgi var ve Gerry gözünü piyasaya ses getirmek için karartmış."

"Aman Tanrım! Phoenix ne zaman aradı?"

Usanmışçasına bana bakıp, "Tanrı aşkına tatlış Jane. Aramadılar ama Friedkin sanki durum öyleymiş gibi sansın. Sen ona de ki, eğer parayı bugün vermezse yarın çok geç olacak."

Telefonu yerine koydum. "Anne, gerçekleri çekiştirip esnetmeyi anlayabilirim ama bariz bir şekilde yalana başvurmak? Bundan nefret ettiğimi biliyorsun."

Yine bana usanmış bakışlarını doğrulttu, "Oyun böyle oynanır."

"Ha bu arada, sen Karl Friedkin'in beni aradığını nerden biliyordun?" diye kuşkuyla sordum.

"Annelerin içine doğar," deyip kapıya doğru takır takır yürüdü.

"Telefon mesajlarıma bakmışsın."

Şaşırmış numarası yapıp, "Öyle bir şeyi asla yapmam ben." Sanki hakarete uğramış gibi kapıyı çekip çıktı. İki saniye sonra da tekrar içeri daldı, "Karl Friedkin'i aradıktan sonra ve paramızı aldıktan sonra dermatoloğunu geri aramayı unutma."

BÖLÜM 10

Erkek arkadaşım Hugh McGrath saçma bir şekilde yakışıklıydı, fakat bu aleyhine sunulabilir miydi? Pekâlâ, aslında belki. Birkaç sebep düşünebilirim. Bir defasında Doğu Hampton'da sahildeyken adamın biri yanına gelip, "Böyle bir kokuyu nereden satın alabilirim?" diye sormuştu ve şaka da yapmıyordu. Hugh bu tür biriydi işte. Böyle bir olayı yaşayacak olan türden biri. Kadifemsi kahverengi gözleri olan, mükemmel burna sahip, çıkık elmacıkkemikleri ve James Bond'unkine yaraşır derecede keskin çenesiyle kendini belli eden birisi.

Hugh, Broadway'da oyuncuydu. On dokuz yaşındayken Tony Ödülü'ne aday gösterilmişti. Çenesi çalışıyordu ve doğuştan kabiliyetliydi, tereciye tere satıyordu. Allah vergisi işte. Yataktayken dirseğinin üzerine yatıp, "Sabahleyin kalkıp seni görmek beni çılgınlar gibi hissettiriyor," diyordu. Sabahları kalktığımda nasıl göründüğümü biliyordum sonuçta, durum böyle olunca da ona verdiğim cevap, "Oldu canım, daha başka?" şeklinde oluyordu.

Greenwich köyündeki en gözde İtalyan restoranımız olan Babbo'da bu gece benimle buluşacaktı. Yirmi küsür kadar sene önce ben daha küçük bir kızken Babbo'nun adı Coach House idi. Annemle ben arada bir pazar akşamları oraya giderdik. Ben hep siyah fasulye çorbası sipariş

ederdim, annem de hep, "Çorbanda krema sosu olmasın tatlış Jane. Aklında bulunsun, daha birkaç saat önce kocaman bir *sundae* dondurması yedin," derdi.

Evet, Michael ile birlikte.

Bu gece restorana Hugh'dan önce vardım ve rezervasyon masasındaki Rusya doğumlu afet sarışın, önden giderek beni çatı katındaki yemek bölümüne getirdi. Daha masaya oturur oturmaz insanları incelemeye başladım. Kabul etmem gerek, çok eskilerden beri bunun müptelasıyım.

Karşımdaki koridor tarafında göz alıcı bir çift oturuyordu, zenci bir kadın ve beyaz sarışın adam. İkisi de yirmilerindeydi. Adamın koyu mavi Ralph Lauren takım elbisesi bir şeyler anlatıyordu, "İşinde gayet iyi bir dava vekili." Kadının uzun bacakları da konuşuyordu, "Podyum mankeni." Net bir şekilde birbirlerine âşıklardı, birbirleri uğruna ölüyorlardı. Bu gecelik, her neyse.

Sonraki masada ise kırklı yaşların sonlarına merdiven dayamış başka bir çift vardı. Kadın kot pantolon giymişti ve üzerinde de gayet sıradan beş dolarlık bir tişört vardı. Adamın üzerinde ise keten pantolon, koyu kahverengi bir gömlek ve daha koyu renkte süet bir ceket vardı. Gözlüklerinin rengi, 1950'lerin kendine özgün siyahındandı.

Sanat simsarları olduklarına kanaat getirdim, kadın da sanatçıydı. İkinci kez buluşuyorlardı. Mürekkep balıklı İtalyan makarnasından adama tattırmaya çalışıyordu.

Evet, Jane-Michael oyununu oynuyordum ve evet, fark etmemişim ve evet, kahretsin ki Hugh randevumuza on beş dakika geç kaldı. İlk kez yapmıyordu bunu. Özellikle son birkaç haftadır böyleydi, yani aslında, onunla görüşmeye başladığımdan beri.

BÖLÜM 11

Cep telefonumu çıkarıp masanın üzerine koydum. Bir bardak Bellini söyledim ve flörtümün gelmesini beklerken yudumlamaya başladım. Tadı lezzetli ve mükemmeldi.

Hugh gecikeli yarım saat oldu. Kahretsin.

Sonra bir şeyi fark ettim. Hugh, telefonla haber vermeden art arda üçüncü kez ciddi anlamda geç kalmıştı. Endişelerimi körüklemeye çalıştım, yani, belki taksi çarpmıştı belki hastanedeydi ya da belki de soyulmuştu. Fakat öfkemin konuştuğunu fark ettiğim an, aklımdan geçen düşüncelerin hepsini susturdum.

Muhtemelen Hugh spor salonundaydı. Çok saçma bir şekilde formda kalmaya takıntılıydı. Kaldı ki, ona bu konuda nasıl itiraz edebilirdim ben?

Hugh gecikeli tam bir saat oldu, kimsenin bu şekilde formda kalması gerekmiyor. İkinci bir bardak Bellini beni hem çakırkeyif yapmış hem de karnımı acıktırmıştı.

Garson, "Belki sizin için küçük bir meze getirebilirim Bayan Margaux?" diye sordu. En sevdiğim garsonlardan biriydi, her zaman çok nazikti ve her seferinde beni hatırlıyordu. Hatırlar tabii, yıllardır geliyordum buraya.

"Biliyor musun, sanırım olur."

Karnımın acıktığını ve sonra da karnımın doyduğunu hatırlıyorum. Aşağı baktığımda elimi, özenle hazırlanmış

çikolatalı puding gibi bir şeyin üzerine kaşık tutarken gördüğümü hatırlıyorum. Garsonun masaya küçük bir fincan espresso ile birlikte bir tabak bisküvi getirdiğini hatırlıyorum.

"Fişi Margaux Hanım'ın hesabına yazdım. Sizi görmek çok güzeldi, umarım yemeğinizin tadını afiyetle çıkarmışsınızdır," dedi garson.

"Her şey mükemmeldi." Belki değildi.

Restorandan dışarı çıktım. Yapayalnız. Dışarıda Manhattan'ın serin ilkbahar gecelerinin havası vardı. Yanaklarım yanıyordu fakat Bellini yüzünden miydi yoksa aşağılanmışlık duygusundan mıydı bilemiyordum. Şu eski klişeyi yaşıyordum: Kendi romantik hayatın ne zaman parçalara ayrılırsa başkalarınınki sana masal gibi gelir. Orta yaşlı bir çifti parkta sessizce konuşup el ele tutuşurken görmem bu kadar gerekli miydi cidden? Ya da yürüdüğüm yerden birkaç metre ötedeki genç çiftlerin durmaya karar verip hevesle birbirini öpmesini? Hayır, gerekli değildi. Ben kollarımı kendime sarmalamış yürürken New York'taki herkes neden bir anda delicesine âşık oluvermişti?

Telefonum çaldı.

Hugh! Elbette Hugh'du bu ve bakalım bu gece için mazereti ne olacaktı...

"Merhaba?" Biraz fazla nefessizce söyledim belki de? Çok mu "Bellini"ce söyledim?

Hattın diğer ucundaki ses, "Jane Margaux?" dedi.

Karşımdakinin kim olduğunu tanıyamadan, "Benim," diye cevapladım.

"Verizon Wireless'tan arıyoruz ve heyecan verici yeni tarifemizden sizlere bahsetmek istiyoruz."

Telefonun kapağını kapatıp tekrar çantama attım. Keş-

ke yeterince pervasız davranıp telefonu en yakındaki çöp kutusuna atabilenlerden biri olabilseydim. Elbette böyle bir şey yapsam, çöp kutusunun içinden telefonu geri alırdım. Tanıdığım birisi de ben çöpün içini eşelerken yanımdan geçer giderdi ve bu akşam da orada biterdi.

Sertçe yutkundum ve gözlerimin ardından ısınarak gelen gözyaşlarımı hissettim. Harika. Benim için bile yeni bir düşüş noktası...

Acınası bir eziktim ben. Bununla ne kadar erkenden yüzleşirsem o kadar iyi olacaktı. Otuzlu yaşların yanlış tarafındaydım, annem için çalışıyordum. Kendi potansiyelini aşacak derecede göz kamaştırıcı olan sevgilisi tarafından terk edilen kadını oynuyordum. En sevdikleri restoranda saatlerce bekletilip ekilen kadın. Böyleydi işte.

BÖLÜM 12

Michael elindeki ikinci sosisli sandviçi de ağzındaki her ıslak ısırığın, her lezzet patlamasının tadını çıkararak mideye yolluyordu. Adam ne acıkmış be! Açlıktan ölecek kadar! Kurt gibi! Tanrı'ya şükürler olsun, ne yiyeceğini endişe etmek zorunda değildi.

Evet, buradaydı işte, görevlendirmelerin arasına düşmüştü ve New York'ta vakit öldürüyordu. Dışarıda gezip dolaşıyordu, eğleniyordu ve sıradaki görevini duymak için bekliyordu. Hemen hemen yayımlanmış olan bütün filmleri izlemiş, en iyi müzeleri gezmiş (yani Kızılderili Müzesi gibi), bunun yanı sıra da Manhattan Adası'ndaki kahve ve tatlı çöreklerin olduğu ortak lokantaları da gezmişti. Bilinen en eski modayla yapılan en iyi çörek kekinin peşinden kararlıca gitmişti. Ha bir de, boks dersleri alıyordu.

Evet, boks dersleri. Senelerdir hoşuna giden o kadar çok faaliyet keşfetmişti ki... Bunların çoğuna daha başlamadan önce hiç de seveceğini düşünmemişti bile, tıpkı boks gibi. Fakat müthiş bir egzersizdi. Gerçekten de kendisine özgüven kazandırmıştı ve kendinin farkına varmasını sağlamıştı. Ayrıca tuhaf bir yönden de onu insanlara yakınlaştırmıştı. Hatta bazı zamanlar biraz fazla yakınlaştırmıştı.

Haftada iki geceydi, derslerini 8. Cadde üzerindeki bir binanın ikinci katındaki hırpalanmış spor salonunda alıyordu. Ağzı hem viski hem de nane şekeri kokan siyahi yaşlı adam Michael'a nasıl güm diye yumruk atılacağını, kendini nasıl muhafaza edeceğini ve karşısındakine yakınlaşıp rakibinin vücuduna nasıl sol kroşe vuracağını öğretiyordu.

Kan sızmaya başlayana dek burnuna vuran on sekizlik zenci İspanyol çocuklara da oldukça alışmıştı. Ayrıca onu her halükârda sevdikleri belli olan idman arkadaşlarının kendisine, "yaşlı adam" demesiyle de bir sorunu yoktu. İşi buydu, değil mi?

Fakat her çalışmadan sonraki o fena öğüne yine de alışmış değildi. Antrenman sonrasında açlığı öylesine vahşi bir hal alıyordu ki ancak üç veya dört sosisli sandviçle ve de Manhattan'daki bir seyyar satıcıdan aldığı en az iki şişe Yoo-Hoo[1] ile tatmin olabiliyordu.

Bu gece de sosisli sandviçlerini ve Yoo-Hoo'larını almış, tekrar New York'ta olmanın ne kadar da güzel olduğunu düşünüyordu. Seattle'daki görevi henüz tamamlamıştı. Çocuk altı yaşındaydı ve ebeveynleri lezbiyendi. Sorun şuydu ki, ebeveynlerin ikisi de Sam'in üzerine oldukça fazla düşüyordu. Aşırı fazla müzik dersine katılıyordu ve akrobatik dans için oldukça fazla kurs alıyordu. Etrafı özel gözetmenlerden geçilmiyordu. "Peki bu nasıl Sam? Nasıl hissediyorsun?" sorusu sürekli kulaklarındaydı.

Michael'ın "dozunda özgüven dersleri" devreye sokuldu. Annelerin ikisinin de Sam'in yeni girişken davranışlarını gerçekten sevmesiyle görev sonuçlanmış oldu. Mi-

[1] Yoo-Hoo: Vitamin ve mineral içeriği yüksek çikolatalı bir içecek.

chael, küçük çocuğa Sam olması için el uzatmıştı. Sonra da tabii ki onu terk etmek zorunda kalmıştı. Sam onu artık hatırlamıyordu bile. İşler böyle ilerliyordu işte, Michael hiçbir hâkimiyete sahip değildi.

Şimdi ise Michael bir nevi tatildeydi, keyif çatıyordu, etrafındaki kızlara bakıyordu, Central Park'ta bisiklet sürüyordu ve canının istediği her yemeği yiyordu. Tatlı canının neyi yapası gelirse onu yapıyordu. Tek gram bile kilo almadan her şeyi yiyordu; haftada iki kere de kafasına darbe yiyordu. Bundan iyisi Şam'da kayısı.

İkinci Yoo-Hoo'sunu gırtlağından yutkunma sesleri çıkarta çıkarta hüpletirken yanından bir kadın geçti. Gözleri bir anda kadının kıvrımlarını kendiliğinden takdir edip onayladı, daha da odaklandı. Ortada yeni bir şey yoktu, aynıydı. New York'ta sürekli gözü birilerine takılıp duruyordu. Sanki cesur olmaya çalışıyormuş gibi görünmesini, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmasını hayli beğenmişti. Aniden küçük Jane Margaux'u anımsayarak gülümsedi.

Ama sonra...

Kadına dair birkaç netlik vardı...

Başını eğişi...

Yürüyüşü... esintili gibi...

Tuhaf ama, yok canım. Olamazdı.

Ama kollarının adım attıkça ahenkle sallanışı...

Aslında belki de bir karışıklık ol... *Bir anlık bakışını görmüştü. O gözler. Hayır... O gözler olamaz!*

Oydu! Olmak zorundaydı! Ama hiçbir yolu yoktu ki.

Var mıydı? Olabilir miydi?

Saçları, çocukluğunda olduğu kadar kıvır kıvır değildi fakat yine de sarıydı. Bol siyah bir ceket giyiyordu. Deriden yapılmış büyük bir çantası vardı, yarı evrak çantası, yarı cüzdan.

Michael'ın ağzı bir karış açık kaldı. Bu büsbütün imkânsızdı ama o giden, Jane olmak zorundaydı!

Aman Tanrım... Michael'ın Jane'iydi işte, tam da oradaydı. Aralarında on beş metre bile yoktu.

Jane'in ardından hemen harekete geçip seyyar arabanın yanından ayrıldı. Sandviçi satın aldığı adam ne olup bittiğini anlayamadan kuşku dolu gözlerle Michael'a bakıyordu.

Hayretler içerisindeydi Michael, böylesi bir şey daha önce asla ama asla olmamıştı. Yardım ettiği çocuklardan birini yıllar sonra yetişkin olmuşken görmek mi! Hiç ama hiç yaşamamıştı bunu.

Düşüncelerinin arasında kaybolup gitmiş gibi görünüyordu Jane, yavaş yavaş yürüyordu. O yüzden Michael da hızlı yürümüyordu, sonraki adımda ne yapacağının kararını vermeye çalışıyordu. Kayıplardaydı resmen. Söyleyecek tek bir kelimesi, aklına gelecek tek bir düşüncesi bile yoktu.

Altıncı Bulvar ile 8. Cadde'nin kesiştiği köşede el kaldırdı ve ânında bir taksi durdu yanında. Birkaç seri adım atıp bindi, kapıyı arkasından çekti. Michael o anda duraksadı. Şimdi ne yapması gerektiğini biliyordu. *Gitmesine izin vermek... Ardından da bu olayı "garip bir rastlantı" olarak rafa kaldırmak.*

Ama yapmadı, hatta bunun yerine Altıncı Bulvar'dan hızlıca geçen bir taksiyi çevirdi. Hep ama hep söylemek istemişti bunu: "Öndeki taksiyi takip et!"

Jane'i takip etmek zorundaydı.

BÖLÜM 13

Taksi şoförü yardıma hazırdı, gaz pedalını ayağının altında ezermişçesine sonuna kadar itti. Michael ise koltuğa yapışan kafasını birkaç saniyeliğine bile olsa doğrultamamıştı.

Çok tuhaf... Çok garip... Neden yardım ettiği çocuklardan birine denk gelirdi ki? Artık tümden yetişkin olup hayata atılmışken hem de? Hayır, daha önce asla olmayan bir şey bu. Peki neden şimdi? Ne demek oluyor*du bu?*

Gözlerini yumdu, sessizce dua etti ama her zamanki gibi cevap alamadı. Böyle olunca, tıpkı başka herkes gibi olduğunu keşfetti en azından: bir sebepten ötürü oradaydı ve ne olduğunu çözemezdi, öğrenemezdi. Lanetlenirdi. Şöyle bir durum vardı ama: Orada ne kadar uzun durursa, o kadar daha fazla "insan" hissediyordu kendini. Yoksa bu bir ipucu muydu? Daha da mı insan oluyordu? Yani bu nasıl bir şeydi, iyi miydi?

Tüm bunlara rağmen Michael kendisi hakkında ne biliyordu? Bilmek istediği kadarını bilmiyordu, orası kesin. Geçmişe dair hafızası sınırlıydı. Sadece bulanık yüzleri ve belirli belirsiz zaman dilimlerini anımsıyordu. Ne kadar uzun süredir bu işle uğraşmıştı? Şimdiye dek kaç çocuğa bakmıştı? Somut bir fikri yoktu. Emin olduğu konu, yaptığı şeyi sevdiğiydi, ayda ortalama bir gün dı-

şında. Ayrıca ortalama olarak bir çocukla dört ila altı yıl kadar kalıyordu. Süre bittiğinde ise istese de istemese de gitmek zorundaydı, çocuk istese de istemese de gidecekti, her halükârda. Ardından kendisi için küçük bir boşluk fırsatı doğuyordu, tıpkı senelik izinlerine ayrılan insanlar gibi. Şu anda da iznini kullanıyordu. Sonra da bir gün uyandığında kendisini farklı bir şehirde buluyordu. Sıradaki çocuğun ismi zihninde beliriyordu ve o da yanına gidiyordu. Diğer türlü de bütün ihtiyaçları karşılanıyordu. Tam anlamıyla insan değildi, melek de değildi. Sadece bir arkadaştı ve kahretsin ki arkadaş olma konusunda çok iyiydi.

Tam bu sırada Jane'in taksisi Altıncı Bulvar'dan dosdoğru basıp gidiyordu.

Güney Central Park'tan soldan döndü. Michael'ın taksisi takipteydi.

Park Bulvarı'ndan tekrar sola.

Annesinin evine mi gidiyordu? Yapma Jane, hayır! Hâlâ annenle yaşadığını söyleme bana. Michael irkilmişti ve artık Jane'i takip etmenin berbat bir fikir olduğuna emindi. Vivienne Margaux'u hatırladı, onun koca benliğini, hayatlara sığmayan kişiliğini. Pazar akşamlarını Jane ile geçirirdi, ara sıra da onu yanağından öperdi. Olay da buydu zaten. Jane'in okulu evlerinden sadece bir-iki blok ötelerindeydi lakin Vivienne elbette kızına bir kere bile olsun okula giderken eşlik etmemişti.

Jane'in taksisi Park Bulvarı 535'te durduğunda Michael inildiyordu. Jane taksiden inmemişti ama.

Bunun yerine müstahdem dışarı çıkıp taksinin arka camına geldi. Ardından Jane, Manila zarflarından uzattı. Adam Jane'i gördüğüne sevinmiş gibiydi, kocaman bir gülümsemeyle şapkasına hafifçe vurup selamladı. Jane de

biraz daha az üzgün görünerek müstahdeme gülümsedi. Çak bir beşlik bile yaptılar.

Taksi tekrar yola çıktı.

Tamam. En azından hâlâ Vivienne'le yaşamıyordu. Jane'in taksisi tekrar Park Bulvarı 75 Numara'da durduğunda Michael'ın taksisi arkalarındaydı. Binanın müstahdemi çıkıp taksiye geldi ve kapıyı Jane için açtı.

Gözünü Jane'den ayıramayan Michael bu arada taksi şoförüne hemencecik yirmi dolar uzattı. Evrak çantasını toparlayıp siyah ceketini katlayıp tek kolunun etrafına sardı.

Jane, iyi görünüyordu, olağanüstüydü. Çok olgundu. Çok alımlıydı. Jane Margaux'u böyle görmek öylesine tuhaftı ki. Tıpkı bir kadın gibi. Kapısını açan görevliye samimiyetle gülümsedi. Aynı Michael'ın eski Jane'iydi işte. Herkese karşı kibardı. Herkesle arkadaştı. Dünya için hep bir gülücüktü o.

Kocaman bir süs çiçeğinin arkasında gizlendi. Kendini bir anda ajancılık oynayan çocuklar gibi hissedip berbat hissetti ama kalması için bir şeyler onu zorluyordu işte. Müstahdemin, "Bay McGrath uğradı. Eve gelseydiniz bugünkü akşam yemeğini büyük olasılıkla kaçıracağını size söyleyecekti."

Jane, "Teşekkür ederim Martin. Yine de neticede yemeğe yetişti," dedi. Fakat dudağını ısırdı.

Müstahdem, ağır cam kapıya eli gitmişken duraksadı, "Yetişemedi, değil mi, Bayan Jane?"

Jane iç geçirdi, "Hayır Martin, gelmedi."

"Bayan Jane, siz benim ne düşündüğümü biliyorsunuz."

"Biliyorum, biliyorum. Ben avanağın tekiyim. Ahmağım."

Baskı yapan bir dille, "Hayır Bayan Jane. Tabirimi mazur görürseniz, burada ahmak olan Bay McGrath. Siz ondan daha iyisini hak ediyorsunuz."

Devasa çiçeğin ardından müstahdeme içtenlikle onay vermişti. Jane ekilmiş! Michael bu kadar uzun bir aradan sonra gördüğü kişinin onun Jane'i olduğuna dair artık her yönden olumlu bakıyordu. Sesini her yerde tanırdı. Biraz daha olgunlaşmıştı, derinleşmişti. Buna karşın hâlâ tanınabilirdi. Dahası, bunca zaman sonra hâlâ birileri onun canını yakıyordu, değil mi? İnsanlar onu hâlâ hayal kırıklığına uğratıyordu. Kimse ona layıkıyla davranmıyordu. Oysa içinde bir hazine yatıyordu. Dertleri neydi? Onun canı yanarken buna kim katlanabilirdi ki?

Utanç içerisinde kabul etti ki, aslında Michael da onu hayal kırıklığına uğratan insanlardan biri olmuştu. Canını o da yakmıştı. Yakmıştı ama başka seçeneği var mıydı ki! Yapabileceği hiçbirşey yoktu, sıfır, baştan başa fostu. Her neyse, Jane onu ertesi gün unutmuştu zaten. Yani neredeyse çektirdiği acının gerçek sayılmaması anlamına geliyordu bu. O aşağılık McGrath gibi değildi.

Michael ona neden tekrar rastlamıştı ki?

Derken Jane artık içeri girmişti bile ve müstahdem Martin birden devasa çiçeğin yanında belirivermişti. Michael'a şüpheli şüpheli bakıyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim efendim?"

Michael boş boş inleyip ayağa kalktı, doğruldu. "Hayır, ah, teşekkür ederim. Yardımcı olabileceğinize pek emin değilim. Ben kendi yoluma gideyim."

"Evet efendim, ben de aynısını düşünüyordum."

BÖLÜM 14

Annemin her halini görmüştüm ama üniversiteden sonra kendime ait kalacak bir yer elde ettiğimde evinden taşınmamam için kendini kapıya atışını ilk kez görüyordum.

"Taşınmak mı? O da neymiş! Hangi akla hizmet taşınmak istersin ki? Raoul burada! Ben buradayım! Tatlış Jane bak, ben varım, Raoul var ve de Lexington'daki Çin restoranı var. İsteyebileceğin her şeye sahipsin."

Evet anne. Özel bir yaşam dışında, akıl sağlığı dışında ve bir hayat dışında her şey.

Vivienne, "Sen bensiz hiçbir iş beceremezsin!" diye ısrar ediyordu. "Kıyafet seçerken sana kim yardım edecek? Rejimini aksatma diye kim hatırlatacak sana? Gerçekte var olmayan aşk hayatında kim yardım edecek? Hah aklıma geldi bak, arkadaşım Tori bana kuzeninin numarasını verdi. Kesin bir alo demen lazım bence. Anlaşılan o ki kulak ameliyatları yapan bir cerrah kendisi ve oldukça başarılı. Ama tatlış Jane..."

Yani, bu beni bayağı ikna etmişti.

Taşımacılar benim Biedermeier makyaj masamı kapıdan çıkarırken Vivienne kısmen, sadece kısmen bir yenilgiyi kabullenmişti. "Birkaç ay deneriz tatlış Jane ve işler iyi gitmediğinde evi başkasına devreder geri gelirsin."

Kalacağım yeni yeden ne kadar nefret edecek olursam olayım, geri taşınmayacağım. Her gece kafamı yapayalnız yastığıma gömüp ağlaya ağlaya uyusam bile gelmeyeceğim. Kimse de içeri girip bana şu kıyafetle hangi küpe uyumlu olur diye sormayacak.

Vivienne daha sonra kendi yöntemleriyle öne geçme kararı aldı. İki haftalık bir iş gezisine çıktığımda yeni evimi tamamen yeniden dekore etmişti. Bana ait o küçük özel cennete bir geldim ki, yatak odası da oturma odası da beyaz üstüne beyazdı. Özellikle hazır yemek ısıtmak için kullandığım mutfak, restoran gibi teçhizatlandırılmıştı. Son model ocak, ısıtma fırınları, iki tane bulaşık makinesi, aydınlatmalı ekran ışığı çok hoş olan olan cam kapılı bir dondurucu... Camın içerisinden yağsız yoğurtların olduğu ayrı bir bölme görünüyordu.

Çok mahcup olmuştum, ne bu düzene baştan el atabildim ne de eski haline getirebildim fakat kendi dokunuşumu ekleyebilmiştim: bir fotoğraf. Annem, babam ve ben. Ben çok küçükken çekilmiş. Yunanistan'daydık. Parthenon Tapınağı'na girmek için ayakta dikiliyorduk ve gülümsüyorduk doğrusu. Bir aile olarak cidden o kadar mutlu olabilmiş miydik hiç? Sadece bir günlüğüne bile? Bir anlığına bile? Olabildiğimize inanmak isterdim.

Neyse, büyük salonun ön kısmına astım fotoğrafı. Annem sonraki ziyaretinde hemen fark etmişti. Burun çekip, "Sana küçük Picasso tablolarımdan birini versem şu duygusallık süprüntüsünün yerine asmayı düşünür müsün?" demişti.

Eve geldiğim her seferde o fotoğrafa bakıp gülümsüyordum. Fakat bu gece değil.

Babbo'daki içkilerden sonra biraz gergin, Hugh'un

devam eden düşüncesizliği yüzünden biraz kalbi kırık ve aşırı yemek yemekten dolayı da suçlu hissediyordum. Koridordaki ışığı açtım ve Parthenon'daki o mutlu aileye baktım. Her nedense, benibiraz bile olsun iyi hissettirmemişti.

Yatak odamdaki telesekreter bana üç yeni mesajım olduğunu söyledi.

Başlat tuşuna bastım. Hadi Hugh, kendini affettir. Hastanede olduğunu söyle, neşelendir beni.

"Tatlış Jane, neredesin sen nerede? Orda... dinliyor musun? Al şu telefonu eline hayatım. Hadi, al şunu. Daha demin aklıma en şahane fikir–"

Temizle tuşuna bastım ve sonraki mesaja geçtim.

"Bu kayıt, The Week *derginizden bir hatırlatma mesajıdır. Altı aylık bedelsiz aboneliğiniz–"*

Yine temizle.

Son bir mesaj. Üniversiteden eski oda arkadaşımdı.

"Jane, ben Colleen. Ayakta mısın?"

Yatağımın kenarına oturdum ve ayakkabılarımı gevşettim.

*"Tamam, işte beklenmedik bir haber geliyor. Evleniyorum. Dwight ve ben boşandıktan sonra başka hiç kimseyle asla tanışmayacağımı ya da tanışmak istemeyeceğimi düşünmüştüm, fakat Ben müthiş. Samimiyim, yemin ederim ki doğruyu söylüyorum! Onunla tanışana kadar bekle. Hiç evlenmemiş. Burda, Chicago'da avukat olarak çalışıyor. Düğün Eylül'*ün on ikisinde ve sen *de gelinin nedimesi olmak zorundasın. Yarın sana ulaşmayı tekrar deneyeceğim. Umarım sende de her* şey yolundadır. Seni seviyorum Jane. Aaa bak, ben tekrar kısa *hikâyeler yazıyorum. Yaşasın! Umarım iyisindir."*

Colleen için sevinmiştim, gerçekten de. Şimdiye dek tüm istediği kurgu yazıp bir aile kurmak olmuştu ve şimdi ikisi için de bir şans elde ediyordu. Doğrusu, yaşasın! Ona çok sevinmiştim. Sahiden. Bilhassa.

Banyoya yürüdüm. Şu küçük yağsız hipoalerjenik göz pedleriyle göz farımı ve maskaramı temizledim. Caswell-Massey'nin bademli sabunuyla yıkadım. (Annem, "Eğer bu sabun Jackie Kennedy'e yeterince iyi geliyorsa, sana da yeterince iyi gelir," demişti.)

Sonra yatağa çıktım, dizüstü bilgisayarıma tıkladım. Filmim için mukavele notları yapmaya başladım. Bu gece içinde yaptığım notları Vivienne'in avukatına iletecektim, sonra o da resmî ve yasal bir teklif taslağını hazırlayıp Karl Friedkin'e gönderebilecekti.

Bir saatin ardından bilgisayarı kapattım. Adamakıllı düşünecek kadar dinç değildim, yazdıklarımın bir anlam ifade ettiğini ümit ediyordum. Yataktan kalkıp çıt çıkmayan dairenin içerisinden sessizce yürüdüm. Mutfağa girip annemin İsveç'ten gönderttiği bardağa su koydum. Sakin sakin birkaç yudum içtim. Parmaklarım çoktan sızlamaya başlamıştı. Suyu masaya koydum.

Jane, güçlü ol.

Dolap kapaklarına ilişti gözlerim, çiftlik evi tipi levha lavabonun altındaki kapaklara.

Şu an artık bariz bir şekilde uçuruma göz diktin. Geri bas! Hâlâ çok geç değil!

Dizlerimin üzerinde çöktüm, tapınmak için hazırdım, tam ona uygundu. Brillo'nun bulaşık liflerinin arkasında, Windex'in camsilinin arkasında, Soft Scrub çamaşır suyunun da arkasında herkesten bir sır gibi sakladığım Oreo bisküvi kutumu alıp çıkardım.

Kutunun üzerinde, "Sadece Acil Kullanım İçindir! Bu, Sen Demek Oluyor!" yazıyordu.

Bu gece vasıflı olduğumun hissiyatındaydım. Yavaş yavaş dört tane Oreo yedim, her ısırığın tadına vara vara. Çikolatamsı o kıtır güzelliğin içindeki krema dolgusuyla mükemmel her uyumunun zevkini yaşayarak...

Ayinim bitmişti, yatağa geri döndüm.

Elimde iki tane daha Oreo ile.

Onlardan da kafamı yastığa koyduğumda iz kalmamıştı.

BÖLÜM 15

Michael'ın evi, New York şehrindeki en sevdiği taraflardan biri olan SoHo'daydı, belki başka hatta herhangi bir şehre nazaran en çok sevdiği yerdi. Başka her insan gibi onun da gayet net bir özgür iradesi vardı, çoğu seçiminin kararını kendisi verebilirdi. Yapacak bir işi vardı sadece, bir görevi. Çocuklara hayalî bir arkadaş olmak. Her ne şekilde olursa olsun kötü bir iş değildi. Zaman zaman, "İşimi seviyorum," diye yüksek sesle söylüyordu.

Görevlendirmeler, çocuklar arasında harcadığı bu izin zamanını da seviyordu yine de. İşinin ne kadar uzun süreceğini önceden kestirmek imkânsızdı, hal böyle olunca Michael da geçirdiği her gün dolu dolu yaşamaya çalışıyordu, ânı yaşıyordu. Hayatında güzel insanlar vardı. Pek çok şey hakkında konuşmayı seviyorlardı, özellikle televizyonla ilgili. Fakat harekete geçip bir şeyler yapma konusunda iyi değillerdi.

Jane'i, büyümüş Jane'i görmekten eli ayağı titreyen Michael o gece kahverengi kumtaşından yapılmış evine girdiğinde saat 23:00 olmuştu. Ne şok geçirmişti ama. Jane Margaux. Vay canına.

Yürüyerek ulaştığı dördüncü kattaki evine doğru ikinci adımını atana kadar, üst katlardan gelip merdivenleri

titreten rock müzik tıngırtısını hissedebilmişti. Sesin nereden geldiğine dair şüphe yoktu: Owen Pulaski'nin dairesi.

Owen Pulaski... Michael, vurdumduymaz, kaygısız erkek sapı Owen ile ne yapacağından emin değildi. Kesinlikle ona karşı yeterince arkadaşçıldı, girişkendi ve her zaman çaba sarfederdi. Aslında Michael dördüncü kata çıkarken, Owen sadece dairesinin kapısında birkaç kadını karşılıyordu. Kadınlar uzundu, zayıftı, insanlığa sığmayacak derecede enfesti ve Owen'ın ağzından çıkan her lafa gülüyorlardı. Owen'ın boyu 1.90 civarındaydı, irikıyımdı. Michael'ın karşı konulmasını güç bulduğu çocuksu bir sırıtışı vardı.

"Mikey, hadi partime gel. Şimdi hakaret etme bana. Hele bir dene," diye koridorun bir ucundan diğer ucuna seslenmişti.

"Teşekkürler, sağ ol. Bu gece bayağı bitiğim." Fakat Owen çoktan aralarındaki mesafeyi geçti, yanına gelip koluna sarıldı.

İki afete de bakarak başını hafifçe öne eğen Owen, "Bu Claire de Lune ve bu da Cindy Two," dedi. "Öyle sanıyorum ki, Columbia Üniversitesi'nde okuyorlar ve modellikle de uğraşan alımlı, başarılı öğrenciler. Hanımlar, bu Michael. Kendisi harikadır. New York Hastanesi'nde cerrah."

Michael, Owen'ın hıncahınç dolup taşan, gürültülü ve hamam gibi pişen dairesine doğru sürüklenirken, "Ben hiçbir yerde cerrah değilim," diye tekrarlıyordu.

Owen'ın Claire de Lune diye çağırdı uzun boylu esmer kadın, "Hey, selam. Ben Claire Parker. Owen işte, Owen."

Michael, yüzünün buruşukluğunu bozup biraz daha

gülümseyişi andıran bir ifadeye çevirdi. "Merhaba, ne haber Claire?"

"Çok da iyi sayılmam, bu konuya girmeyelim istersen. Daha yeni tanıştık değil mi?"

Kızın içinde bir teklik olduğunu sezdi Michael ve buna karşı koyamadı. Her nasılsa hiç yardım etmek istemeyeceği yalnız ve bunalımlı bir ruhla tanışmamıştı. Yaradılışı mı böyleydi? Hiçbir fikri yoktu ve kontrol edemeyeceği şeyler hakkında endişelenmeyi kesti. Yani, çoğunlukla kesti.

Claire'a, "Hayır dinlerim ben, merak ettim," dedi.

O da gülerek, "Eminim öyledir," cevabını verdi. Yanlarından geçen biri, ikisinin eline içkileri tutuşturdu, Claire yine güldü, "Erkekler bizim sorunlarımızı, duygularımızı yani tüm bu meselelerimizi dinlemeye bayılırlar."

"Hayır, gerçekten alakadar hissettim. Konuşalım."

Michael mutfağa giden koridorun küçük bir köşesinde bir saatten daha fazla bir süre boyunca Claire'ın hayat hikâyesini dinledi. Öğretmen olma konusunda çatışmalar yaşıyordu ki bu yüzden de okuldaydı zaten. Ford Agency ile yaptığı modellikten sonra aniden kazandığı onca paradan da bahsetmişti.

En sonunda Michael'ın gözlerine bakıp baldan tatlı gülümsedi. "Michael, senin cerrah olmamana ve benim Claire de Lune olmamama rağmen benimle eve gelmek ister misin? Oda arkadaşım Londra'da çekimde ve kedim de kıskanç değildir. Var mısın? Evet de."

BÖLÜM 16

Samimi, açık yürekli, her neyse artık, olmak gerekirse Michael'ın başına ilk kez böyle bir olay gelmiyordu. Çoğu zaman iznini kullanırken, zaman zaman da görev başındayken oluyordu. Nihayetinde kararını verebiliyordu, bir yaşantısı vardı ve güzelliklere karşı dayanıklıydı.

Claire'a dediği şey şu olmuştu: "Aslında ben tam da karşı tarafta yaşıyorum."

Michael'ın kaldığı yer devren kiralık bir daireydi, büsbütün düzenliydi ve güzelce dayanmış döşenmişti. New York Üniversitesi'nde antropoloji profesörü olan ve sömestr için Türkiye'ye giden birisinin dairesiydi. Fıstık gibi daireler bulma konusunda Michael oldukça hünerliydi, işinin bir diğer avantajı işte.

Kanepenin üzerinde kıvrılan Claire, "Konuşma sırası sende," dedi. Uzun bacaklarını altına kıstırdı. Dizlerinin üzerini örtmek için eteğini aşağıya çekiştirmedi. Yanında duran mindere hafifçe vurdu, "Gel. Otur. Bana her şeyi anlat." Claire bir parmağını Michael'ın yanağına sürdü, "Kim bu kadın? Neler oldu? Neden boştasın? Boşta mısın?"

Michael güldü, kendine gülüyordu çoğunlukla. "Ne tuhaf tesadüf tam da anlatacaktım. Birisi vardı, gibiydi. Uzun zaman boyunca izini kaybetmiştim ve bu gece sanırım onu tekrar buldum, buldum sayılır. Karışık biraz."

Claire, "Her zaman öyledir," diyerek sırıttı. "Ben de alakadar oldum şimdi ve önümüzde uzun bir gece var. Viskin var mı? Nelerin var?"

Aslını soracak olursanız içecekleri vardı (en azından profesörün alkollerinden vardı). Çok nefis bir şarap vardı ki o şişenin yerine evden çıkmadan önce yenisini koyabilirdi. Bir şişe Caymus açtı önce. Sevimli mi sevimli Claire de Lune ile sabahın dördüne kadar konuşurken de ikinci şişe olarak da ZD açtı. Akreple yelkovanın o saati gösterdiği noktada birbirlerinin kollarında kıyafetleriyle uyuyakalmışlardı en sonunda. Gayet iyiydi, aslında mükemmeldi.

Michael centilmendi bir kere. Sabah olunca tam buğdaylı ekmekten yapılmış tostlarla, yumurtalarla ve güzel bir bardak kahveyle Claire'a kahvaltı hazırlamıştı. Kahvesinden kıvanç duyuyordu ayrıca. Gölgede yetiştirilen Kona kahvesinden almıştı bu hafta. Claire evden ayrılırken dönüp Michael'm omzuna kolunu attı. "Teşekkürler Michael, harika zaman geçirdim." Aynı boydaydılar. Eğildi ve Michael'ı dudaklarından öptü. "Şanslı kadın."

Claire'm ne dediğin anlamayan Michael, "Kim?" diye sordu.

"Jane. Önceki gece bahsettiğin, ikinci şişe şarabı içerken." Michael'a uysal bir gülümsemeyle baktı, "Şansın onunla yaver gitsin."

BÖLÜM 17

Ben, yani patronun kızı, saat 07:15'te ViMar Yapım'da olan ilk kişiydim (Step dansı yapan postacı çocuğu hariç tutarsak, aslında posta odasındaki masanın altında yaşıyor bence.)

Saat Los Angeles'ta 04:00 idi, yani o tarafa sadece e-posta ve sesli mesaj gönderebilirdim. Fakat Londra'da vakit öğlendi ve bu da demek oluyordu ki, Çok Şükür'ün Londra'daki şirketinin yapım sorumlusu Carla Crawley ile iletişim kurabilirdim. Gösterinin Londra'daki popülerliği, New York'taki etkisini bir kenara itelemişti resmen. O taraftaki çekim setleri, oyuncular, her şey daha iyi kalitedeydi.

"Aramana çok sevindim Jane. Ufak bir sorunumuz var. Görünen o ki, ekibe aldığımız yeni kızı Jeffrey sevmedi."

Jeffrey dediği, İngiliz izleyicilerin sevgilisi Jeffrey Anderson'dı, Michael'ı oynuyordu.

"Jeffrey bu yeni gelen kızla iyi ilişki kuramadığını söylüyor ama inan bana Jane, kız muhteşem. İnsanın kalbini yerinden söker çıkarır. Hepsinin içinde en iyisi. On bir yaşında ama sekizindeymiş gibi gösteriyor, yani konuşabiliyor."

"Bak Jeffrey'nin aracına telefondan ulaş ve onlara küçük bir hatırlatma yap. Sözleşmede geçen, eğer biz ister-

sek onun üç bacaklı maymunu oynamak zorunda olduğunu yazan kısmı tekrar okumalarını öner."

Carla Crawley kıkıradayarak, "Dediğini ileteceğim küçük Vivienne," dedi. Bir an tüylerim diken diken oldu, küçük Vivienne. Tanrım... Öyle olmadığını söyle.

BÖLÜM 18

Saat tam 09:00'u gösterdiğinde yardımcım Mary Louise ofiste gözüktü. Tam anlamıyla dürüsttü, tamamen kinayeli konuşurdu. Throgs Neck Bridge bölgesinin bu kısmındaki en katı, en sert Bronx aksanını konuşan kişiydi.

Bir yığın postayı ve telefon mesajlarını konferans masamın üstüne yığdı, "Günaydın Janey. Yine ayın elemanı seçilmişsin."

"Günaydın. Biliyorum, amma da acınasıyım değil mi? Ne olur cevaplama bu dediğimi."

Telefon mesajlarına göz atmaya başladım: Acil durum zımbırtılarını bir kenara, "geciktirilmemesi gereken" görevleri bir diğer kenara, en son tarafa da "başına iş açmak istiyorsan bu numaraları ara" kâğıtlarını ayırdım.

Mary Louise, ağzındaki sakızı sesli sesli patlatıyordu, "Bu arada Godzilla'nın ofisinin ışıkları daha yanmıyor."

"Vivienne'in salı sabahları saçlarının Friédéric Fekkai'de bakım yaptırdığını biliyorsun."

"Yani o cırtlak sarının altındaki pembe dalgalı ton doğal durmuyor mu?" Mary Louise, kahkaha ata ata güldü. "Kahve ister misin?"

Cevabımı vermeme gerek kalmamıştı ki ofisimin dışından apaçık sesleri gelen iki kişiyi duydum. Annem ve Hugh. Hemen o anda midem çalkalanmaya başladı.

"Seni, seni, seni tatlış Hughcuk." Küçük kızlar gibi konuşup beni iki büklüm etmişti Vivienne. "Ben üç numaralı koca adayını ararken sen nerelerdeydin?"

Bence muhtemelen ilkokuldaydı.

Sonrasını tahmin edebiliyorsunuzdur, Vivienne karşımda dikiliyordu. Hugh'un elinde de beyaz güllerden yapılmış bir buket vardı. Muhtemelen iki yüz dolara patlamıştı ona.

"Bak sana kimi getirdim. New York'un en ama en yakışıklı erkeğini." Vivienne, bana doğru eğilip yanağıma günaydın öpücüğünü kondurmak için yaklaşıyordu.

Annem, Hugh hakkında tamamen yanılmıyordu. Darmadağın olmuş sarı saçları, rengi solmuş kot pantolonu ve gri kapüşonlusuyla bir başrol oyuncusunun nasıl görünmesi gerekiyorsa tam da o haldeydi. Kesinlikle ideal erkekti. İriyarı ve kaslı, evlenilecek adam modeli. En azından teorik olarak, benimdi.

Kulağa yarı inandırıcı ve içten gelmeyi başararak, "Üzgünüm, çok ama çok özür dilerim Jane," dedi. Gözünün üzerine yumruğu çakmak istememe rağmen, biraz daha sakin ve ağırdan takılmaya karar verdim.

Kaşlarım kalktı, "Ne için bu kadar üzgünsün?"

"Dün gece için elbette. Dalga mı geçiyorsun. Babbo'ya yetişemedim bile."

"Abartmaya değmez. Çok güzel yemek yedim, biriken işlerimi yaptım."

"Kapalı salonda tenis oyunumun olduğunu unutmuşum."

"Problem yok. O oyun zaten senin hayatın." Hadi oradan, onun hayatı aynalardı.

Marry Louise, Hugh'un elindeki buketi aldı. "Ben gidip şunları içine atabileceğim bir yüzme havuzu bulayım."

Gırtlağımı birkaç sefer manalı manalı temizleyip gözlerimi devirince annem de sonunda odadan çıktı. Hugh da annemin ardından kapıyı kilitledi. Suratım bir anda asıldı, neydi yani bu? Sonra gelip omuzlarımdan tuttu, çekti, dudaklarımdan öptü. Biraz da ben izin verdim sayılır ki kendi kendime sinirim bozulmuştu bu yüzden. Bahse varım kapıdaki paspas bile beni geri döndürebilir. Hugh iyi öpüşüyordu, o güzel ve bana yakın duran kahverengi gözleriyle, köprücükkemiğiyle boynunda buğulanmış Hermès Something Sexy kokusuyla...

"Cidden çok üzgünüm Jane." Elleri sırtımda bir yukarı bir aşağı gidip geliyordu ve çok şirin gülümsüyordu. "Seni sevdiğimi cidden biliyorsun değil mi?" Ses tonu sıcak ve candandı, gözleri samimilikten de öte bakıyordu. Belki de muhtemelen gerçeği söylüyordu.

Öne doğru eğilip boynuma öpücükler kondurdu. Bir anda kendimi güvende ve her yönden sıcak hissetmiştim. Tıpkı Michael'layken hissettiğim şekilde. *Hayır, ben niye Michael'ı düşünüyordum ki?*

Aklımı tekrar Hugh'aodakladım. Hugh, boynuma burnuyla sokuluyordu. Saçmalık yaratacak derecede yakışıklı, cazibeli ve ne zaman Hugh olmak isterse o zaman delicesine romantik olabilen Hugh.

Sonra aklıma bir şey geldi.

O bir oyuncuydu.

BÖLÜM 19

Michael o sabah takip mesafesini koruyup Jane'i takip etti. Kaçığın teki gibi onun peşine takılmış görünmemek için çok dikkatlice ilerliyordu. Evinden çıkıp 57. Cadde'deki ofisine kadar geldi. Daha önce böyle bir şey yapmaması bir yana, aklının ucundan bile geçirmemişti bu durumda olacağını. Ne yaptığından da emin değildi. Bildiği tek şey, bunu yapmak zorunda olduğuydu. 57. Cadde üzerindeyken Vivienne'in yapım şirketi olarak mesken edindiği binayı hemen tanıdı, görünen o ki Vivienne hâlâ buradaydı. *Ah hayır Jane, oraya girme! Kötü Kalpli Cadı'nın inine girme! Kara büyüleriyle seni hapsedecek!*

Ama Jane girdi.

Sonrasında da doğru olmadığını bile bile Michael da girdi. Kendi kendine yüksek sesle: *Ne yapıyorsun sen? Uzaklaşma zamanı.* Tam o anda, tam orada. Deliliği o noktada durdur işte.

Gelin görün ki durdurmamıştı, geri dönmedi. Dönemedi. Lobideki görevlileri inceledikçe Vivienne'in her zamankinden daha başarılı olduğu daha açık bir şekilde belli olmaya başladı. ViMar Yapım artık komple iki katı da bünyesine katmıştı. *Demek ki hiç olmadığı kadar kötü kalpli olmalı.*

Yetişkin Jane yolunu tutmuş lobiden geçerken Micha-

el onu izliyordu. En az yarım düzine insana el sallayıp selam verdi. Herkes Jane'i selamlayıp gülümsedi, kimisi durup ayaküstü ne var ne yok muhabbeti bile yapmıştı. Michael beyninden vurulmuşa döndü. Jane gerçekten değişmemişti ve yine de insanlar onu hayal kırıklığına uğratıyordu. Hal böyleyken bile dost canlısı ve içtendi, ılımlıydı. Bariz belliydi ki, kendisini tanıyan herkes tarafından oldukça seviliyordu, önceki gece onu ekip bekleten pislik hariç herkes.

Sonrasında Jane asansöre binip kayboldu. Michael, Jane'in gidişini gördükten sonra asansörün saniyeler içerisinde lobi katından 24. kata ulaşmasını izledi.

Asıl kararı o zaman aldı, Jane'i bekleyecekti. Neden? Bilmiyordu. Gidip konuşmayı deneyecek miydi? Yani, bir ihtimal. Sadece bir ihtimal ama. Bütün bunlar olduğu sırada bir blok ötesindeki Dunkin' Donuts restoranını geçtiğini fark etti. Aklı bavyera kremasına gidiyordu.

Çörek molası bittikten sonra geri dönüp Jane'in binasının etrafında takılmaya başladı. Pusuda beklemek kendini iyice aptal gibi hissettiriyordu ama gizliliğini bozup kendisini ortaya atamıyordu da. Saat 12:15 sularında asansörün kapıları açıldı ve Jane dışarıya adımını attı. Yalnız değildi. Maalesef çok yakışıklı bir adam kolunu beline dolamıştı. Jane adamın kolunu tutup belinden ayırdı. Michael tahmin etmişti. McGrath eziğinin ta kendisiydi bu.

Ön kapıdan çıktılar, Michael tam da arkalarından geliyordu. Olur da Jane dönüp arkasına bakacak olsa bile Michael'ı tanıyamazdı. Unutmuştu çünkü. Kayıtsızlığını ve soğukkanlılığını muhafaza etmeye çalışan Michael yeterince yaklaşıp aralarında geçen konuşmadan ne kapabilirse denemek istedi şansını. Çok Şükür diye bir konu

hakkında konuşuyorlardı, Michael'ın da varsaydığı üzere Vivienne'in yapımlarından biriydi.

"Jane, Çok Şükür uğruna çalıştığım her şeyin anahtarı ve ben senin bu projeyi ciddiye aldığını sanmıyorum." McGrath'in dedikleri Michael'ın kulağına gelmişti, ya da böyle demesek de, mızmızlanmalarını duydu mu desek?

"Yanılıyorsun Hugh. Ciddiye alıyorum ben. Çok Şükür uğruna ne kadar tutkulu ve hırslı olduğumu sen biliyorsun."

Hugh demek. Adamın adı Hugh idi. Jane ne sanıyordu ki? Hugh denen birisine asla güvenme. Gezegendeki en saçma isme sahip olan adamlaydı Jane, her zaman yanlış anlaşılmış bir isim. *Nasılsın Hugh? Bebeğim bu Hugh. Hugh hiçbir haltı bilmez. Gelen Hugh olmalı.*

Kafasını sallayan Michael, onlar Four Seasons restoranına yönelirken arkalarından ayrılmadı. İçeriye girdiklerinde Michael bara doğru ilerledi, kola aldı ve yerlerine oturmalarını izledi. Daha başlangıç aşamasındayken Jane'i takip etmenin iyi bir fikir olmadığının farkındaydı, kuşkusuzca biliyordu bunu ve bu durum anbean daha da kötüleşiyordu.

Hugh sürekli konu açıp diyalog kurmaya çalışırken Michael restoranın diğer ucunda Jane ile oturdukları masayı izliyordu, Hugh'a gittikçe daha da uyuz oluyordu. Jane sadece dinliyordu. Hugh'un konferans vermediği zamanlarda, içerideki ortama soğuk bir ürperti hâkim oluyordu. Hugh bir dergi editörüyle tokalaşıyor, Hugh talk-show programının ev sahibine sarılıyor, Hugh elindeki şarap listesine ahkâm kesiyor... Bu adi pislikte ne bulmuştu acaba?

Ardından Jane ve Hugh yemeklerine başlamak üzereyken yalnız ve oldukça genç bir kadın masalarına yaklaştı.

Araya girdiği için özür dileyip Hugh'un imzalaması için bir kâğıt parçasıyla birlikte kalemi uzattı. Hugh bir çeşit ünlü anlamına geliyordu bu. Hem aktör hem de manken miydi yani? Hava durumunu mu sunuyordu? Belki de *Testere 2*'de oynamıştı?

Hugh ayağa kalktı. Çapkın, alımlı ve mide bulandırıcı bir şekilde. Michael izlemeye devam etti ve gördüğüne inanamadı. Jane'in beti benzi atmıştı. Çok açık bir şekilde rahatsız olmuştu fakat Hugh bu durumun farkına varmış gibi görünmüyordu.

En sonunda Michael artık duruma daha fazla katlanamadı. İçeceğinin parasını verdi ve onu Hugh'u'la baş başa bıraktı. Jane'in ne yaptığını bilmiyordu ama o büyümüştü artık. Eğer bu sığ ve aptalca bağı bir ilişki olarak istiyorsa... Öyleyse birbirlerine layık olabilirlerdi.

BÖLÜM 20

Hugh tiksindirici derece hoş ve hastalıklı derecede zayıf olan mankenle flörtleştiği sırada, tatlı menüsünü inceliyormuş gibi görünmeye çalışıyordum ki maalesef menü ezberimdeydi. Kadın, Hugh'un oyununu dört kez izlemişti. *Tanrım kurtar beni.* Tam o anda çikolatalı kubbe kekten yemek için nelerimi vermezdim ki.

Fakat yapmamalıydım, yapmazdım. Gerçekten ama gerçekten yapamazdım.

"Aklını başına devşir. Tamam, Çok Şükür'ün yapım öncesi toplantısı olacak, kafamı toplamalıyım. Müstakbel finansal direktörümüz Karl Friedkin'i yaratıcı birkaç kişiyle tanıştırmam gerek; oyuncularımızla ilgilenen ekiple, kostüm tasarımcılarımızla, set sorumlularıyla. Sana kubbe kek falan yok," diye söyleniyordum kendime. "Azıcık tutuver kendini."

Ben yemeğim kabarık faturasını öderken, Hugh da kendisine oldukça düşkün olan ve bir yandan da zafiyet geçiren hayranıyla yanak değdirmeden öpüşüyordu.

"Dönüşte seninle gelmesem sorun olur mu Jane?" Hugh, mükemmel derecede pürüzsüz yanaklarını bardaki aynadan ovuştururken üstüne başına çekidüzen verip farklı açılardan nasıl göründüğüne bakıyordu. Elbette benim

yüzüm herhangi bir yönden herhangi bir açıya sahip olan yüzlerden değildi. "Spor salonuna gitmem lazım," dedi.

"Hayır sorun yok Hugh, ben iyiyim."

Aslında doğruyu söylüyordum. Filmin resmî işlemleri hakkında ne kadar az bilirse o kadar iyiydi. Hugh, Broadway'de rol aldığı için filmde başrol oynaması gerektiğini yüzde yüz düşünüyordu. Aynı şekilde annem de. İkisi de Hugh'u oyunun bir kısmına dahil etmem için üzerime geliyordu. Son damlasına kadar reddediyordum. Hugh, yakın çekimler için tamamen yanlış kişiydi, o tür bir oyuncu değildi. Michael kim, o kimdi.

En son saniyede aklına geldiğim Hugh yanağımdan öptü, "Görüşürüz bebeğim." Sonra da gitmişti. Parıldayan gülümseyişi, teni... Yağmurlu havadaki bir yılanın olduğundan daha kurnaz ve sinsiydi.

Keke olan hasretimi kesin olarak görmezden gelerek 57. Cadde'ye apar topar koştum ve vaktinde yetiştim elbette. Aferin sana Jane. Herkesin birbiriyle tümüyle tanışmış olduğuna emin olduktan sonra toplantıyı başlattım. Konuşmaya başladığımda sinirlerim yatıştı ve kendimi projeden sorumlu hissettim.

Salondaki herkesin mest olup pür dikkat bana odaklanmasının verdiği cesaretle, "Filmin biçimlenmesi, hizaya gelmesi bizi oldukça heyecanlandırıyor," dedim. "Ünlü ve kaliteli bir yönetmen aramıza katılmak üzere. Haftanın sonuna kadar artık resmî bir şekilde stüdyoda çalışmalarımızı sürdüreceğimize inanıyorum."

Herkes kendiliğinden alkışlamaya başlamıştı ve o anı yaşamak yüreğimi ısıtmıştı. Bu projenin benim açımdan ifade ettiği anlamın, ekibimin hissettiği değerden çok daha fazla olduğunu biliyordum. Onlar için nasıl daha fazla anlam ifade edebilirdi ki? Hevesli oluşları ve bana destek olmaları hoşuma gidiyordu.

Sonra toplantı salonunun kapısı açıldı.

İçeri gelen Vivienne'di. Sevimli ses tonlamalarıyla. "Alkışa gerek yok. Sessizce şuraya oturup dinleyeceğim. Devam et tatlış Jane. Kaldığın yerden ilerle."

Yükselen heyecanım, sevinçle dolan kalbim o anda dibe batmıştı. Dik durdum, omuzlarımı doğrulttum. Annemin orada oturmasının, ses çıkarmamasının, hatta ve hatta, dinliyor olmasının ihtimalini şöyle örnekleyebilirim; düşünün ki dünyaya büyük bir kuyrukluyıldız çarpmış ve yeryüzünde kim var kim yok herkesin kalçasındaki yağları eritip götürmüş, aynı böyle bir şeydi. Ne de güzel olurdu değil mi? Fakat olmayacaktı işte. Bu ihtimalsizliğin farkında olmama rağmen devam etmeye karar verdim.

"Çekimin setleri hakkında konuşmak istiyorum. Clarance, düşüncelerin neler?"

"Astor Salonu'nun tıpatıp aynısı bir yapı oluşturmamız gerekecek bence," dedi Clarance.

"Ben de aslında çekimleri St. Regis'te yapabiliriz diye ümit ediyordum. Hem maddi açıdan tasarruf etmiş oluruz hem de gerçeklik payı yükselmiş olur. Yapamaz mıyız? Herhangi bir şekilde?" dedim.

"Tatlış Jane, bir saniyeliğine araya gireceğim. Bence seti kendimiz kurmalıyız. Kamera açılarını ayarlamada ve ışıklandırmada set bize daha çok kontrol imkânı sunacaktır."

Elbette haklıydı. Salondaki herkes sakince kafa sallamaya başlamıştı bir anda. Birisi de çıkıp annemin fikrini reddetmemişti.

Söz hakkı daha sonra kostüm tasarımcımıza geçti, "Bence küçük kız, hayalî arkadaşıyla St. Regis'teyken sürekli beyaz giyinmeli."

Beyaz renk seçimi çocukluğun masumiyetini yakalamamıza fevkalade bir imkân tanır diye düşündüm. "Eveti bu fikir kulağa hoş geliyor. Aslına bakacak olursanız, hikâyede anlatılan gerçek kız da beyaz giyerdi."

Vivienne yine araya girdi, "Janey, hatırla ama bu film biyografik bir film değil. Bence gardırobun çeşitliliği daha güzel olur ve ekrana daha iyi yansır. Buna eminim doğrusu. Bana bu konuda güvenin. Bencillik etmiyorum. Ben gerçekleri konuşuyorum sadece."

İşte, "hadi canım oradan" ânını idrak etme sahnesi:

Durum benim açımdan çok net bir şekilde belli olmuştu. Annemle benim, filmin çekimlerine karşı sergilediğimiz yaklaşımlar birbirinden farklıydı. Ayrıca, "benim" projem olması gereken bu film üzerinde kendi etkisini yaratmaya azmediyordu. Kalpten gitmek üzereydim.

Karl Friedkin söz istedi, "Benim bir sorum var."

Ona doğru döndüm, "Evet?"

"E yapmacık arkadaşı kim oynayacak?"

"Yani, tam olarak yapmacık birisi değildi, daha çok hayalî bir arkadaş."

Bir anlığına kimseden çıt çıkmadı. Hah, harika. Önceki konulara geri dönüş yapmanın kısa yolunu arayıp duruyordum, bulamamıştım da zaten. Salondaki sessizlik biraz da gerginliğe dönüşerek devam etti. Oldukça rahatsız ediciydi. Yüzüm kızarmaya başlamıştı, muhtemelen de aklımı oynattığımı sanıyorlardı. Mükemmel. Kusursuz derecede tiksindirici geçen günün kusursuz bitişi.

Annem kalktı, inceden gülümseyerek kapıya yürüdü.

Oyuncuların yetkilisi, "Ryan Gosling'in temsilcisine rolü aktardım ve kendisi oldukça olumlu konuştu. Tabii ki elimizde başka mükemmel seçimler de var: Matt Damon, Russell Crowe, Hugh Jackman ve Hugh Grant. Hatta Patrick Dempsey bile var."

Tüm gözlerin üzerinde olduğunu bilen annem kapı aralığındayken dönüp suratıma baktı. "Siz istediğiniz kadar Hollywood isimli oyununuzu oynayın ufaklıklar ama ben başrol için size gereken erkek oyuncunun tam da burnunuzun dibinde olduğunu düşünüyorum."

Herkesin kafası karışmıştı, benim hariç.

Vivienne'in Çok Şükür'deki başrol için çoktan seçmiş olduğu Hugh'du ve ben de onunla daha demin öğle yemeği yemiştim. Hugh Jackman da değildi, Hugh Grant de.

BÖLÜM 21

Yıllar önce Jane'le kısıtlayan ve boğan Park Bulvarı dünyasından kaçmak istediklerinde, şehrin bir ucundan diğer ucuna giden otobüslerden birine binip Batı yakasının üst taraflarına giderlerdi. Ne kadar da mükemmel derece modaya uygun ve seçme bir dünyadalarmış o zaman. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra doğan Maclaren marka bebek arabalılar daha ortada yokken hem de. Gözlerini kocaman açmış etrafta gezinen Michael ve Jane, ikinci el kıyafetler satan yerleri, Batı Afrikan restoranlarını, İspanyol şarapçılarını ve Yahudilerin hazır yemek sattığı dükkânları keşfetmişlerdi. Hepsi birbirine karışmıştı. Uyumlarını birlikte var olarak sürdürüyorlardı.

Şimdi Michael düşünmeden duramıyordu. O eski mahalle, Ohio'nun merkezindeki bir kenar kent alışveriş merkeziyle aynı büyüleyiciliğe ve karaktere sahipti. Glodblum's Kuru Temizleme'nin yerini Prada almıştı. Johannsen's Hırdavatçısı yerine Baby Gap gelmişti. "Dünyanın en iyi simitleri" diye bilinen yer, havalı sabunlar satan bir mağaza olmuştu. Michael şimdi o enfes, sıcak simitleri düşündükçe, oraya gidip tadabileceği tek şey sabundu artık.

Jane ve Michael'ın eski günlerinden kalan tek güzel yer Olympia Dinner'dı. Broadway Caddesi'nin 77. ara

sokağındaydı. En yağlı yumurtaların, en yağlı domuz pastırmalarının servisini yapan üçüncü nesil Yunanlar tarafından işletiliyordu. Sundukları kahve o kadar sertti ki, bardağı bitirir bitirmez lavaboya gidip dişlerinizi fırçalamak zorunda kalabilirdiniz. Michael da buradaki menünün büyük ihtimalle tüm New York'taki en iyi yemeklerden oluştuğunu düşünüyordu. Daniel veya Per Se'deki yemeklerden katbekat daha iyiydi.

Sadece camdaki yazıdan bile girip oturmaya değerdi: EVET! EVET! EVET! SAATLERİNİZDEKİ AKREP VE YELKOVAN NE TARAFA OYNARSA OYNASIN, KREP! KREP! KREP!

Michael bu sefer New York'a geri döndüğü için Olympia artık tipik bir pazar sabahı alışkanlığı olmuştu. Claire de Lune ile tanıştığı partinin geri ödemesi olarak bugün de Owen Pulaski'yle gelmişti. Onunla çok güzel vakit geçirmişti Michael, görünüşe göre de Jane'den bahsetmişti.

Lokantanın Broadway Caddesi tarafındaki camekân girişine doğru yürürlerken Owen sordu, "Ee Michael, neler oldu? Sevimli Claire'ın dırdır etmesine ses çıkarmadan otururken gördüm seni. Sonra, puf... İkiniz de tüm gece boyunca kayboldunuz." Pis pis sırıtıp Michael'ın koluna vurdu.

"Konuştuk, hepsi bu. Saat dörde kadar sadece oturduk konuştuk. Olağanüstü biri. Sadece yirmi iki yaşında ama onu dinledikçe aklın yaşta değil başta olduğunu anlayabiliyorsun."

"Konuştunuz, ha?" Owen, Michael'a bilirim ben bakışı attı. "Bahse girerim tüm gece uyanıktınız, kadınların giydiği ayakkabılardan konuştunuz ve belki de Yankees'den bile söz ettiniz değil mi? Jints'ten hiç konuşmadınız hatta. Seni gidi it herif."

Owen masanın bir yanından diğer yanına yaslandı. Katlanılamayan gülüşü vardı yine suratında. Muhtemelen çocukluğundan beri bu gülüş hep aynıydı. "Sana gerçeği söyleyeyim Mike. Benim için seks objesi olmayan hiçbir kadınla birlikte olmadım ve dostum, bir zamanlar evliydim ben. İki...yıl...lığına. Ki bunun da birinci ve ikinci evlilik olarak nitelendirilmesi gerekir."

Michael hayret etti, "Gerçekten mi? Bütün kadınlar senin için seks objesi mi? Sen ciddi misin?"

Yine Owen'ın o gülümseyişi, gözlerinin parıldayışı... "Beni yargılama Michael. Beni yargılama."

"Yok hayır, yargılamıyorum Owen. Sadece... Bilmiyorum... Şu an görüp görebileceğinden daha fazla kadın var. Fiziksel etkileşim tabii ki var ama iki kişi arasındaki o bağ... Bence aşk müthiş olabilir."

Owen konuya el atıp değerlendirme yaptı, "Ah, demek öyle düşünüyorsun. Ama bilmiyorsun değil mi? Birbiriyle sürtüşen küçük bir saçmalık var burada? Mini mini?" İki elinin parmaklarını birbirine geçirip Michael'a doğru şeytani Owen gülümsemesini ortaya koymuştu yine. Gözlerinin parıldaması, yüzünde beliren gamzesi... Michael'ın tahrik olup sinirlerini oynatmasına az kalmıştı.

Owen kahkaha attı, "Harika, değil mi? Bakışa bak ama! Gizli silahım. Yılların deneyimidir bu evlat. Yılların deneyimi."

Sipariş vermeyi bekledikleri sırada Michael dikkatini sabah bulmacasına yoğunlaştırdı. Owen da spor sayfalarını almıştı, arada bir burnundan soluyup beklediği sonuçları vermeyen takımlara, sporculara ve atlara yüksek sesle homurdanıyordu.

Birkaç dakika sonra Michael konuştu, "Owen, beş harfli kelime ver, 'derin aşk'"

Owen kafasını kaldırmadan cevapladı, "Azgın."

"Biz de oturduk senin sap kalmana mı şaşırıyoruz?" dedi Patty. Boylu poslu, vücudu biçimli, oldukça tatlı ve uzun sarı saçlı Patty. Olympia'da Michael'a servis yapıyordu, aynı zamanda Michael için eriyip bitiyordu.

Owen hiç vakit geçirmeden kahkahayı bastı, "Bugün neleriniz güzel tatlım? Senin dışında?"

Patty kaşlarından birini kaldırıp cebindeki küçük not defterini çıkardı.

Michael, "Sana onun yalnız olduğunu düşündürten nedir?" dedi.

"Kibirli, ayrıca insanlara nasıl davranacağını bilmiyor," dedi, Michael'a döndü, "O izlenimi gördüm ben," dedi.

Michael sordu, "Ne bakışı?" Sevdiği şeylerdendi bu konuşulanlar, insanoğlunun kalbindekileri dinlediği bilgiler.

Deniz kabuğunu andıran kusursuz şekilli kulağının arkasına elindeki kalemi kıstırıp, "Yalnızlık bakışı," dedi. Sanki Owen'ın bilinci yerinde değilmiş gibi onu tepeden tırnağa şöylece bir süzüp, "Aç gibi," dedi.

Owen, o öldürücü sırıtışıyla Patty'e baktı, "Sana açım."

Patty gözlerini devirdi, siparişlerini aldı. Başını sallayıp hemen ayrıldı. Sarı saçları ve zarifliği... Owen, Patty uzaklaşırken her hareketini izliyordu.

Patty gider gitmez Michael anlamlı anlamlı, "Patty çok şeker biri. Eşinden ayrılmış bir anne. Dört yaşında kızı var," dedi.

Owen gülümsedi, "Sadece tek bir çocuk mu? Ben her zaman en az üç ya da dört çocuklu bekâr anneleri istemişimdir," dedi, Michael'a göz kırptı. "Şaka yapıyorum do-

bişko. Yargılama beni Michael. Patty'i severim. Belki de o, odur."

Ansızın Michael Owen'ı, onun sırıtışını, parıldayan gözlerini Olympia'ya getirdiğine pişman oldu.

"Gidip de üzme onu. Yine de uyarıyorum seni, ayağını denk al."

"Yargılama Mikey."

BÖLÜM 22

Sanki savaş için yola çıkan bir askermiş gibi hissederek banyodaki aynadan kendime bakıyordum. Baskı ortadaydı artık, bu kez ben yapmıştım. Eksiksizce *Elle* makyajı yapmam için 45 dakikadan az zamanım vardı. Ayrıca saç, kıyafet, aksesuvar işlerimi de halletmem gerekiyordu. Eğer 45 dakika içerisinde 8 kilo verdirtecek ve bunun karşılığında da ömründen 5 yılı söküp götürecek bir hap olsaydı iki tanesini alır yutardım.

Metropolitan Müzesi'nde Hugh'la buluşacaktım. Muhakkak en iyi şekilde görünmem gerekiyordu ki benim açımdan söyleyecek olursak dengeli görünmem, yani, elimin yüzümün düzgün olması lazımdı. Geçmişe dönük Jacqueline Kennedy modası için kabul ediliyorduk, ayrıca kokteyl partisi de vardı. Hugh'un kolunda olacaktım, bu da demek oluyordu ki inceden inceye birileri beni inceleyecekti, hatta kimi yerlerde kıskanırcasına.

Tamam, öncelikle doğru ortamı yaratalım. CD çalarımdan John Legend'ın "Once Again" şarkısını çalmaya başladım, sesini de açtım. Eğer bu da beni canlandıramazsa, tümden ayvayı yemiş olacaktım. Hah, evet! Bu çok daha iyi oldu.

İkinci olarak düşmanla yüzleşelim. Banyomdaki dolabın içinde açılmamış makyaj malzemelerinden başka

hiçbir şey yoktu. Şişeler mi dersiniz, küçük tüpler mi, losyonlar mı, iksirler mi... Hepsini Vivienne düzenli aralıklarla bana vermişti. Aradan otuz küsür yıl geçmesine rağmen annem benim hâlâ çirkin örnek yavrusu olmaktan çıkıp göz kamaştırıcı bir kuğuya dönüşeceğim ümidindeydi. *Gerçekleşmeyecek Viv. Bugün de değil, başka gün de değil.*

Üçüncü adım, silahlanma. Derin bir nefes çekip Clinique marka nemlendirici losyonun hâlâ ambalajı üzerinde duran paketini açtım. Kutuda yazdığı gibi yaptım, saat yönünde yuvarlaklar çizip tenime sürdüm. Dikkat çeken bir değişim görememiştim henüz ama durmadım. Sıradaki malzememiz, hımm... Barely There'in kusursuz ve pürüzsüz son dokunuş için tasarladığı fondöteniydi. Yüzümdeki lekeleri gizlemişti. Tenim ise, eh işte, yüzde yirmi oranında daha iyi görünüyordu diyelim. Tam olarak harika değildi ama ilerleme kaydetmiştim, en azından içim daha rahattı.

En sonunda ise sırada Bobbi Brown maskaraları, göz kalemleri ve dudak boyası vardı. Elimden gelen neyse yaptım artık. Bobbi Brown erkek miydi kadın mıydı acaba? Hiç bilmiyorum.

Neyse ki saç rengim güzeldi, inanılmaz derecede şanslıydım, az biraz kabarıkmış gibi görünen sarı saçlarım. Annemin acımasızca üzerime gelip ettiği ısrarlar sağ olsun, saç kesimim çok güzeldi. "Saçlarının kesimi güzel olmadıkça, yaptığın her şey nafile," diyordu. Elbette sonuna bir şeyler daha eklerdi. "Ve alabileceğin tüm desteğe ihtiyacın var."

Hiçbir şeye aldırış etmeden Calvin Klein'ın şekillendirici kreminden aldım, parmaklarımı saçlarımın arasında dolaştırmaya başladım. Buklelerim kabarıp yüzümü şe-

killendirdi. İyi mi yoksa kötü mü oldu hiç bilmiyordum ama farklıydı, bunu görebiliyordum, moderndi de. Süssüz püssüz Jane gibi değildi.

Zihnim bir anda geçmişe atlayıp Michael'la birbirimize bağlı olduğumuz zamanlara geçti.

Vivienne, Tony Ödül Töreni için tepeden tırnağa süslendiğinde, "Savaş boyalarına bak," demişti Michael. Kıkır kıkır gülmüştüm ama Vivienne görenleri büyülüyordu resmen. Asla kendisine benzemeyi ümit edemeyeceğim ince sarışın tanrıça...

Şimdi aynada kendime bakarken şaşkınlıkla gördüm ki Vivienne'in yüzüne ait işaretlerden aslında bende de vardı. Onun elmacıkkemikleri mesela, en az 10 kilo verirsem belli olacaklardı. Gözlerim onunkilere göre daha büyük, daha yuvarlak ve mavi, fakat Vivienne'in o uzun ve kalın kirpikleri bana da geçmişti. Burnum daha belirgindi. Babama çekmemişti, kesinlikle anneme çekmişti.

Daha önce bunların hiçbirini fark etmemiştim. Michael'ın başını eğip bana doğru baktığını ve sanki gerçekten de ciddiymiş gibi, "Güzellik sensin," deyişini anımsadım. Kastettiği bu muydu acaba? Yüzüme bakınca annemi mi görmüştü?

Ya da belki de benim kendi kendime güzel olduğumu düşünüyordu.

Aman, neyse Jane! Görevini yarım bırakma!

Elbise odamın kapısını açıp içeri girdim. Büyük bir dolaptı. Hatta öylesine büyüktü ki, sanki tribünlerde beni izleyen heyecanlı bir kalabalık varmış da birazdan kafeslerinden çıkacak olan aslanların beni yiyip bitirişini izleyeceklermiş gibi hissetmiştim.

Aman Tanrım, düşündüğümden de kötüydü bu. Panik dolu gözlerim bej-siyah-toprak tonu renkler arasına daldı

gitti. Uzaktan yakından seksi olabilecek bir elbise göremiyordum, hatta renkli kıyafet bile yoktu.

Bir dakika. Bir dakika! Burada ne vardı?

Modası geçmiş ceketlerin arasından eşeleyip seçe seçe Chanel'ın geçmiş zamanlara ait birkaç kokteyl elbisesini buldum. Geçmişe döndüm yine. Ben genç kızken onları bana Vivienne (başka kim olacaktı?) vermişti. İçlerinden birini hızlıca çekip çıkardım, üzerimde denedim. 1950'lerin sosyete dergilerinden fırlamış gibi görünüyordu. Cırtlak pembe renginde daraltılmış sıkı korsesiyle birlikte, dizkapaklarının tam üzerinde duran alımlı ve dolu dolu duran bir eteği vardı.

"Bir gün gelecek sahip olduğun bütün kıyafetlerden sıkılacaksın bir tanem, bunlardan birini giymek isteyeceksin," demişti Vivienne, "yaz bu dediklerimi bir kenara."

Elbette haklıydı ki en güzel elbiseyi seçmişti. Yine beni kurtarmıştı.

Özellikle ipekli kumaşını seve seve elbiseyi giydim, giydim ama fermuarını çekemedim.

Asıl görev şimdi başladı işte. İç çamaşırı çekmecemi yerinden çıkarıp yatağın üstüne döktüm. Sutyenlerimin ve normalden biraz daha geniş beden külotlarımın altından tek parçalı korsemi buldum. Kevlardan yapılmıştı, yani azıcık bile şansa bırakmadan bütün numarayı yapacaktı.

Bir öyle bir böyle deneye deneye içine girdim, elbiseyi de giydim ama fermuar olmadı, elimle beceremiyordum. Mutfaktaki ıvır zıvır çekmecesine gidip pense buldum. O da fermuarın hakkından gelemedi. Bunun üstüne üstlük, elbisenin aşırı dar korsesi yüzünden göğüslerimin yukarıdan başka gidecek hiçbir yeri yoktu. Yukarı, yukarı, yukarı. Eğilmem gerekmedikçe veya derin nefes almak zorunda kalmadıkça her şey yolundaydı ve giderim vardı.

Pembe elbiseyi giymemden daha cüretkâr olan tek hareketim, elbisenin üzerine ceket giymemek olmuştu. Kollarım biraz etli butluysa da öyle kalsınlar. Işıkların en hoş parıltılarla düştüğü en güzel diyarlarda belki de şehvetli dahi görünebilirdim.

Antredeki boy aynasının önünde durup da kendime şöyle bir bakamamıştım bile. Ya cadılar bayramı elbisesi giymiş şişman çocuklar gibiysem? Zaten üstümü değiştirmeye vakit yoktu artık.

Asansöre binip lobiye indim. Güzel bir başlangıç yapmıştım. Müstahdem beni görünce, "Bu gece çok hoşsunuz Bayan Margaux. Taksi ister misiniz?" demişti.

"Hayır, teşekkür ederim. Sanırım yürüyeceğim."

Değişiklik olsun diye bu sefer görülmek istiyor gibiydim.

BÖLÜM 23

75. Cadde üzerinde batıya doğru yürüyordum, daha sonra yolumu şehrin yukarısına doğru çevirdim. Hayatımda ilk defa Beşinci Bulvar'a ait hissediyordum kendimi. Metropolitan Müzesi'nin basamaklarını çıkarken de öyle, kesinlikle farklı bir şeydi bu. Adımlarımı attığım anda topuklarım taştan yapılmış merdivenlerde tıkırdıyordu. Egzotik, cazibeli ve kadınsı... Jane değildim bugün.

En yukarıda Hugh'un durduğunu fark ettim. Sütunlardan birine yaslanarak Ralph Lauren reklamlarındaymış gibi poz veriyordu. Ceketini parmağına takıp omzuna atmıştı ve öylece duruyordu, hafif kamburca. Kendisine hayran hayran bakan gözlerin farkında değilmişçesine davranıyordu. Beni görür görmez dikeldi, gözleri kocaman açıldı, "Aman Tanrım, Jane'e ne yaptın?"

Güldüm, gözünden kaçmaması beni oldukça memnun etti. Yanağımdan öptü, sonra da hafifçe dudaklarımdan. Biraz geriye çekilip beni baştan aşağı süzdü, "Kendine ne yaptın sen?"

Hafif çapkınca cevapladım, "Çekici olan tarafın hep sen olmandan sıkıldığıma karar verdim." Yeni görünüşümü davranışıma da odaklanmıştım.

"Yani, çekici olan tek tarafın demek istiyorsun," deyip mutluluğumu ezdi. Hemen yumuşatmak için güldü fakat

katlanamıyordu, değil mi? Vivienne ile aralarının bu kadar iyi olmasına şaşırmamak gerek.

Elimi tuttu ve müzenin devasa kapılarına doğru benimle geldi. İyi bir çift olmuştuk. Gösterişlerinden az bile olsun ödün vermeden tüm havalarıyla içeri doğru yürüyen hoş giyimli adamlara ve büyüleyici kadınlara aslında ben de uyum sağlamıştım.

Mutluydum, güzel görünüyordum ama huzurumu bozan bir soru vardı aklımda dönüp duran: Hayatımın geri kalanında bütün bu zahmeti çekmeyi, bütün bu kargaşayı yaşamayı gerçekten istiyor muydum ben?

BÖLÜM 24

Şüphesiz ne giymesi gerektiğini çok iyi bilen biri vardı kalabalıkta, Jackie Kennedy. Her giydiği kıyafet en en son giydiğinden daha muazzamdı. Üzerindeki elbiseler elmalı martinimden aldığım her yudumda gittikçe devleşiyordu. Gökyüzü mavisinde Givenchy, som altın rengindeki Cassini, modası asla geçmeyen bej renkli Chanel gündüz takımı...

Hugh'un benim güzel görünüşüme büyülenmesinin dışında o gece gerçekleşen en güzel şey Anna Wintour'un, "Gayet iyisin Jane," demesiydi. Kendisi *Vogue*'da editördü ve oldukça soğuk, katı bir ifadesi vardı. Kafası güzelken yaptığı bir iltifattı aslında.

Hugh en sonunda, "Dizlerim sabah oynadığım tenisten beri canıma okudu, bir yerlere oturalım," dedi.

Biz de müzenin içerisinde yer alan Büyük Antre kısmındaki küçük bir kokteyl masasına oturduk. Ayakta dikilmek istiyordum, hayatımda bir kez olsun görülmeyi. Sonra bir daha düşündüm, Jimmy Choo topuklularım galiba biraz dinlenebilirdi.

"Ben çıkıyorum, birisi gelip tepemden aşağı su dökene kadar sigara içeceğim," dedi Hugh.

O çıkıp sigarasını yakmaya vakit bulana kadar şöyle bir bakındım, Felicia Weinstein oradaydı, Hugh'un yala-

ka, itici menajeri Felicia. Bize doğru yürüyordu. Hugh'un aynı derecede sinsi yöneticisi olan Ronnie Morgan ile kol kolaydı. Gözlerim kocaman açılmıştı.

Şaşırmışlığın sevinciyle, "Jane, bak!" dedi Hugh, "Felicia ve Ronnie! Tesadüfe bak sen! Neden bize katılmıyorsunuz? Gelsenize! Sorun olmaz değil mi hayatım?"

Söyleyecek sözüm yoktu. Hugh kenara kayıp kırıkları için yer açıyordu bile.

İtici bir şekilde kenara itilerek pabucum dama atılmıştı. Korsemin içinde şöyle bir gerindim. İnanamıyordum. Şüpheli bir şeylerin olduğunu bilmem gerekirdi, Hugh tek seferliğine zamanında hareket etmişti.

Fısıldadım, "Burada ne işleri var bunarın?" Zaten karın boşluğuma bıçak saplanıyormuş gibi hissediyordum, içtiğim içeceğin de tadı tuzu kalmamıştı.

Hugh, "Belki geçerken yanınıza uğrarız demişti Felicia."

Felicia'nın abartılı saçı, yüzüne kat kat sürdüğü makyajı, bir de sakız çiğneyişi... Gözlerim kısıldı bir anda.

"Ne yani," diye mırıldandım, "yanındaki godoşu dışarı bırakamamış mı?"

Hugh bana net bir bakış attı fakat cevap vermedi.

Ronnie'ye gelince, Miami Vice tişörtüyle ceket karışımından yanaydı. Ne zevk ama.

Ronnie, yanağıma ıslak bir öpücük kondurup, "Sizi burada görmek ne kadar da güzel," dedi. Felicia ise bana bakma zahmetini neredeyse hiç gösteremiyordu, "Tüm moda âşıkları burada."

Hugh gayet neşeliydi, "İçecekleri ben alırım, bu elmalı martiniler de amma güzelmiş." Fakat Ronnie araya girdi, "Hayır, ben senin için çalışıyorum o yüzden gidip ben alırım." Hugh da ısrarına devam etti yürüdü gitti. Ben de minicik masada iki koca köpekbalığıyla kalakaldım.

Felicia, "Bu gece çok ilgi çe-ki-ci-sin, demek pembe ha."

Cevapladım, "İltifat mı bu?"

"Kararını sen ver hayatım."

Vereyim, "Hayır!" Elim kolum karıncalanıyordu, her yerimden kurdeşenler çıkacak zannettim.

Ronnie tuhaf tuhaf kıkırdayıp ceketini çıkardı ki böylece beş yüz kişilik salonda kolsuz giyinen tek adam olmuştu.

Ronnie, gayet yapmacık bir samimiyetle, "Jane, madem birlikteyiz, sohbet edelim, olur mu? Felicia ve ben bu hafta senin takvimine dahil olacaktık ama artık karşılaştığımıza göre..."

Hugh geri geldi, "Her taraf martini." Işık saçıyordu.

"Hugh, size bu şekilde denk gelmemiz çok şans oldu."

"Gerçekten de ev...vet," dedi Ronnie. Üçü de bu konuşma biçimini birlikte çalışıyorlar mıydı acaba?

Ronnie bana doğru dönerek devam etti, "Dolaylı yollardan konuşmanın manası yok. Felicia ve ben...ve Hugh tabii...yani aslında, Çok Şükür'deki başrol için Hugh'la ne zaman sözleşme imzalayacaksın, bilmemiz gerek sadece. Farklı tekliflerimiz de var ama biz asıl bunu istiyoruz. Hugh da istiyor, her neyse. Dahası ne biliyor musun? Hugh hak ediyor. Sen de bize katılmıyor musun? Katılıyor olmalısın. Hepimiz bu fikirdeyiz, Vivienne de öyle."

Öfkeliydim, gergindim ve de üzgün. Çoğunlukla öfkeli, "Bu meseleyi tartışmanın şimdi yeri ve zamanı olduğunu düşünmüyorum." Yüzümün taşlaştığını hissediyordum.

"Bence yer ve zamanlama muazzam," dedi Hugh. Bakışları sertti, gülümseyişinden eser yoktu.

"Hadi ama, konuşarak çözelim Jane. Eğlenceli bir organizasyonda gayet eğlenceli bir konu bu."

Komik ya da eğlenceli değildi. Artık o andan sonra da organizasyonun da tadı tuzu kalmamıştı. Hugh gözlerime bakıyordu, baygın ve sıkılmış, "Sen gerçekten de bu filmde bana rol vermeyi planlıyorsun değil mi Jane? Aksini nasıl yapabilirsin ki?"

Sertçe cevapladım, "Bütün seçeneklerimizi sınamamız gerekli." Çünkü sen role uygun değilsin ve ben de senin oyunumu mahvetmeni istemiyorum.

Tüm romantik geleceğim yükselen alevler içerisine giriyordu, hem de tam şu anda. Felicia ve Ronnie, gözlerini dört açıp üzerimizden ayırmayan ikili. Bundan o kadar nefret ediyordum ki... Birdenbire salondaki beş yüz kişinin de birden konuşması kesilmiş gibi hissettim.

Sonunda en kısık sesimle konuşabildim, "O bölüm için uygun olup olmadığına emin değilim Hugh. Sana karşı samimi oluyorum."

Eline uzandım fakat geri çekti.

Kararlı kararlı, "Fikrini değiştirmen gerek," dedi Hugh. Daha önce bana böyle sataşmamıştı. Elimdeki Judith Leiber çantasını suratının ortasına indirmek istiyordum.

Devam etti, "Tiyatro için uygundum, Tony Ödülü'nü normalde kazanmış olmam lazımdı."

Öyle olduğunu söylemek isterdim, en iyi ihtimalle sadece tiyatro nüshasında fena değildi. Tony Ödülü için aday bile gösterilmemişti ki. Seyircilerin kalbini çalan ve ardından yorumları da beraberinde getiren küçük kız rolü olmuştu asıl. Hugh hakkında yapılan eleştiriler, eh, makuldü işte. Sahnedeki en iyi ânı küçük kızla okulda buluşmak için giyindiği zaman olmuştu. Yaklaşık beş dakika boyunca üstsüz dolaşması gerekliydi, o da zaten gayet iyi yapıyordu bunu.

Aniden Hugh ayağa kalktı, "O rolü istiyorum Jane.

Hak ediyorum. Tiyatro oyununun iyi gitmesini ben sağladım. Ben. Şimdi gidiyorum, gitmezsem eğer, bu lanet masayı alıp duvara fırlatırım. Aptal aptal oyun oynuyorsun sadece! Senin de, Jacqueline Kennedy'nin de yaşadığı hayata tüküreyim!"

O anda Ronnie ve Felicia ile yalnız başıma kalakalmıştım. *Ne olmuştu bu geceye?*

Ronnie konuştu: "Ben gideyim de bize bir içki daha getireyim."

"Bana getirme, kusacakmış gibi hissediyorum zaten," dedim.

Bir dakika sonra, topuklarım Büyük Antre içinde yankılanıyordu, ardından da müze merdivenlerinde.

Salak, bodur ve budala biriymişim gibi hissediyordum. Giydiği cırtlak pembe ve genç işi elbiseyi, gözyaşlarının maskara lekeleriyle kirleten bir budala...

BÖLÜM 25

Michael, takipçi sapık durumundan giderek memnun olmaya başlıyordu. Azıcık fazla memnundu belki de. Kendine sürekli sözler veriyordu:

Bu son olacak tamam söz veriyorum. Bu gece tümden bitecek, evet.

Jane fıstık gibiydi, harika görünüyordu ve apartmanından dışarı çıktığında Michael afallayıp oracıkta kalakalmıştı. Metropolitan Müzesi'ne varana kadar onu gölgesi gibi takip etti.

Yürüyüşünde belirli hareketlenmeler olduğunu fark etti. Adımları daha netti, hafif kasılarak yürüyordu. Hele o üzerine giydiği pembe elbise... Hugh'dan kurtulup onu atlatmış gibiydi. Yani belki de keyfi yerindeydi, yani belki de Jane'in fark edemeyeceği mesafelerde bu kadar uzun uzadıya izini sürüp takip ettiği için mutlu olabilirdi. Eğer Jane iyiyse, Michael'm tekrar kaybolma zamanı gelmiş demekti.

Bir saat kadar ileriye saralım şimdi:

Jane, Beşinci Bulvar'da ilerlerken Michael yine oradaydı, arkasında. Yine yalnız başına yürüyordu fakat bu

sefer adımlarını daha yavaş atıyordu, omuzları çökmüştü ve yürüyüşündeki o hoş esinti yoktu artık. Madison Bulvarı'na doğru döndüğünde Jane durdu ve amaçsızca etraftaki mağazaların vitrinlerine baktı, sigara ve şeker satan dükkânların camları da dahil olmak üzere.

Jane her nasılsa Michael'ın gözüne o anda çok yalnız, çok üzgün ve çok zavallı göründü. Müzede bir şeylerin çok ama çok kötü gittiği barizdi. Hiç kuşkusuz, Jane'in bu halinin Hugh denilen o sünepeyle bir ilgisi vardı.

Michael gitgide kendisinin suçlu olduğunu düşünmeye başlamıştı. Jane'e daha küçücük kızken onlarca afili sözler vermişti ve tabii hiçbiri gerçekleşmemişti. Çok özel birisinin karşısına çıkacağını söylemişti ona, Jane de inanmıştı. Besbelliydi, olmamıştı işte. Şimdi Jane'e yardım edebilir miydi? Hayır, sanmıyordu. Jane artık onun sorumluluğunda değildi, araya girip müdahale edemezdi, edemezdi ama kesinlikle bunu yapmak istiyordu. Jane bu haldeyken ona karşı muazzam bir sempati duyuyordu, kollarının arasına alıp rahatlatmak istiyordu onu, tıpkı çocukluğunda yaptığı gibi. 76. Cadde üzerindeyken Jane, Madison Bulvarı'nı da geçti, ardından Carlyle Oteli'nin yan taraftaki girişine ve Bemelmans Barı'na doğru yürüdü.

Şimdi ne yapmalıydı? Seçenekleri neydi? Michael birkaç saniye bekledi ve içeri onunla birlikte girmeye karar verdi.

Üzerindeki pembe elbisenin izini sürmek oldukça kolaydı zaten ve işte, Jane orada bardaydı. Michael şehir dışından gelmiş iki büyük tipin arkasına geçip barın en uzak ucuna oturdu. Michael'ın bakıp anladığı üzere, Budweiser'la birlikte ev yapımı Scotch içip avuç dolusu yerfıstığı yiyorlardı.

Jane cin ve tonik söyledi. Hüzünlü bir Rus kadın kahramanı havasında otururken çok güzel görünüyordu.

Hadi Jane! Cesaretli ol! Sen bundan çok çok daha iyisin.

Kısacık çılgın bir anlığına Jane'in yanına gidip onunla konuşmayı düşündü. Ne de olsa Michael'ı hatırlayamazdı, önün gözünde tanımadığı normal bir adamın teki olurdu sadece. Gerçekten de ne yapacağını bilmiyordu Michael ki böylesi onun için sıra dışıydı. Doğrusunu söylemek gerekirse daha önce hiçbir konuda kararsızlığa kapılmamıştı asla.

Jane Margaux ile Bemelmans'ta oturup ne yapıyordu ki? Yani, tam olarak onun yanında değildi elbette; ama keşke olsaydım diye ümit ediyordu.

Yaşadığı şey ona bir anlam ifade etmediği gibi: çıldırtıcı, kafa karıştırıcı bir şeydi bu, kulağa hoş gelmeyen bir fikirdi. Hayır, gerçekten de delilik bu!

Barmen, "Size ne verebilirim bayım?" diye sordu.

"Ah, korkarım ki hiçbir şey. Şimdi hatırladım, benim bir yerlerde biriyle buluşmam lazımdı. Affedersiniz," deyip kendini berbat hissederek kalktı. Barmen omzunu silkip diğer tarafa döndü. Michael kendisi gibi değildi. Başını öne eğip kapıya doğru adım atmaya başladı. Çıkışa geldiğinde dönüp Jane'e son kez baktı.

Ne de güzel bir kadın olmuştu, tıpkı her zaman olduğu gibi, özel.

"Hoşça kal Jane," dedi ve onunla konuşmadan barı terk etti. Tek yol buydu. Şu bir geçek ki, onu tekrar görmemiş olmayı diliyordu.

BÖLÜM 26

Cin tonik soğuktu, karbonatın çıtırtısı geliyordu kulağıma ve içimi çok hoştu. Bardağın kenarındaki limon dilimiyle Tanqueray'ın uyumu... Sadece olması gerektiği gibiydi. Oturup düşünmek için ve ardından da kendine mide bulandırıcı derecede acımak için Bemelmans'tan daha iyi bir yer var mıydı ki?

Otuz iki yaşında bir kadındım ve hayatımda aynı anda devam eden iki şey vardı: her şey ve hiçbir şey. İş sahibiydim ve teoride dillere destan bir meslekti aslında; fakat saatlerimi, günlerimi sömürüyordu ve kişisel açıdan hiçbir memnuniyet vermiyordu bana.

Varlıklı ve başarılı bir annem vardı ama o da bana aptal çocuğun tekiymişim gibi muamele ediyordu ve buna da sevgi diyordu. Daha da kötüsü, her halükârda umutsuzca seviyordum onu.

Erkek arkadaşım vardı, evet orası kesindi. Var... dı.

Ucu kötü yerlere çıkan farklı doğrultulara yönelmişti zihnim, kendi içerisinde fikir üretme yarışına girmişti aynı anda.

Hedeflerim belki de aşırı uzun vadeliydi, belki de hayat boyunca değil de sadece bir-iki saatliğine süren mutluluklara giden yolları keşfetmem lazımdı. Belki de etrafımda birileri vardı; birlikte boş boş otururken Japon

yemeği siparişi vermek isteyen birileri... Sonra da televizyona rasgele bir kaset koyup usanmadan art arda aynı filmi izlemek isteyen birileri...

Birden omzuma birisi dokundu. Yerimden sıçrayıp çığlığı basmama ramak kalmıştı, istifimi bozmadan güzel giyimli bir kadına yakışır şekilde davranmaya çalıştım.

Arkama dönüp birkaç tane adamın salak salak sırıttığını gördüm. Kareli desenlerle işlenmiş parlak spor ceketleri, Carlyle Oteli için oldukça yakışıksızdı; sadece bu otel için değil aslında, herhangi bir mekân için geçerliydi bu. Böylesi bir ilgiye o anda ihtiyacım yoktu.

Bir numara, "İyi akşamlar madam," dedi, "arkadaşım ve ben, size eşlik edecek birilerini isteyip istemediğinizi merak ediyorduk."

Kesin bir dille, "Hayır, teşekkürler," dedim. "Günün yorgunluğunu atıyorum, böyle iyiyim. Sağ olun."

İki numara, "Yapayalnız görünüyorsunuz. Suratınız da asık gibi, bize öyle geldi yine de," dedi.

"Gerçekten iyiyim, iyiden de iyiyim. Sorduğunuz için teşekkürler," dedim, hatta sahte bir gülümseme bile kondurdum ifademe. "İdare ediyorum."

"Barmen, hanımefendi bir içecek daha alabilir."

Barmenin gözlerinin içine bakıp kafamı salladım. "Gerçekten başka içki istemiyorum ve şu anda da artık bu adamlarla muhatap olmak istemiyorum."

Barmen bara doğru uzanarak, "Belki siz iki beyefendi diğer uca doğru geri dönmek istersiniz, ha?"

İkisi de omuzlarını silkip geri döndüler. Birisi o esnada bir şeyler söyledi, "Bu barda kibirli fahişelerin olduğu kesin."

Barmenle ben hayretler içerisinde birbirimize bakıp güldük. Ya gülmeydi ya da ağlamaydı aslında. Güzelim

elbisem, beş yüz dolarlık ayakkabılarım, özene bezene yaptığım makyajım ve modanın hep ilerisinde giden saçlarım... Telekızın teki miydim yani? Fahişeler günümüzde ne kadar kazanıyor? Bar taburesinin üzerinde dönüp ayağa kalktıktan sonra karşı duvardaki aynanın karşısına geçip bunu kendime yine de kanıtlayacaktım. Görüntü çoğunlukla insanların oluşturduğu bulanıklıktan ibaretti ve barın üzerindeki renkli Bemelmans yazısı aynaya yansıyordu.

Hafifçe gülümseyip mahvolmuş makyajım ve pembe burnumla birlikte kendi yansımama baktım. Ne kadar da kusurlu, yavan bir telekız olurdu benden.

Ardından başka bir şeyi fark ettim. Kalbimin saniyeler içerisinde güm güm etmeye başladığını hissederken gözlerimi iyice kısıp baktım. Tamamen, kesinlikle, düpedüz imkânsızdı. Sadece bir anlığına bardan ayrılan bir adamın görüntüsü gözüme ilişiverdi. Bana bakıyor gibiydi.

Elbette yanılıyordum ama yemin edebilirdim ki bu gördüğüm Michael'dı.

Onun görüntüsünü bir anda nasıl fark ettiysem, aynı şekilde de kaybettim.

Delilikti bu şimdi. İçkimden bir yudum alıp tekrar yerine koyduğumda ellerim tirtir titriyordu. O adam... Saçmalık. Bilinçaltım bana oyun oynamıştı, ışığın yanılsamasını kullanıp en çok özlediğim, en çok görmek istediğim insanın siluetini yaratmıştı.

Tamam, sahiden endişelenmiştim. Balataları mı sıyırıyordum? Garip garip şeyler görmeye başlıyordum. İnsan bazı şeyleri düzeltmeye çalışırken bilinçaltı araya girmeden önce daha ne kadar mutsuz olması gerekirdi ki? Michael'ı gördüğümü sanmakla ne kadar yanılmıştım?

Hayalî Michael.

Var olmayan Michael.

Saniyeliğine bile olsa, onun tekrar ortaya çıkmasını bu kadar fazla istiyor muydum?

Uyan Jane. Yanılsamaydı işte ya da çakmak falan parıldadı herhalde.

Cüzdanımdan yirmi dolarlık banknotu çıkarıp barın üzerine bıraktım, çıktım eve gittim. Michael'ı görmediğimi biliyordum elbette, fakat çok daha önemli olan soru şuydu: *Onu niye hiç unutamamıştım?*

BÖLÜM 27

Pekâlâ. Daha güzel ve de kesinlikle daha anlamlı konulara yöneliyorum. Pazar sabahları Doğu 119. Cadde'deki İspanyol bölgesinde kurulan kadın sığınma evinde çalışıyordum. Çok ahım şahım bir iş gerektirmiyordu, yaka kartı ya da ona benzeyen nişanlardan takmak zorunlu değildi; fakat az bile olsun yardım etmek için yapabileceğim bir şeyler vardı. Hayatıma ihtiyaç duyduğum bakış açısını getirmişti. Sığınma evinde geçen altı saatten sonra eve geldiğimde inanılmaz derecede huzurlu oluyordum. Bu konuyla ilgili kiliseye gitme fikrim de var gibiydi. Daha güzel ve daha anlamlıydı, her neyse.

Yani elime kepçeyi alıp tavada pişirilmiş yumurtanın yanında fasulye dağıtıyordum, insanlara margarinden yapılmış yuvarlak ve köşeli ekmekler veriyordum. Yenilen yemekler için plastik tabaklarımız, portakal suları için de plastik bardaklarımız vardı. İnsanların yeni güne tok karınla uyanacaklarının bilincinde olmak harika hissettiriyordu. Beş-altı yaşlarında çocuğuyla orada olan bir anne, "Oğlumun tabağına biraz daha yumurta koyabilir misin?" diye sordu, "Benim için yapar mısın?"

"Tabii ki," dedim ve bir kepçe daha yumurtayla birlikte yuvarlak ekmek koydum.

"Hanımefendiye teşekkürler de Kwame."

"Teşekkürler."

Ufaklığa nazikçe takıldım, "O tabağın tümünü yiyebilecek misin Kwame?"

Utanarak başını evet dermişçesine salladı. Annesi fısıldayarak konuştu, "Doğruyu söyleyecek olursam, bu yediği yeter aslında." Alışveriş torbasının içinden kırışık bir folyo kâğıdı çıkardı, "Kalanını da akşam yemeğinde bitirirsin."

Sıra ilerlemeye devam etti ben de öyle; gelen karnı aç insanların tabaklarına yumurta koymaya devam ettim. Herkesi memnun hissettirmek için çabalayarak, "Teşekkür ederiz, lütfen tekrar gelin," diyordum.

St. Rose Parish'ten gelen iyi kalpli, yaşlı İtalyan bir kadın yan sıramdaydı, portakal suyu ve süt dağıtarak o da çalışıyordu.

Fısıldadı, "Buraya bak." Dirseğiyle sıranın ortasındaki incecik kadını gösteriyordu. "Kimi kimsesi olmayan bir kız." Zayıf bir kadın fark etmiştim, eğer o ise. Gövdesinde askılı bebek taşıma çantası vardı, küçük bir erkek çocuğu da kadının cılız bacaklarına yapışmış duruyordu. Kadını kalabalıktan ayıran bir şeyler vardı fakat kömür rengine dönmüş iki gözü ve bileğinden dirseğine kadar sağ kolunu saran kirli sargı bezi... Böyle şeyler bana dişlerimi sıktırıyordu, midemi bulandırıyordu. Herhangi bir insanın başkalarının canını yakmasını ve bunun da yanına kâr kalmasını düşünmek...

Sırada ilerlerken benim bulunduğum yere geldiğinde, "Gidin yerinize geçin, ben sana ve çocuklara yemeğinizi getiririm," dedim.

"Hayır, halledebilirim."

"Biliyorum yapabilirsin. Yine de yardım etmeme izin ver. Benim işim bu."

Plastik tepsi bulup yumurtalarla ekmekleri bol bol doldurdum. Yanına iki tane bardak ve ağzına kadar dolu portakal suyu tenekesi koydum. Mutfakta rahibelerin özel durumlar için sakladığı taze meyve deposundan üç tane muz bile almıştım hatta.

Yanlarına gelip yemekleri masalarına koyarken yumuşak bir dille, "Hey, teşekkür ederim," dedi. "Sen çok hoş bir hanımsın."

Yani, deniyorum.

BÖLÜM 28

Nihayet en son parça yumurta da eliyle ayağına galoş geçirmiş, dişsiz, yaşlı bir teyzenin tabağına gitmişti. "Bir günü daha atlattık," diye tekrar tekrar söylenip duruyordu. Onun bu hissine benim de derinden ilgi duymam biraz huzur bozucuydu aslında.

Tam öğle vakti olmadan önce dışarı çıkıp adımımı İspanyol semtinin kuru, soğuk bahar havasına attım. Kollarım acıyordu, başım ağrıyordu; fakat aç insanları beslemenin verdiği o esas rahatlık, o güzel duygu vardı bende. Baktığım her yer güzeldi, her şey yaşam ve umut vaat eden pek çok şeyle doluydu ki bu da mucize gibiydi, önceki gecenin fiyaskosunu düşünecek olursak.

Kiliseye çıkan merdivenlerde minyatür gelinler gibi giyinmiş beş küçük kız vardı, ilk ayinlerini yapmak üzere olan çocuklar vardı. Etraflarındaki ciddi ifadeli adamlar, tahta kutuların üzerinde domino oynayıp bira içiyordu. Derinden nefesimi çektim içime. Pişirdikleri mısırlı ve biberli tatlı çöreklerinin kokusu havadaydı.

Banliyö trenlerin yeraltındaki tünelden çıkıp en sonunda bu döküntü semtin, Doğu yakasının üst kesimlerine döndüğü yerden geçtim, Park Bulvarı'na döndüm. Şimdi çok daha hoş hissediyordum adım atmaya devam ettim. Dün gece müzedeki olayı bayağı bayağı aşmıştım.

Sonraki caddeyi geçerken yaşadığım bina ortaya çıkmıştı, bir yandan da dangalağın teki bana korna çalıyordu.

Arkamı dönüp baktım ve o pislik dangalağın Hugh olduğunu gördüm. Üstü açık mavi Mercedes'inde çekingen ve mahcup halde oturuyordu işte, yüzündeki melek ifadesiyse aradan fıymak için aklımdan geçen bütün düşünceleri yansıtıyordu.

Ah, gözler aklımıza nasıl yalan söyleyebilir ki.

BÖLÜM 29

Üzerine altın gibi güneşin parladığı lacivert renkli bir spor arabadan daha hoş olan tek şey onu süren adamdı, o da bunu biliyordu. Hugh İtalyan güneş gözlüklerini takmıştı ve açık kahverengi deri ceketi o kadar yumuşak görünüyordu ki ânında dokunmak istiyordunuz. "Sıradan adam" görünümünü vermesi için de siper kısmı ortadan kırılmış New York Giants şapkası takmıştı, tam bu düzende yani.

Sex and the City'deki Mr. Big'den çaldığını bildiğim esprili ses tonuyla, "Katıl bana da biraz turlayalım güzellik," dedi.

Hugh ve arabası çok güzel bir çift olmuştu, fakat ben ikisi olmadan da yapabileceğimi düşünüyordum. Her şeye karşın, umrumda değildi. Aslında, neredeyse umrumda değildi. Kahretsin, belki de birazcık umursuyordum.

Sakince, "Öğle yemeği için bir saat içerisinde annemle buluşmam lazım. Son zamanlarda neşesiz biraz." Ben daha ölçüp biçmeden kelimeler ağzımdan uçup gitmişti. Harika söylemiştim ama.

"Seni bir saate geri getiririm. Vivienne'in tepesini attırmaya cüret etmeyeceğimi biliyorsun."

"Hugh, geçen geceden sonra... Olmaz. Ben–"

"Hadi, gel de dolaşalım. Seninle konuşmak istiyorum Jane. Bütün bu yolu ta kasabadan senin için teptim."

Ses tonumu hafif tutmaya devam ederek, "Gerçekten de konuşacak bir şeyimizin olduğuna emin değilim Hugh."

Samimiyete doğru derinlerden kayarak, "Değişmiş bir adamım ben ve sana nedenini söyleyebilirim. Konuşmak için bir şans ver bana."

Pes edip arabaya binmeden önce iç çektim, dolu dolu bir otuz saniye kadar isteksizce baktım. Hugh mutlu mesut bir şekilde gaza asılıp Park Bulvarı'nı geçti.

SL55 ile bir anda sola döndü ve Franklin D. Roosevelt yolu boyunca hızlanarak ilerledik. Arabası enfes gidiyordu, gidiyordu da... nereye gidiyordu?

"Sana hep söyleyecek olduğum şeyi söylemem lazım."

Eğer ki, "Filmde bana o rölü ver," derse yemin ederim ki kulağının tam içine kalem sokacaktım.

Beni tamamen şaşırtarak, "Üzgünüm Jane, özür dilerim," dedi. "Jane çok özür dilerim. Felicia ve Ronnie'nin ne planladığını bilmiyordum. Sana yemin ederim ki bilmiyordum. Sonra da aptal dilim ve sinirim patlayıp üstün geldi."

Kalbim, Hugh'un ne kadar akıl almaz derecede içten konuştuğunu onaylarken, mantığım bunun doğru olamayacağını söylüyordu. Birazcık yumuşamaya başlıyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Güçlü kalmaya çalışarak yanıt vermedim ve bakışlarımı ufkun derinliklerine topladım. Arabayı hoplatıp duran Brooklyn Köprüsü'nden geçiyorduk şimdi de. Nereye gidiyorduk? Niye gidiyorduk? Köprünün diğer tarafında Manhattan'ın muhteşem kartpostal manzarasını gösteren bir yere çekti. Cidden ama resmen kusursuz bir gümüş parçasından şekillendirilip yapılmış gibi görünüyordu şehir. Hugh ile buraya daha önce hiç gelmemiştim. Kimin geldiğini de bir anda merak etmiştim doğrusu?

"Sanırım ben film konusunda ikimizin de aynı fikirde olduğunu varsaydım Janey." Ve devam etti, "Kendimi o rolde gördüm. Broadway'de oynadım. O benim bir parçam. Sadece senin de beni o rolde mükemmel olarak gördüğünü zannettim." Muhteşem bir gülücük attı bana, aynı zamanda hem pişman hem de ukala.

Pekâlâ, motivasyon olarak neredeyse bir anlam ifade etmişti. "Bir türlü dinlemiyordun ki Hugh." Her zaman olduğu gibi.

Kolunu koltuğumun arasına atıp boynumun arkasını hafifçe okşamaya başladı.

"Biliyorsun Jane, bu proje, bu küçük film, ikimizin yaratabileceğini düşündüğüm bir takıma çevirebilir bizi. Seni ve beni birlikte çalışırken hayal ediyorum. Şahane olurdu. Kişisel hayatlarımızda da yan yana, mesleki hayatlarımızda da yan yana. Ben senin için, neredeysen orada olurum. Yardım edebilirim sana, destek olabilirim. Çok düşündüm bunu. Rüyam bu benim. Dürüst olmak gerekirse."

Ses tonu alçak ve içtendi. Elimi tutup her bir parmağımın eklemini okşuyordu. Neler oluyordu burada? Hafif sersemlemeye başlıyordum, güçsüzleşiyordum, değil mi?

Torpido gözünü açıp elini daldırdı. İçinden turkuvaz mavisinde mücevher kutusunu çıkardığında gözlerim yerinden neredeyse fırlayacaktı.

Birileri sanki göğsümün içinde kalbime el koymuştu. Yapamazdı... Yapmazdı...

Bunu ummuyordum işte.

Hugh kutuyu açtı, içinde hoş bir mücevher vardı. Devasa değildi ama küçük de değildi. İniltili iniltili nefes çekmemeye çalışıyordum.

"Jane, birlikte tekrar harika olabileceğimizi biliyorum.

Bende yüzük var, sende de film. Gel takas yapalım, tatlım. Anlaştık mı?"

Zaman durdu. Yeryüzü benim altımda eğilmişti. Aman. Benim. Yüce. Tanrım. Hayır ya, olmadı böyle bir şey. Göğsüme semsert bir yumruk yemiş gibi hissediyordum. Neye uğradığını şaşıran beynim vereceği yanıtın kararını vermeye çalışırken çıt çıkmadan o boşluk bir süre öylece devam etti. Ânında ağlasam mı, sinir krizi mi geçirsem, acınası halini mi aşağılasam? İlk ve tek evlilik teklifimdi bu ve bundan daha berbat olacağını hayal edemezdim. Hugh delirmiş miydi yoksa ben sadece şüphelendiğimden çok daha büyük bir ezik miydim?

Gülümsemeyi kesmişti, yüzümü izliyordu.

En sonunda sinir katsayım giderek artmaya başlamıştı. Nefesimi düzgünce içime çekip konuşmaya başlayacağım ânın gelmesini bekliyordum.

Sıkı bir dille, "Üzgünüm Hugh," dedim. Yaptığı şeyi pek de umursamayarak devam ettim, "O kadar çok şey var ki... Sana tekrar şans tanımış olmam, sana hep ilk sırada önem vermiş olmam... En çok da şu demin dediğine üzüldüm. *Gel takas yapalım, tatlım. Anlaştık mı?* Nasıl olur da böyle bir şeyi söyleyebilirsin bana?" İlerleyen her cümlede sesim yükselmişti. Hugh'u tabanları yağlayıp kaçırtacak cinsten cırtlak bir sesle ilerlediğimin, tüm bu dediklerinin ardından üzerimdeki baskıyla ortaya çıkmış olan öfkeyle de konuştuğumun farkındaydım.

Homurdandı, "Ben nutuk metni yazmıyorum, ben bir oyuncuyum. Tamam, belki de konuşmamı pek de yeterince süslememiş olabilirim ve bunda dolayı özür dilerim. Fakat sana karşı kesin bir dürüstlükle ilerliyordum. Senin her zaman istediğini söyleyip durduğun şey de bu değil mi?"

Kan beynime sıçradı, "Pek de yeterince süslememiş misin?" diye tükürük saça saça bağırdım. "Keçileri mi kaçırdın sen? Şuna ne dersin: Hayatımın en büyük hakareti!" Devam ettim, "Ya da şunu da deneyebilirsin: Gelmiş geçmiş en tiksinç evlenme teklifinin en berbat felaketi!"

Hugh'un yüzü soğuyup taşlaştı. "Yargılama konusunda çok büyük bir yanlış yapıyorsun Jane. Belki de bu durumu Vivienne ile gözden geçirmen gerek."

Daha da fazla hakarete uğrayamam diye düşünüyordum ama üzücü bir şekilde yanılmıştım. Artık resmen daha da sersemlemiştim şimdi. İki lafı bir araya getirip söyleyebildiklerimin tümü, "Tamam Hugh," olmuştu. Nefesim tıkanmaya başlıyordu. "Götür beni buradan. Eve bırak. Şimdi."

İnançsızlığın yakışıklı suratını uğrattığı bozgunla bana uzun uzun baktı. Sanki benim neye bu kadar üzüldüğümü anlayamıyormuş gibiydi. En sonunda üzerimden çekildi, koltuğa yaslanıp yönünü direksiyona çevirdi. Kontağı çevirdi.

"O zaman görüşürüz." Üstüme uzandı, oturduğum taraftaki kapı koluna asılıp kapıyı açtı. Sonra da emniyet kemerimi çözdü. Koltuğuna yaslandı ve beklemeye başladı. Resmen cildinin her bir gözeneğinden hor görme duygusu sızıp ortalığı pisletiyordu.

"Pardon?"

"Çık dışarı." Hugh buz gibiydi. Direksiyonu tutan elleri bembeyazdı. O bunu der demez ben olduğum yerden hareket etmeyince de dönüp bağırmaya başladı, "İn lan şu arabadan!"

Suratım kıpkırmızı oldu ve arabadan indim. Yolun kenarına m atıyordu beni? Bunu ayrıca Brooklyn'de yapıyordu.

Daha benim kapısını kapatmamı beklemeden bacaklarıma çakıltaşlarını fırlata fırlata patinaj çekti ve oradan hızlanarak uzaklaştı.

Yapmıştı işte. Beni Brookyln'in ortasına getirip eve dönecek hiçbir ulaşım aracı olmayan yerde yolun kenarına bırakmıştı.

Tuhaftır ki, hiç gözyaşı dökmedim.

Yine de o gittikten sonraki altı buçuk saniye kadar dökmemiştim.

BÖLÜM 30

Zamandan başka hiçbir şeyi yoktu. Dışarıda harika bir gün vardı ve Jane alışkanlığını def etmeye çalışıyordu, hal böyle olunca da Michael yürüyüşe çıktı. Kim bilir, belki bir filme girerdi. Apartmandan çıkarken Owen ile karşılaştı, o da tam o sırada içeri girmiş merdivenlerden çıkıyordu, Patty'leydi, yani Olympia'daki garson Patty ile. *Ah, hayır. Ne yaptım ben? Owen ve Patty mi?*

Yeterince tatlı bir çift olmuşlardı, Michael'ın Owen'a hiç mi hiç güvenmediğini saymazsak. Patty'i gerçekten seviyordu ama. Kadın avcısı olduğu onaylanmış bir zampara yüzünden onun üzüldüğünü görmek istemezdi.

Patty'nin yüzü sevinçten parlıyordu. Her zaman restoranda dediği gibi, "Selam Michael," dedi. "Ben de seni görmeyi umuyordum. O sabah Owen'ı Olympia'ya getirdiğin için sana teşekkür etmek istedim."

"Ah, ne demek. Bu civarlardaki en güzel krepler başka nerede bulunur, doğru değil mi? Siz nasılsınız gençler?" Owen'a uyarıcı bir bakış atmaya çalıştı.

Kızın canını hele bir yak da geberteyim seni.

Fakat Owen ile göz göze gelmediler. Patty de gülümsemeye devam etti, gerçekten de mutlu görünüyordu. "Ben harikayım ama hele şu yanımdaki, işlenmemiş bir elmas. Eğlenceli. Sanırsın Dane Cook."

"Değilim," dedi Owen. Gücenmiş gibi görünüyordu. "Nasıl düşünebilirsin bunu ve ayrıca Dane Cook kim?"

Patty şefkatle, "Gördün mü? Dane Cook'un komedyen olduğunu biliyor," dedi.

"Evet, Owen kendine has birisidir. Kuşkusuz." Michael olaya müdahale edip Patty'i uyarmak istiyordu. Owen kasten acımasızlık yapan birisi değildi ama Michael bu ikilinin sonunun iyi biteceğini de görmüyordu. "Tamam o zaman, sonra görüşürüz."

"Görüşürüz!" dedi Patty. Michael derin nefes alıp merdivenlerden inmeye devam etti. Patty ve onun küçük kızı için endişeleniyordu. Owen hiç saklamadan, gayet açık bir dille kadınları seks objesi olarak gördüğünü söylemişti, hatta karısını bile. Mükemmel, bu gerçekten mükemmel. Pekâlâ, belki Patty, Owen'ı yola getirebilirdi.

Michael merdivenden yukarı doğru ikisine baktı. Al işte, Owen'ın "ben her şeyi kaparım" gülümseyişi... Harika. "Yargılama Mikey!" diye bağırıp pis pis sırıttı.

Aman Tanrım. İkisini o bir araya getirmişti. Fakat, Patty'e göre sadece bir arkadaştı o... Belli ki fikri değişmişti.

Michael dışarıya adımını attığında ne yapmak istediğini bilmiyordu. Yine Jane'in bulunduğu yerlere gitmemeye karar verdi, yani planından çıkarmıştı. Hafta sonu olduğu için caddeler pek kalabalık gibi değildi ki bu müthişti ama Patty'nin Owen'ın dairesine girerkenki görüntüsü Michael'a saplanmıştı. Günü henüz başlamadan mahvolmuştu bile. Üstelik bir de, günün ilk işi olarak kal-

kıp Jane'i takip etme huyunu bırakmıştı, hâlâ bu duruma alışamamıştı.

Fakat sonra Owen'dan ilham almamış olduğunu ümit ederek aklına bir düşünce geldi. Belki de sadece günü kurtarmak için bir bilet yakalamıştı.

Claire de Lune'a telefon açtı, bu güzel pazar gününde evdeydi ve evet, Michael gidip onu görmeyi çok istiyordu.

BÖLÜM 31

En sonunda bir taksi bulmuş olmalıyım ki, Brooklyn Köprüsü'ne dönüp ardından beni 75. Cadde'deki apartmanımda indirmiş olmalıydı.

Böyle olması lazımdı, lakin pek de iyi hatırlamıyorum. Hugh'un kabuğundan çıkıp gerçek yüzünü gösterdiğini hatırlıyorum; keskin taşların bacaklarıma çarptığını hatırlıyorum; Hugh'a el hareketi çektiğimi özellikle hatırlıyorum. Sonrasında Martin bana apartmanın kapısını tutuyordu ve bende sendeleyerek asansöre doğru ilerliyordum.

Dairenin kapısını açtığımda telefon çalıyordu. Sersem halimle telefonu yanıtladım, artık Hugh olabileceğini düşünmüyordum bile.

Robot gibiydim, "Evet ben Jane." Bir yandan da ayakkabılarımı çıkarıp atıyordum.

Annemin buyurucu sesi: "Tatlış Jane! Neredesin sen? Öğle yemeğine geliyorum demiştin! Somon balığı söylettim o kadar. Karl Friedkin de burada ve yeni Valentino koleksiyonunun fotoğrafları da bende. Bir de –"

"Üzgünüm, gelemeyeceğim anne. İyi hissetmiyorum." Gerçekleri biraz daha hafiften anlatıyordum.

Annem cilveli cilveli konuştu; "Sanırım senin bu hislerin... Hugh McGrath olabilir mi belki de? Kuzuşumu

da birlikte getir çok eğlenceli olur. Çok Şükür hakkında konuşabiliriz hem."

A-a-a, yok canım, öyle bir şey olmayacak.

"Hugh burada değil ve ben de iyi değilim. Sonra konuşuruz anne."

Güle güle demesini beklemeden kapattım telefonu. Hemen o an fark etmiştim ki, içi boş bir dairede oturmaya katlanamıyordum. Buradan başka herhangi bir yer olurdu. Aslında buradan ve Brooklyn'den başka herhangi bir yer. Çakıltaşlarıyla mahvolmuş pantolonumu çıkarıp kotumu giyindim ve Music in the Park tişörtümü de giydikten sonra şehrin merkezine doğru yürümeye başladım. Şuraya gideyim dediğim bir yer de yoktu aklımda.

20 dakika sonra batıya doğru ilerledim. Önce Hermès, ardından Robinson Galerisi ve de evden uzaktaki evim... Tiffany's.

Camdaki yazı: Pazar günleri, 11:00-18:00 arası açığız. Elbette biliyordum zaten bunu. Vivienne ile kaç pazar akşamını burada geçirmiştik, kaç tane antika mücevhere bakmıştık, kaç tane katalog inceleyip elmas bakınmıştık kim bilir. Gayet hoş bir şekilde işçilikten geçirilmiş elmasların karşısında Asscher elmaslarının kendine has kesimlerini inceleyip diğer mücevherlerin de yontulmuş yüzlerini bilgiçlikle tartışabilecek yedi yaşındaki tek kişi muhtemelen bendim.

57. Cadde'deki döner kapının içine sanki ip atlıyormuşum gibi zamanlama yaparak sıçradım. Kaşla göz arasında Beşinci Bulvar'daki girişine gelmiştim. Her şey ansızın gelişmişti, kendimi elmas yüzük bakınırken buldum bir anda.

BÖLÜM 32

Ne zaman Tiffany's'e gelirsem geleyim, anılarım hemen geriye götürüyordu beni. Ayaklarımın altındaki kilimin verdiği his, ahşap panoların parıldayışı, cam tezgâhların altındaki lambaların yaydığı sıcaklık... Vivienne'in kırıkları olmadan birlikte geldiğimiz, anne kız gibi olduğumuz tek yer burasıydı. Annem en çok burada kendisi oluyordu. Tiyatrodaki Vivienne'den bile daha fazla kendisi gibi oluyordu. Bu mekân onun en mutlu olduğu yerdi.

Vitrini inceledim, sanki haziran ayında düğünüm varmışçasına.

(Hay aksi... Sanırım günün erken vakitlerinde bu ihtimale çoktan son vermiş bulunuyordum.)

Elmastan yapılmış yüzükler seçkinler topluluğu gibi duruyordu; tümü de önceden belirlenmiş bir sırada çok şık bir şekilde yan yana dizilmişti. En miniklerinden, hatta gözle zar zor seçilebilen tek taşlılardan tutun da; platin içine yerleştirilmiş, kendilerine has pembe ve sarı tonlarıyla oldukça zarif duran, kesimleri damla ve kare şeklinde biçimlendirilmiş elmaslara kadar. Her biri pek çok lüks otomobilden çok daha kıymetliydi.

Genç bir satış memuresi yanımda belirdi, "Size bir şey

sunabilir miyim?" dedi. Tam da benim şıklık düşüncemi yansıtıyordu: Siyah sade bir takımla birlikte çok hoş görünen bir dizi inci... Vay be.

Düşünerek, "Mmm," dedim.

Sol elime gizli gizli baktığını gördüm, çıplak duran parmaklarıma.

Güvenle ve durumu ustalıkla çözmüş bir şekilde konuştu, "Biliyor musunuz, kadınların çoğu sağ elleri için elmas satın alarak kendilerine hediye almış olurlar." Bir şey ifade ediyordu aslında; *kendilerine hediye almak.* Kendilerine aptalca müsamaha gösterirler demek yerine böyle söylemek daha iyi bir seçimdi.

Evet, Vanity Fuarı'ndaki ve Harper's Pazarı'ndaki reklamlarda görmüştüm aslında. Her yüzüğün kendi anlamı vardır. Özel bir gün. Hayalin gerçekleşmesi. Muazzam bir sır. Falan filan feşmekân; ama afişler bana çalışmıştı resmen, çok az da olsa.

Zarif bir yüzüğü işaret ederek, "Şunu görebilir miyim acaba?" diye sordum. "Tiffany Celebration" yüzüğü... Bir düzineden daha fazla sayıda kusursuz elmasın platin şerit içerisinde yer alışı...

Satış memuresi, yüzüğü siyah kadife örtünün üzerine dikkatlice yerleştirirken, "Çok hoş, değil mi?" dedi. Elmasların içerisinde alevler parlıyordu resmen. Hatta ben daha sekiz yaşımdayken bile elmasın kesimlerinin ne kadar muhteşem olduğunu size anlatabilirdim.

Tanrım ne de güzel bir yüzüktü bu. O kadar güzeldi ki gözlerimin acımasına ramak kalmıştı. Yüreğimi de yakmıştı aynı zamanda.

Şeytanın cariyesi hemen ısrar etti, "Parmağınızda deneyin."

Sağ elimin üçüncü parmağına taktım yüzüğü ve... Vay canına... Gerçek bir yetişkin gibi hissediyordum. Bileklerim bile çok farklı görünüyordu. Hakikaten de büyüleyiciydi. Tabii gerçekte meşhur yüzüğüydü aslında.

Entrika dolu fısıltısıyla, "Parmağınıza uyumu mükemmel oldu. Daraltma veya genişletme yapmamıza gerek bile yok," dedi.

Yanımda ayakta dikilen, aynı benim gibi elmas yüzükler bakıyormuş süsü veren, gri takım elbiseli adamın güvenlik görevlisi olduğuna kanaat getirmek için yeterince gelmiştim Tiffany's'e. Dışarıdan bakılınca şüpheli mi görünüyordum? Tehlikeli mi? Keşke öyle olsa.

Kalbimin yalpaladığını göğsümde hissederek sordum, "Fiyatı ne kadar bunun?'

Fısıldadı, "On üç bin dolar." Öyle bir söyleyiş tarzı vardı ki, sanki inanılmaz bir fiyatmış da kimsecikler duymasın diye sadece bana söylüyormuş gibiydi.

"Alıyorum."

Bu ifadeyi her on dakikada bir duyuyormuş edasıyla, "Elbette," dedi.

Kredi kartımı ve kimlik bilgilerimi verdim. İşlem şipşak halloldu. Ehliyet bilgilerimi okuduktan sonra satış memuresi, "Acaba bir ihtimal Vivienne Margaux ile akraba olmanız mümkün mü?" diye sordu.

"Kendisi annem olur."

Bildiğini bana yansıtmak için yine farklı bir tavırla, "Anlıyorum," dedi. Birkaç dakika içerisinde Beşinci Bulvar'da duruyordum. Parmağımdaki elmas yüzüğün muhteşem kesimleri güneşi üzerine çekip kusursuzca yansıtıyordu.

Çaktırmadan elime şöyle bir bakıp şehrin merkezine

doğru yürümeye başladım. Yaya geçidine geldiğimde trafik lambasının yeşil yanmasını beklerken çaktırmadan bir daha baktım.

Sonra sola baktım.

İşte oradaydı.

Tıpkı Tiffany's'in olduğu kadar davetkâr ve hoş.

BÖLÜM 33

Michael ile birlikte 55. Cadde'nin köşesinden döndüklerinde ve karşılarına otel çıktığı esnada, "St. Regis! Bayılırım!" diye sevinmişti Claire. Michael o gün yanına gelmişti ve Bryant Park'ın yakınlarında kaldığı, başka bir manken arkadaşıyla paylaştığı evinden Claire'i almıştı. Sonra Altıncı Bulvar'dan kuzeye, ardından Beşinci Bulvar'a yürüdüler. Michael, "Sana Tiffany's'den küçük bir şeyler alabilirim belki," diye Claire'i kandırmıştı hatta. Tiffany's... Aklında beliren bir başka Jane anısı.

Claire gülüyordu, "Michael sen zengin misin?" diye sordu.

"Sadece ruhen." Aslını söylemek gerekirse, tüm yapması gereken parmaklarını şaklatmaktı ve ardından istediği şeylerin çoğunu elde etmiş oluyordu. Kelimenin tam manasıyla sadece bir parmak şaklatması ve işte! Pantolonlarının ceplerinde bir anda yeşil yeşil dolarlar belirebilirdi. Michael bunun nasıl gerçekleştiğini bilmiyordu. Zaten niye düşünüp kurcalayacaktı ki? Her neyse, Michael'ın ihtiyaçları oldukça azdı. Ona en uygun olan, sade bir yaşantıydı.

Claire, "İçeri girelim mi?" diye sordu.

"Kesinlikle, St. Regis'e bayılıyoruz!"

Sonra bir anda tam da önünde belirivermişti, işte Astor Salonu. Otelin restoranına dair her şey değişmiş gibi görünüyordu ama bir yandan da her şey tamamen aynı gibiydi. Uzun elbiseli kadınlar, çocuklarını öğle yemeğine çıkarmış babalar; Napoleon çöreklerine, turtalara, yanık kremalara ve pötiförlere akın akın saldıran tüm aileler...

Başgarson, "İki kişi miyiz?" diye sordu.

Kalp atışlarının yavaştan dörtnala geçtiğini hisseden Michael, "Evet, lütfen," dedi. Niye bu oluyordu ki şimdi? Jane'i burada görebilirmiş gibi de değildi, hatta sekiz yaşındaki Jane'i bile.

Claire ile birlikte birleştirilmiş bir masaysa oturdular, daha sonra garsonlar yanlarındaki iki kişilik masayı ayırdılar.

"Bu masal gibi!" dedi Calire. "Nasıl olur da New York'ta beş yıl harcadıktan sonra buraya hiç gelmemiş olurum."

Michael gülümsedi, ona bu memnuniyeti yaşattığı için mutlu olmuştu. Gözleri, odadaki her bir çehreyi süzgecinden geçiriyordu. Neredeyse zaman durmuş gibiydi. "Love in Bloom" çalıyordu, garsonun el arabasında üst üste konmuş tatlı tabakları vardı. Diğer porselen tabaklar da atıştırmalık kanepelerle dolup taşmıştı.

Karpuzlu dondurma yiyen hayalî arkadaşın ve üzerine sıcak çikolata sosu dökülmüş kahveli dondurmayı iştahla mideye indiren sekiz yaşındaki kızın yokluğu haricinde. Sahne kurulmuştu sanki fakat en önemli iki karakterden birisi gelmemişti.

Sahnede Jane yoktu.

Ne yapıyordu Michael? Hayatının en neşeli akşamlarından birini yeniden yakalamaya çalışıyordu. Onu ardın-

da bıraktığında kalbi acıyan o büyüleyici, cesur ve üzgün kızın yerine oynayan Claire de Lune ile birlikteydi. Claire'a baktı, "Güzel mi?" diye sordu.

Claire'in gözleri parıldadı, "Elbette! Çok sevdim Michael! Her kız sever burayı! Hani fark edemediysen de ben bir kızım."

Michael yutkundu. "Evet, yani, fark ettim tabii."

BÖLÜM 34

Aldığım yüzük, solup gitmeye yüz tutmuş herhangi bir uzay istasyonuna yeniden can verecek derecede parlaktı. Bu yüzük uğruna neredeyse bir servet harcamış olmamın verdiği yüksek kan basıncı beni hafiften asabileştirmişti. Tıpkı senin kendine verdiğin değer için gidip aldığın sonra da bağımlısı olduğun o eşyalar gibi. Şimdiyse umutsuz bir şekilde rahatlamayı, sakinleşmeyi istiyordum. Ayrıca evet, madem bugün ipimi kopardım, gidip tatlımı da yerim. St. Regis'in üzerine daha mükemmel bir yer var mı ki? Pamuk ipliğine bağlıydım resmen: Eski sevgilim kendini beğenmişliğin doruklarında gezinen, sapına kadar bir pislikti; şu anki annem on yıllardır yaptığı gibi beni çıldırtıyordu; ihtiyacım olmayan bir yüzük uğruna da az önce bir çuval para dökmüştüm. Tüm bunların ötesinde her şey yolunda ve şekerinde gidiyordu.

"Menüyü görmek ister misiniz hanımefendi?"

Benim bir hanımefendi olduğumu nasıl gördü bu garson? Gözlerimden mi? Kendimi nasıl taşıdığımdan mı?

Kontrolü ele almam lazımdı. "Hayır. Ben buzlu çay alayım." Erdemli bir şekilde cevaplamıştım, "Teşekkürler."

"Elbette."

Sonra kafam yerine geldi, görüntü tekrar canlandı.

Kendime aldığım elmas bir yüzük vardı parmağımda, "Bekle! Dur. Aslında biliyor musun sıcak çikolata soslu *sundae* alayım ben. Dondurması kahveli olsun."

"Bu çok daha güzel bir seçim oldu," dedi.

Garson dondurmayla birlikte döndüğü esnada, Astor Salonu'nun her bir köşesine büyük bir zevkle yüzüğümden lazer ışınları fırlatıyordum. Önüme gelen gümüş kâse Hugh'un kafasından da büyüktü. Benim bu dondurmanın tamamını bitirdikten sonra tekrar insan içine çıkmamın hayatta imkânı yoktu. Sekiz yaşımdayken bunu yapmayı nasıl beceriyordum ki ben? Belki de hatırladığımdan daha tombul ve bodurdum, ya da yok, daha iyi bir ihtimal var; o zamanlarda dondurmam çok daha küçük bir kâsede geliyordu. Aynen, kaptım şimdi.

Dondurmadan dolu dolu ve nefis bir kaşık aldım ve zaman tekrar geriye gitti. Eski çağların büyüleyiciliği kadar hoştu.

Ne severdim o pazar akşamlarını, Michael'la, burada, Tiffany's'de, Vivienne'in gitmek istediği ve benim de yanında olduğum yer her nereyse orada.

Annemle arkadaşları oturup dedikodu yaparken, iş konuşurken biz Michael'la kendi küçük hayalî dünyamızda gezintiye çıkardık. Kendimi mutlu hissettiğim en son anlar o zamanlar mıydı? Eğer öyleyse, kabullendiğimden daha fazla acınası haldeydim.

Dolu dolu bir kaşık daha. Bu sefer dondurmaya doğru miktarda sıcak çikolata sosu katıldığından emin olmaya çalışıyordum. İhtiyacım olduğu gibiydi. Dondurmam ve sağ elimde ben buradayım diye bağıran yüzüğüm... Parmaklarımı oynatıp ışıkla oynayışını izliyordum.

Acınası demişken, pek de bu durumdan kaçınabiliyormuş gibi görünemediğim için hâlâ çocukluğumdaki

o hayalî arkadaşa inandığımı kabul etmek zorundaydım. Benimle ilgili neyi anlatıyordu ki bu halim?

Sonra...

Gözlerimi kapatıp açtım, yüzümü yana çevirdim ve tekrar kırptım gözlerimi.

Nasıl ya?

Sadece birkaç masa uzağımda oturan bir çifti fark ettim, hoş görünen bir çift. Aslında Jane-Michael oyunu için mükemmel bir seçimdi.

Beni bu denli şoka sokan şey bu değildi ama.

Kaşığımı masaya koydum, peçeteyle yavaş yavaş dudaklarımı temizledim ve sahiden de gözlerimi o masaya diktim.

Bir an içinde ellerim ve dizlerim titremeye ve altdudağım kıpırdamaya başladı.

O adam... O olamaz...

Michael?

Çizgi filmde oynayan bir kediymişim gibi özlerimi hızlıca kapatıp açtım. Terliyordum, ürperiyordum.

"Michael", parlak ve ipeğimsi saçları olan çok hoş biriyleydi. Kadın enfesti aslında. Doğanın verdiği bir lütufmuşçasma kendini belli ediyordu, manken güzelliğindeydi. Michael bana hep sadece çocuklarla hayalî arkadaşlık yapabileceğini söylemişti. Sınır sekiz yaşına kadardı. Beni dokuzuncu yaş günümde terk etmesinin sebebi de buydu. Ne yani, terfi falan mı etti? Yetişkinlerin hayalî arkadaşları olabilir miydi? Eğer öyleyse benimki nerede?

Belki de... belki de oradaki kişi her şeye rağmen Michael değildi. Yani, elbette değildi, neticede hayalî biriydi o.

Fakat o olmak zorundaydı. Gülümseyişi aşikârdı. O muhteşem yeşil gözleri. Her zaman olduğu gibi hoş görünüyordu, belki daha da hoş.

Keçileri kaçırdığım geçti aklımdan.

Pekâlâ, tamam, böyle devam ederim. Ne yapabilirim sanki? 911'i mi çağırayım kendime?

Olaylar bana göründüğü haliyle şöyleydi: Cidden delirdiysem, hareketlerimi kontrol edemiyordum o zaman. Aslında bir şekilde özgürlüğüme kavuşmuş gibiydim.

Oturduğum masadan kalkıp onların oturduğu masaya doğru ilerledim.

Eğer bu adam Michael değilse... Yine de gidip boynuna atlardım. Muhtemelen öperdim. Benimle evlenmesini bile isteyebilirdim.

Beni bıraktığı gün Michael onu bir daha asla hatırlamayacağımı söylemişti. Tamamen yanılmıştı. Onunla ilgili tek tek her bir şeyi hatırlıyordum.

Bu kesinlikle Michael...

Aklımı tamamen yitirmediğim müddetçe zihnim her şeyi yapabilirdi.

BÖLÜM 35

"Eğer bu dondurmalı *sundae* tatlısını yersem,

(a) tamamen senin hatan olur, benimle alakası olmaz ve

(b) yarın sabahki çekimim için giymem gereken kıyafetlerin içine giremem ve de

(c) kovulurum."

Michael kahkaha attı, "Ah, bak sen şu işe. Her kötülükten bir iyilik doğar ama. Öyleyse okula tam gün gidersin, mezun olursun ve hatta çok geçmeden de büyüleyici bir öğretmen olursun."

Claire, dondurmasından büyük bir ısırık aldı ve ağzındaki kremayla Micheal'a komik surat yaptı. Sadece göz kamaştırıcı mankenlerin ve küçük çocukların, insanların midesini bulandırmadan yapabildiği sırıtma. "Yapmamı düşündüğün şey bu mu?"

"Elb–" Michael bir anda salonun karşı tarafına bakakalmıştı.

Claire, "Dünya'dan Michael'a, Dünya'dan Michael'a. Michael bizi duyuyor musun?" dedi. "Yeryüzünden sesleniyorum, orada mısın?"

Michael hâlâ bakıyordu ve düşünüyordu.

Bu gerçek olamazdı. Olamazdı. Olmamalıydı.

Bir anlığına panikledi ardından bunun bir tesadüf oldu-

şunu hatırladı. Onu hatırlayamazdı. Ardında bıraktığı diğer çocukların hiçbiri hatırlanamıştı. Her zaman ama her zaman unuttular. Bu durumu çekilebilir kılan da buydu.

Başını öne eğip kendini mentiyle meşgulmüş gibi göstermeye çalıştı, o tarafa bakmıyordu artık.

Gelip masada dikildiğini hissetti, aldırış etmeden kafasını kaldırıp baktı.

İri mavi gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi, sevimli yüzünün beti benzi solmuştu. "Michael?" dedi.

Cevap vermedi. Henüz uygun kelimeleri bir araya getirememişti, belki de düşüncelerini.

Jane tekrar konuştu. Küçük Jane değil, tamamen büyüyüp yetişkin bir kadın olmuş Jane.

"Michael? Bu sensin değil mi? Tanrım inanamıyorum... Michael? Buradasın."

BÖLÜM 36

Sesim öylesine titrek, öylesine rahatsız edici çıkmıştı ki, kendim bile az kalsın tanıyamayacaktım. Utangaçlığın tam da eşiğindeydim. Bir şekilde yine de yanıldığımı düşünerek, "Sen Michael'sın?" diye tekrar sordum. Ola ki haklı çıkarsam yapacağım tek şey arkamı dönüp tabanları yağlamak olacaktı.

Derin bir nefes aldı ve konuştu; "Beni tanıyor musun? Emin misin?"

Amanın... İşler cidden gerçekleşiyordu. "Tabii ki tanıyorum seni, gördüğüm her yerde de bilirim sen olduğunu..."

Sonra ismimi söyledi, sadece öylece, "Jane?"

Astor Salonu oldukça büyük bir alandı fakat tam o anda duvarlar üzerime yürümeye başlamış gibiydi. Salondaki sesler bir anlığına yok olmuştu. En hafif deyimiyle hiçbir şey gerçek değildi sanki tüm bunlar, salonda akan zaman, içerideki insanlar bir hayal ürünüydü sanki. Olamaz gibi geliyordu fakat gerçekten de bu ânın yaşandığı aşikârdı.

Michael ile birlikte oturan güzel kadın peçeteyle ağzını temizleyip masadan kalkıyordu, "Ah, gizemli Jane,"

dedi. Nazikçe konuşuyordu ama, "Benim gitmem gerek Michael. Dondurma ve tavsiyelerin için teşekkür ederim." Bana bakıp gülümsedi, gözlerimi kırptım; çünkü benim olduğumdan çok çok daha baş döndürücü ve göz kamaştırıcıydı. "Benim yerime otur. Lütfen. Jane."

Şimdi de Michael ayağa kalkmıştı ve onun da gideceğinden korkuyordum. Bu sefer dokuz yaşımdayken gitmesine izin verdiğim gibi yapmayacaktım. Eğer zorunda kalırsam yapacağım şey, uçan tekme atıp Michael'ı yere sermek olacaktı bu sefer, hem de Astor Salonu'nun tam ortasında.

Fakat Michael boş sandalyeyi işaret etti, "Lütfen, otur Jane, Jane Margaux."

Oturdum ve birbirimize bakmaya başladık. Sanki en sevdiğin kitabın en sevilen karakteriyle ya da fantezilerinden, rüyalarından fırlamış birisiyle tanışmak gibi. Nasıl olabilirdi ki bu? Azıcık bile olsun? Düşünebildiğim mantıklı herhangi bir sebep yoktu. Simon Le Bon'la evlenemeyeceğimi on iki yaşımda fark ettiğimde mantıktan iyi ki vazgeçmişim. Michael hâlâ otuzla, otuz beş yaşları arasında görünüyordu. Burnunda kendini belli eden çillerin birebir aynı desenine ilişti gözlerim. Kaşları, kulakları, saçı ve son olarak da gözleri... Aynıydı hâlâ. O güzel yeşil gözleri görüp görebileceğim en alımlı gözlerdi. Milyon kez bakmıştım o gözlerin içine ve şimdi de bakıyordum. Öylesine inanılmaz derecede yeşildi ki...

Bir sonraki soru benim tarafımdan daha dürüstçe sorulamazdı herhalde. Öğrenmek için umutsuzca yanıp tutuştuğum bir soruydu bu, "Michael, sen hayalî misin?"

Pek rahat görünmüyordu, "Sanırım bu bir görüş meselesi."

"Sen burada ne yapıyorsun? Bunlar nasıl gerçekleşiyor olabilir?"

Ellerini yukarı kaldırdı, "Açık konuşmam gerekirse hiçbir fikrim yok. Ben sadece New York'ta bir sonraki... görevimi...bekliyorum."

Başımı çıkış kapısına doğru eğerek, "Ah, o giden değildi yani?"

"Siz bütün insanların bunu sormasına gerek yok. Benim ne yaptığımı ve bunun yetişkinlerlebir ilgisi olmadığını biliyorsun," dedi. Somurttu, "Aslında öyle demek istemedim."

"Ve sen de neticede soluğu Astor Salonu'nda aldın? Pazar gününde? Ve ben de buraya gelmişim?"

Benim hissettiğim kadar kafası karışık görünüyordu, çaresizce omuz silkti, "Öyle görünüyor demek."

Bir bakıma, Michael'ın bu durumdan en az benim kadar şaşkın olması beni rahatlatıyordu.

"Jane."

Onun olduğuna inanamıyordum. Michael benim adımı söylüyordu.

"Beni nasıl hatırladın? Bunun olmaması lazımdı."

"Tuhaf bir sakinliğin verdiği his tenimde dolaşıyordu, "Bilmiyorum," dedim. "Uyuyup uyanınca seni unutmuş olacağımı söylemiştin, fakat ertesi gün gözlerimi açtığımda senin gerçekten de gittiğini fark ettim. Göğsüme koca bir sandık düşmüş de altında kalmışım gibiydi. Yataktan kalkamadım, günlerce ağladım."

Michael dehşet içinde bana bakıyordu.

"Sadece... seni asla unutmadım. Her bir gün seni düşündüm, yirmi üç yıl boyunca ve şimdi buradasın, geri gelmişsin. Bu... inanılmaz." En kibar haliyle.

"Çok üzgünüm Jane," dedi Michael. "Diğer çocuklar hep... unuturdu. Elimden bir şey gelse sana böyle bir acı vermeye asla imkân tanımazdım."

Sekiz yaşındaki bir çocuğun hissettiği ümitle gözlerine baktım, "Pekâlâ, ben de senin telafi etmen için birkaç yol düşünürüm o zaman."

BÖLÜM 37

Tamamen farkında olduğum bir sonraki şey, Michael ile benim bol güneşli bir pazar akşamında Beşinci Bulvar'dan yukarı doğru yürümemizdi. Rüyada uyanık olmak gibiydi. Gerçekten nasıl bir şey olduğunu ifade etmem gerekirse yapamazdım muhtemelen, fakat inanılmazdı ve neşe vericiydi ve şaşırtıcıydı ve kafa karıştırıcıydı...

Altı ya da yedi yaşımdayken Michael'ın komik, akıllı ve bana karşı çok nazik olduğunu biliyordum. Şimdiyse bir kadın, bir yetişkin olarak onun aslında çok daha fazlası olduğunu kavramıştım. Harika bir dinleyiciydi bir kere ki bu da onu şimdiye kadar randevulaştığım kişilerin içerisinde en üst sıraya koyuyordu.

"Her şeyi anlat bana. Dokuzuncu yaş gününden beri başına gelen her şeyi," dedi.

Anlattım ben de, hayatımın kulağa daha ilgi çekici ve heyecanlı gelmesi için çabaladım. Onu güldürmeyi sevdiğimi öğrendim. O akşam birlikte yürüdüğümüzde epeyce kahkaha atmıştı. New York caddelerine çıkmamızın hemen ardından Michael bayağı gevşemişti ve rahatlamıştı. Ben de öyle. Az çok, gibi gibi.

Bir yetişkinin bilinç duygusuyla farkına varmıştım ki, Michael yaşamı ve insanları seviyordu. Sadece herhangi

bir şeyin eğlenceli tarafını görebiliyordu ve kabullenebiliyordu, hiçbir şeyi acımasız olarak görmüyordu. Durup kendisine bile gülebilirdi, gülünç insanların arasında sayıyordu kendini. Sanırım şunu söylemem gerek ki, Michael insanlara değil insanlarla gülüyordu.

St. Regis'teki esmeri sordum, "Ee, kimdi o kadın?"

Gülümseyerek, "Sen bunu sorunca başka bir kadın bile gelmiyor aklıma. Hangi başka kadın?" dedi. "Bir arkadaş sadece, Jane. Adı Claire."

"Yani, bir arkadaş öyle mi?"

"Öyle bir arkadaş değil... ya da diğer türlü de değil."

"Peki boynundaki kırmızı iz de neyin nesi? Vampir ısırığı mı?" diye sordum. "Bunu duymak istiyor muyum acaba?" Çocukluğum hayalî arkadaşını... kıskandığımdan...değildi. Tanrım, sanırım ciddi ciddi sinir krizi geçiriyordum. Ee, böyle devam edecektim.

"Boks yapıyorum da biraz," dedi.

"Hah," dedim, gözümde canlandırmaya çalışıyordum. "Aslında, ben de günlük olarak sürekli annemle dalaşıyorum, yani sahip olduğumuz ortak bir yön bu." Kafasını geriye yatırıp kahkaha attı. Bunu yapmasından aldığım o tarifsiz hoşnutluk neredeyse canımı yakacaktı.

Kesinlikle Michael'dı bu, çocukluğumdaki Michael; madem artık büyüyüp yetişkin oldum, Michael'm tadını çok daha yeni yönlerden çıkarabilirim. Zekiliği, ince esprileri, bakışları... aman Tanrım! Boks yapmasında bile seksi bir şeyler vardı. Boynundaki yara... Tamamen çağın ve alışılmışın dışında oluşu... Gülümsemesi her zaman bulaşıcıydı, hep içimi mutlulukla doldururdu. Hâlâ da öyleydi, yine beni mutlu ediyordu.

Elbette kalbim meraktan güm güm attığında bile, Mic-

hael aniden bana dönüp, "Bana dair her şeyi unutacaksın Jane. Bu, böyle işte," dediğinde de, onun her an gidebileceği gerçeğine imkân tanımıştım.

Ama öyle olmadı işte. Yeniden böyle olamayacaktı belki de. Elimden gelen sadece ümit etmekti.

"Ah, bak, müze," dedi Michael. "Kapanmasına daha bir saat var."

Hayatımın en berbat gecelerinden birini burada geçireli daha yirmi dört saat olmamıştı bile değil mi? Şimdiyse içeriye tekrar girmek için can atıyordum çünkü Michael vardı. Her şey mümkündü onunla.

BÖLÜM 38

Müzenin devasa girişinde dikildiğimiz sırada, "İlk önce nereye gidelim?" diye sordum ona.

"Sana önce şu tarafı göstersem—" diye başladı ve kendini aşağılarmışçasına güldü, "Yani, bunu milyon kez gördüğüne eminim ama ben bunu hep seninle görmek isterdim. Tamam?"

"Evet." Dürüstçe söylemem lazım ki o anda, "Galiba gidip bir avuç kedi maması yiyeceğim, bana eşlik eder misin?" de diyebilirdi ve ben yine evet demiş olurdum. Michael kolumdan tuttu. Ona göre bunu yapmak oldukça doğaldı, benimse elim ayağım titriyordu, aklımın kulaklarımdan uçup gitmesine ramak kalmıştı, iyi anlamda. Tabii olur da düşüp bayılırsam... Bir tek onun haricinde iyiydi. Hoş olmazdı öteki türlü.

Büyük giriş merdivenini kol kola çıktık. Onunla burada olmayı seviyordum ama aslında nerede olduğumuzun da bir önemi olmadığının farkındaydım çünkü rüyada olmalıydım, değil mi?

Sol tarafa dönüp ahşaptan yapılmış geniş antrenin içinden yürüdük ve sonra yeryüzündeki en güzel odalardan birinin önündeydik. Monet'in su zambaklarından yaptığı muazzam tuvaller bütün duvarları kaplıyordu, etrafımızı sarıyordu, farklı diyarlara götürüyordu bizi.

Michael'a doğru eğilirken, "Niçin bu kadar güzel şeyler benim ağlama isteğimi kamçılıyor?" diye sordum. Savunmasız bir soruydu, Hugh'a hayatta sormayacağım sorulardan.

"Bilmiyorum," dedi. "Belki de güzellik, gerçek güzellik o kadar mahcup edici ki, doğrudan yüreğimize işliyor. İçimizin derinlerinde hapsolmuş duyguları hissettiriyor bize belki de." Göz kırptı ve utanarak gülümsedi, "Affedersin. Yine Oprah izlemişim."

Kendisine gülebilen bu adamla olmaktan memnundum, ben de gülümsedim. Hugh'un tam zıttıydı: Hugh Grant değildi, Hugh Jackman değildi, artık hayatımda değildi.

Bir süreliğine konuşmayarak gözlerimizin ve kalplerimizin dolup taşmasıyla bu muhteşem odada dolaştık. Çok geçmeden de gitme zamanının geldiğini biliyorduk.

"Seninle evine kadar yürüyeyim," dedi Michael. "Sakıncası var mı?"

Sakıncası var mı? Yok tabii ki de. "Hayır, harika olur," dedim. "Çok uzak değil buraya, Park Bulvarı'nın üstünde."

"Biliyorum," dedi.

Şaşırdım, "Nerden biliyorsun?"

Duraksadı, "Biliyorum işte Jane. Benim nasıl birisi olduğumu biliyorsun. Belirli şeyleri bilirim."

Öğle vakti yerini akşama bıraktıkça hava soğudu ve gökyüzü koyulaştı. Doğuya, Park Bulvarı'na doğru yürüdük fakat Michael artık kolumu tutmuyordu ve ben de güle güle demekten çok korkuyordum. Buna katlanabilir miyim bilmiyordum. Tercihimin olmadığını biliyordum.

80. Cadde'de çok güzel bir binanın önünden geçtik. Lobinin Fransız antikalarıyla dolup taştığını, duvarların

altın varakla kaplandığını gördük. Lobinin ortasındaki emaye çanakta gördüğüm en büyük gardenya çalısı vardı.

"Oh, gardenyalara bayılıyorum. Kokuları. Çok hoşlar," dedim.

"Yürümeye devam et," dedi Michael, "Ben sana yetişirim."

Michael ortadan kaybolup gitmesin diye endişeli endişeli dua ederek yürüdüm, bir yandan da arkama bakmamaya çalışıyordum. Aradan biraz zaman geçtikten sonra Michael yanıma gelmişti, elinde tekli beyaz gardenya vardı. Narin kenarlarından yavaşça pembe pembe açmaya başlamıştı. Kokusu etrafımızı sarmıştı.

"Nasıl yapıyorsun bunu?" diye sordum.

"Neyi? Sana çiçek almayı mı?"

"Hayır. Bu kadar mükemmel olmayı." Gardenyamın o tatlı kokusunu içime çektim, aniden gözyaşları dökmeye yaklaştığımı hissettim.

Michael yanıt vermeden yine kolumdan tuttu. Tanıdık bir histi bu ve sıcak.

Park Bulvarı'ndan devam ettik. Gittikçe yavaş, daha yavaş yürüyerek geçen her bir saniyeyi uzatmaya çalışıyordum. Eğer bir şey kaçınılmazsa erteleyemezsiniz ve işte, benim kaldığım apartmanın önüne gelmiştik. "İyi akşamlar Bayan Margaux," dedi Martin. "Oh, ve bayım, size de iyi akşamlar." Martin sanki onu daha önce görmüşçesine Michael'a bir bakış atmıştı, fakat imkânsızdı bu.

Michael'ı yukarı davet etmek için ölüp bitiyordum ama bu çok yüzsüzce olurdu, çok küstahça, çok, Vivienne gibi. Aramızdaki ani sessizlikten daha tuhaf olan tek şey tokalaşmamız oldu. Gecenin karanlığında öylece yitip gitmesine izin veremezdim.

Ağzımdan hızlıca kaçırıverdim, "Michael, sana bir şey sormam lazım. Üzgünüm ama sormam gerek. Yine gidecek misin?"

Michael durdu. O anki baskı yüzünden yüzümün ısındığını hissedebiliyordum, gözlerim yerinden fırlayacakmış gibi. Ardından Michael tekrar elimi tuttu ve tatlı tatlı gülümsedi.

"Yarın görüşürüz Jane. Ben...ben, seni şimdiden özledim," dedi.

BÖLÜM 39

Gün doğduğunda üzerimde baygınlık hissi vardı. Hayatıma dair bazı şeyler kökünden değişmişti. Sonra Michael aklıma geldi ve gözlerim kocaman açıldı. Lütfen, Tanrım. Rüya olmasın bu, lütfen. Sessiz sessiz yalvarıyordum.

Tıpkı cam gibi kırılgan hissediyordum kendimi. Başımı yatağımın yanındaki komodine doğru yavaşça çevirdim. Beyaz gardenyam oradaydı, dün bana Michael'ın verdiği gardenyam.

Gerçek olduğuna emin olmak için çiçeğe dokundum, gerçekti. Doğrulup oturdum, bacaklarımı yatağın kenarından aşağı sarkıttım. Rüya görmemiştim.

Yani "mutlu" olunca böyle hissediyormuş insan. O enerji, istemsizce gülüp durma... Günün devamını dört gözle beklemek böyleymiş demek, iyi şeylerin olabileceğine inanmak. Yeni ve farklı bir histi bu.

Çıkıp mutfağa girdim, kendime bir bardak portakal suyu koydum. Telesekreterin ışığı habire yanıp yanıp duruyordu. Alet kalpten gitmesin diye bardağımı bitirip başlat tuşuna bastım.

"Jane, benim. Ne diyebilirm ki? Çok, çok özür dilerim.

Bana neler oldu bilmiyorum. Sadece Brooklyn'deki şu araba olayı için berbat hissettiğimi bil istiyorum. Ara beni ve–"

Sil.

"Tatlış Jane, sanırım öğle yemeğini ekerek biraz çocukluk ettin. Sana öpücüğünü verme fırsatım olmadı ve biliyorsun, Karl Friedkin son derece önem–"

Sil.

"Tatlış Jane, Çok Şükür *'deki dördüncü giriş sahnesini düşünüyordum da. Bu senaryoyu yazarken hangi Hollywood bozuntuluğuna takıldığı–"*

Sil.

Diğer dokuz mesajı dinlemeye de zahmet etmedim. Sil butonuna bastım geçtim.

Normalden daha soğuk bir duş aldım. Beni dinçleştiriyordu soğuk. O kadar canlı hissediyordum ki, cildim karıncalanıyordu, her bir hücreme kan gidiyordu. Kurulandığım sırada gözlerim bir kere olsun boy aynasına ilişmeden olmuyordu. Yani, hiç de fena değildim. Derim gergin ve parlaktı. Islak saçlarım ağırlaşmıştı, sağlıklıydı. Aşırı kilolu muydum? Yok daha neler. Vücudumun kıvrımlarıyla oldukça şehvetliydim. Kadın dediğin budur işte, diye söyleniyordum kendi kendime.

Soluk pembe renkli iç çamaşırımı gidim ve dolabımın karşısına geçtim. Her zaman giydiğim siyah eteklerimin, gömleklerimin hiçbirine bugün şans vermeyeceğimi çoktan biliyordum.

En sevdiğim, rengi solmuş, rahat mı rahat kotumu ve hep hoşuma giden beyaz bluzumu giydim. Belimin etrafına da eski bir kovboy kemeri taktım.

Şimdi umursamıyordum ve mutluydum. Kıyafetimle oldukça rahattım, belki de sekiz yaşımdan beri ilk kez.

Evden çıkmadan hemen önce çiçeğimi yüzüme tuttum ve kokladım.

Sonra da yeni elmas yüzüğümü parmağıma takıp ofisin yolunu tuttum.

BÖLÜM 40

"İşe mesajlarınız ve kahveniz. Kaya matkabı sesiyse annenizin salondan inen topukluları."

Sekreterim MaryLouise, üzerinde *Tarih Öğrencileri* filminin logosu basılmış bir kupa uzattı bana. Oyununu da filmini seviyordum, e öyleyse Çok Şükür için de ümit vardı, değil mi?

Kahveden ağız dolusu bir yudum alıp, "Mmm, teşekkür ederim. Tadı iyiymiş," dedim.

"Güzel. O zaman ben buradan tekmeyi yediğimde gidip Starbucks'ta çalışabilirim bence."

"Belki ikimiz de," diye mırıldandım. "Ölümüne garsonuz!"

Mesaj yığınlarına bakmaya başladım. Ne kadar tuhaf, çoğu Hugh'dandı ve onun sümsük temsilcisinden ve onun pespaye müdüründen. Kot kumaşlı kıçımı öpsünler.

"Size o mesajları verip de canınızı sıkmak istemez–" MaryLouise'in lafının ortasında kapı sonuna kadar açıldı. Vivienne oradaydı, hiddetten köpürüyordu.

"Ve takdim edeyim. Buyurun, anneniz."

İki eli de belinde dikiliyordu annem.

Söylemeden edemedim, "Yakın çekimleriniz için hazır mısınız Bayan Desmond?"

İlk önce bana günaydın öpücüğümü verdi.

Sonra, başladı.

"Saat neredeyse öğlen oldu Jane. Hangi cehennemdesin sen ve Tanı aşkına, ne giyiyorsun sen? Rodeoya mı bineceksin?"

Sayfaları harıl harıl çevirmeye devam ettim. Michael'dan gelen hiçbir şey yoktu.

Yüzüme burnunu daha iyi sokmak için masama uzanıp, "Sana bir soru sordum!" diye bağırdı. "Çok kibar bir tonla hem de, bunu da eklemeliyim."

"Biraz daha kahve var mı MaryLouise?"

Onaylayarak başını salladı ve masanın çekmecesini açtı.

Annem bir anlığına sessizce baktı, elbette bu sessizlik devam edecek kadar başarılı olamamıştı. Düz bir şekilde, "Pekâlâ, dün ve dün akşam nerede olduğunu duymayı kesinlikle istiyorum artık," dedi. "Seni o kadar çok aradım ki tekrar arama tuşunu kırmış olabilirim sanırım. Annenin çağrısına dönme nezaketin yok mu senin? Ev telefonun mu bozuldu ya da bir tür ergen isyanı mı bu? Aradan yirmi yıl geçmişken biraz geç kalmadın mı sence?"

Devam eden sessizliğimde Vivienne farklı yönlerden şansını denedi. "Zavallı Hugh, Felicia ve Ronnie ile olanları duydum," dedi. Öyle bir konuşuyordu ki sanki,"Hiroşima'dan haber geldi. Bombalamışsın," diyordu. Devam etti, "Senin derdin ne Tanrı aşkına? Hepsinin de ne kadar kızgın olduğunu biliyor musun? E haklı olarak tabii. Çünkü senin inatçı oluşun ve yanılmaların yüzünden. Eğlence dünyasını benim bildiğim gibi asla bilemezsin ve Hugh McGrath de o filmdeki rol için mükemmel bir seçim. Hugh yoksa film de yok."

"Ah, öyle mi anneciğim? Sağ ol." Fakat Hugh ile olan durumu algılayamamıştı. Kahvemden bir yudum daha al-

dım ve mesaj kâğıtlarını sanki konfeti atılmış gibi çöpe fırlattım.

Annem devam etti, "Şanslısın ki burada hasar kontrolü yapacak ben varım. Zavallı Hugh ve onun arkadaşlarıyla öğle yemeğinde buluşacağız. Restoranı şimdiden ara. Saat birde buluşacağız. Eğer seni içeri bu kadın kovboy kıyafetinle alırlarsa."

Kahvemin son yudumunu da içtim, "Bitirdin mi anne?"

Gözleri alevlendi.

"Öncelikle, ben yetişkin bir kadınım. Dün dışarıdaydım. Arkadaşımla. Nerede olduğumuz seni kesinlikle alakadar etmez."

Devam ettim.

"Hayır, telesekreterim bozulmadı fakat meşguldüm. Ergen isyanı değil bu. Sana söylediğim gibi ben yetişkin bir kadınım. Bu gördüğün yaşının ağırlığıyla hareket eden bir kadın, sana da tavsiye ederim."

Durmak yok.

"Rol konusuna ve Hugh'a gelince, Hugh Grant değil, Hugh Jackman değil; o tartışma kapandı. Bir daha asla konuşulmayacak. Çok Şükür bana ait. Gerekli fonu da ben karşılıyorum. İlgili çalışmaları da ben sağlıyorum ve Hugh McGrath'ten daha iyi birilerini istiyorum. Duyuyor musun beni, anne? Bir daha asla tartışmak istemiyorum!"

Devam.

"Yani, korkarım ki Hugh ve onun minyonlarıyla olan öğle yemeği konusu da kapanmış oldu. Kıyafetime yaptığın eleştirilere yanıt vermeyeceğim çünkü ne giyeceğimin kararını ben veririm. Başkalarının fikirleriyle ilgilenmiyorum."

Michael'ın hariç tabii.

"Ayrıca sana bir şey söyleyeyim mi anne? Harika görünüyorum bence."

Sanki kafamdan antenler çıkarmışım da onları görmüş gibi, öküzün trene baktığı gibi bakıyordu. Sönmek üzere olan ateş gibi titredi; bir şeyler demeye çalıştı, kekeledi. Sonra arkasını döndü ve rüzgâr gibi esip kapımı çarptı gitti.

MaryLouise, "Böyle kalacak mı bu?" diye sordu.

"Her şey ortada artık."

BÖLÜM 41

Neler oluyordu ona? Daha önemlisi, Jane ile ona neler oluyordu?

Ah bir bilseydi.

Michael duşa girip suyu sıcağa ayarladı. Bugün Jane'i görecekti. Tedirgin, heyecanlı, mutluydu ve aşırı tırsıyordu, hepsi bir arada. O âna dek tecrübe ettiği olayların içinde en çok duygu barındıranıydı bu. Aslında hasta gibi hissediyordu kendini. Suyun altında uzunca bir süre kaldı, ardından havlulara sarındı, aynadaki buğuyu sildi ve tıraş olmaya başladı.

Aynadaki suratı tanımıyormuş gibi hissediyordu. Yüzüne tıraş köpüğünü sürdü ve sakin hamleler yaparak şu olağanüstü etkili olan beş jiletli tıraş bıçağıyla yüzünün üzerinden geçti.

Sonra da olan oldu.

Başına daha önce hiç gelmemiş, olanaksız bir şey. İlk defa tıraş olurken yüzünü kesmişti. Çenesinin yan tarafında kırmızı bir nokta beliriverdi ve pembe tonu elde etmek için biraz daha köpük sürüp karıştırdı.

Bu akıl almaz olayı, sanki mucizenin karşısında şaşırıp kalmış gibi izliyordu. Kayadan su fışkırıyor gibiydi. Tıraşını bitirdi, yüzünü duruladı ve küçük bir parça tuvalet kâğıdını kanayan yere yapıştırdı.

İnanılmaz... Tuvalet kağıdından yara bandı mı? Başka bir ilk daha.

Temiz olan hangi kıyafeti varsa artık hemen giydi ve antreye yürüdü. Kapıyı kilitlemek için arkasını döndüğünde Patty'i tam da Owen'ın dairesinden gizlice dışarı çıkarken yakaladı.

Yüzü çok hoş bir şekilde kızarmıştı, "Hey Michael," dedi, "yüzünü kırpmışsın, ha?"

"Hey, Patty. Evet, yüzümü kestim. Bu da bir şey, öyle değil mi?"

"Aaa, yani elbette. Neyse, gitmem gerek. Annem Holly ile birlikte, küçük kızım. Onu okula götürmem lazım. Sonra da krep atölyesinde olacağım."

"Etrafta kendine dikkat et," dedi Michael. Aslında Owen'ın dairesini gösterip, "Burada kedine dikkat et," demek istiyordu fakat demedi.

Patty gülümsedi, "Hill Street Blues, o programı severim. Çavuş hep böyle derdi, değil mi? Görüşürüz Michael."

Michael merdivenlerden inene kadar Patty'i izledi ama caddeye çıktığında çoktan gitmişti. Onun iyi olmasını umuyordu. Bir şekilde kendini sorumlu hissediyordu. Hissetmemeliydi belki de.

En sonunda kendi gününe odaklanmaya başladı.

Bu sabah nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu fakat Jane ile alakalı bir şeyler olacaktı.

"Yüzümü kestim! Tıraş olurken yüzümü kestim!" diye kendi kendine söylenerek hâlâ şaşıyordu. Etrafından geçen yabancıların komik bakışlarını da yakalamıştı, "Orada olmalıydınız."

BÖLÜM 42

Sabahleyin normalde (bunu diyebilirsek tabii) "arkadaşlarıyla" kahvesini içip börek çörek yemiş olurdu. Bugün Jane'i tekrar görmesi gerekiyordu ama onunla konuşmak için. En azından bir kere daha olsun. Hal böyle olunca da uzunca bir yürüyüş yapıp Jane'in çalıştığı binaya girmeyi gözüne kestirdi. Önce iyi bir fikir gibi geldi aklına ama şimdiyse devamı gelecek olan bir dizi hatanın en büyüğünü yapmış gibi hissediyordu. Ne işi vardı burada? Neyin peşindeydi?

ViMar Yapım'ın resepsiyon masasında çalışan kadın, Michael'ın etrafı inceleyişinden ve başıboş yürüyüşünden ürkerek lafa girdi, "Merhaba. Siz oyuncu olmalısınız, değil mi? Özgeçmişinizi mi bırakmak istiyordunuz?"

Michael kafasını salladı, "Niye böyle dediniz ki?"

"Ah, hiç aynaya baktınız mı?"

Kadının arkasındaki büyük kırmızı renkli döner kapıdan, geçmişin o korkunç görüntüsü içeri girerken Michael ne diyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Vivienne'di bu ve aman Yarabbi! Kadın resmen plastik cerrahinin güzel sanat örneğini teşkil ediyordu. Derisini o kadar pürüzsüz gerginliğe ulaştırmak için kaç bin dolar harcamıştı? Alamete bak sen. Kadın bir gün bile yaşlanmamıştı.

Alnında plastik cerrahi dokunuşun verdiği parlaklık

vardı. Elmacıkkemikleri biraz fazla belirgin duruyordu ama Vivienne iyi görünüyordu. Az daha çelimsiz fakat yine de narin. Ayrıca enerjik, elbette.

Vivienne ise ona odaklandı. Michael, onu bin defa görmüş olmasına rağmen Vivienne'in kendisini ilk kez gördüğünün farkındaydı.

Vivienne geldi, en yüksek akımdaki elektriğinin cazibesiyle, "Sellllaam," dedi. "Ben Vivienne Margaux. New York'taki bütün başrol erkek oyuncularını bilirim. E öyleyse sizi niye tanımıyorum ben? Bana İngilizce bilmediğinizi söylemeyin lütfen."

Michael, "Pekâlâ, söylemem," deyip hoşça gülümsedi.

Vivienne elini uzattı, "Gülüşünüz de ömre bedel." Michael karşılığını verdi. Yumuşak ve pürüzsüzdü eli. Yüce Tanrım, eline bile operasyon yaptırmıştı.

Vivienne'in yüzündeki gülümseme bir anlığına bile sönmüyordu. "Daha önce yollarımız neden kesişmedi bilmiyorum, lakin sizinle tanışmak bir zevk. Kimsiniz, kimi görmeye geldiniz?" Başını lisedeki cilveli kızlar gibi bir tarafa yatırmıştı.

"Bir arkadaşım burada çalışıyor."

"Ah, gerçekten mi? Merakımı mazur görürseniz, kimdir arkadaşınız?"

"Buraya Jane'i görmeye geldim."

Gülümsemesi kayboldu. "Anlıyorum," dedi. Tam da o anki etkili zamanlamasıyla Jane resepsiyon alanına geldi.

Michael'ı ofiste görünce bir saniyeliğine dondu. Ardından sevimli, sıcak bir gülümseme beliriverdi yüzünde ve Michael da gözlerini Jane'den alamıyordu. Yanına geldi ve sanki yeryüzündeki en doğal olaymış gibi, yüzündeki peçete parçasını nazikçe çekti.

Tüm söylediği, "Canının yandığını hissediyor," oldu.

"Hissediliyor ve de kanıyor."

Vivienne çekinmeden araya girdi, "Arkadaşınla daha yeni tanıştık, tatlış Jane."

Jane, "Güzel," dedi.

"Adı neymiş? Bana söylemiyor da."

"Michael," dedi Michael.

Vivienne hemen tekrar sordu, "Michael ne?"

Jane, "Sadece Michael," dedi ve ardından asansörün çağır tuşuna bastı.

"Oh, yani Sting veya Madonna gibi."

Sakince, "Doğru," dedi Jane. Michael, Vivienne'in daha çok şey öğrenmek için yanıp tutuştuğunu anlayabiliyordu fakat Jane annesini şımartmak istemiyorsa, Michael da bunu kesinlikle yapmazdı.

Michael, "Öğle yemeğine hazır mısın?"

Jane, "Açlıktan karnım kazınıyor."

Vivienne yine araya girdi, "Jane, daha yeni geldin buraya. Toplantılarımız, telefon görülmelerimiz var ve... Hugh ile ilgili şu olay da henüz hallolmadı."

Jane tatlı bir dille, "Oldu, görüşürüz," dedi. Sanki onu hiç duymamış gibi.

Asansörün kapısı açıldı ve Michael'la asansöre bindiler.

Kapı kapanırken Michael, Jane'e döndü, "Az daha sağ çıkamayacaktık, Bonnie."

"Neredeyse öyle, Clyde; ama atlattık, dönüp arkaya bakmak yok. Bizi pudraya boğar."

"Öyle yapmayı denerim."

BÖLÜM 43

Eğer yaşadığım anlardan birini seçip sonsuza dek sürmesini isteyecek olsaydım, Michael'ı annemin ofisinin resepsiyonunda beni beklerken gördüğüm anı seçerdim.

Onu St. Regis'te ilk gördüğüm anı seçmezdim.

Beşinci Bulvar'da birlikte yürüdüğüm anı seçmezdim.

Hayır, seçmezdim. Ofisteki o anı seçerdim çünkü bunun bir anlamı vardı; Michael gerçek demekti ve başka her şey gerçekti aslında: Dün St. Regis'te geçirdiğimiz gün, Müze alanını gezmemiz, bana verdiği gardenya. Sahiden de hepsi gerçekleşti, bu da şu demek oluyordu; Noel Baba gerçekti. Paskalya tavşanı gerçekti. George Clooney gerçekti.

Michael'a, "Uzaklaşalım buradan," dedim.

"Olur, nereye gitmek istersin?"

"Paris. Saat ikideki toplantıya dönmek zorunda olmamı saymazsak."

"O zaman Paris iptal. Taksi çevirelim, bakalım o bizi nereye götürecek."

Michael parmaklarını şıklattı ve önümüze bir taksi durdu. İlginç.

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu, "Neydi bu şimdi?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse Jane, bilmiyorum. Her zaman bunu yapabilmişimdir."

On dakika sonra Batı kasabasında dolaşıyorduk. Önce en güzide yerlerimizden birinde durduk, Li-Lac Çikolataları'nda. Sekizinci Bulvar'daki yeni yerindeydi. Hâlâ etrafımızda bulunduğuna çok seviniyordum. Çikolatalı şekerleme aldık. Michael'ın dediğine göre bunlar "yemek sonrası" içinmiş. Artık benim ne yapmam gerektiğine karışamayacağını söyledim ve içlerinden birini daha dükkânı terk etmeden yedim bitirdim. Michael da öyle.

"Özenti," dedim.

"Yağcılığın en içten ve samimi olduğu tür."

Hudson Caddesi'ne yürüdük. Dökme demirden yapılmış büyüleyici antika kumbaralardan başka hiçbir şeyin olmadığı bir mağazaya girdik. Köpeğin ağzına bozuk parayı koyup üzerindeki düğmeye bastığımızda paranın hokkabazın ellerine gittiği kumbaralardan vardı.

"Amanın," dedi Michael. "995 dolarmış bu kumbara."

Görkemli bir havaya bürünüp, "Para mevzu değildir. Beğendin mi?" dedim.

"Şov yapma zengin kız." Memnun görünüyordu ama. Ardından mağazanın tam orta yerinde beni kollarına çekip kendine yakın tuttu, ağzından tek kelime bile çıkmadan. O dakikada yaşamdan ne istediğimi tamı tamına biliyordum. Bu duyguyu, bu mutluluğu, bu sahiplenmeyi...

Gayet basit bir şekilde ismi Fransız Restoranı olan pek hoş bir Fransız restoranında öğle yemeği yedik. Sanki şu hayattaki en normal şeymiş gibi orada oturup tavuğumuzu ve patates kızartmamızı yedik, şarabımızı içtik. Konuştuk, nasıl istiyorsak öyle konuştuk. Özgürce ve kasmadan. Bizdik. Erkek ve kadın olarak orada bulunan biz.

Yoksa kadın ve melek olarak falan mı demeliyim acaba? Artık Michael her neyse, ondan olsun.

Tıpkı bir süre izlemeyip sonradan yetiştiğin dizi film serileri gibi, yaşantılarımızdan bahsedip neler olup bittiğini konuştuk. Michael'a, kayak yapmayı sadece benim reddettiğim Dartmouth'ta geçen dört yılımı anlattım. Mezun olduğum hafta dinsel bir örgüte girdiğimi itiraf ettiğimde kahkaha attı. Kilo Avcıları.

"Senin Kilo Avcıları'na girmene gerek yok Jane. Harika görünüyorsun. Hep harika göründün. Bilmiyor musun bunu?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır. Hiç bilmiyordum bunu."

Aslında Michael'a her şeyi anlatmamıştım. Vivienne'le çalışmanın nasıl bir şey olduğuna dair başımdan geçen en iyi hikâyeleri anlatmama rağmen, Çok Şükür'ün tiyatro başarısından veya küçük bir kız ile onun hayalî arkadaşıyla ilgili bir film çekeceğimizden bahsetmedim. Zaten o karakterlerin kökü de Michael ile bana dayanıyordu.

En sonunda Michael'ı açıp kendinden bahsettirdiğimde, cezbedici derecede mütevazı ve ağzı oldukça sıkı bir hal aldı. Senelerdir aldığı görevlendirmelerin arasından en çok sevdiği birkaç tanesini anlattı sadece, o da birazcık; Kuzey Carolina'daki ikiz oğlanlar, Oregon'daki senatör üyesi bir kadının kızı, Los Angeles'taki büyümüş de küçülmüş bir çocuk aktör. Sonuncuyu ben de duymuştum.

"Şu 'arkadaş' olayı ile ilgili bir sürü sorum var benim."

"Ne yazık ki benim bir sürü cevabım yok. Keşke olsaydı Jane. Hiçbir fikrin olamaz."

Tatmin edici bir cevap değildi bu fakat muhtemelen alacağım tek cevaptı. Daha sonra Michael'a daha kişisel

bir soru sordum, öğrenmek uğruna ölüp bittiğim bir soruydu bu.

"Herhangi birisiyle birlikte oldun mu? Duygusal açıdan?"

Koltuğunda kımıldandı ve omuzlarını silkti, "Ben insanlarla tanışıyorum," dedi. Sorumu yanıtlamadan devam etti, "İnsanları seviyorum Jane. Her türden insanları."

"Ben de bahse girerim ki onlar da seni seviyor."

Michael huzursuz görünmüyordu. Sadece... yani ağzı sıkı duruyordu ve elbette, gizemli.

Elimden tutup, "Bir şeyler yapalım," dedi. "Ne olduğu pek de önemli değil." Ve taksi için parmaklarını şıklattı.

BÖLÜM 44

O gün ne yaptığımız değildi mesele. Hendek de kazmış olabilirdik, fark etmezdi, yine de heyecanlı olurdum.

Fakat hendek kazmaktan çok daha güzel bir şey yaptık: Asfaltın pürüzsüz ve trafiğin seyrek olduğu Kuzey Merkez Parkı'ndaki tepelerde paten yaptık. Koşanlara, bisiklet sürenlere, köpek gezdirenlere ve gezdirdikleri köpeklere çarpmamak için yanlarından zar zor geçip betonun üzerinde melekler gibi uçtuk. Başından sonuna kadar onun bana eşlik etmesinden haz almıştım.

Düşünüyordum; *Neler oluyor burada? Daha önce başka kimsenin başına gelmediği kesin. Mantıklı bir açıklaması olmak zorunda, zorunda fakat gelgelelim ki böyle bir açıklamanın olmadığını kabul etmem gerekebilir.*

On yaşımdan beri ayaklarımı paten ayakkabılarına sokmamıştım. Annemin bana bücür dediğini hatırlıyorum, yani kendiliğinden herhangi bir zarafeti veya nezaketi olmayan biriydim işte. Yıllar sonra da pek bir ilerleme kaydedebilmiş görünmüyordum. Parktaki en dik tepelerden birine tırmanmaya çalışırken neredeyse yere değiyordum. Kalçam ve baldırlarım ağrıyordu ve bir anda kafamı kaldırıp baktığımda tepenin tamda yukarısındaydık. Aşağı doğru öyle bir hızla iniyorduk ki, her şey büsbütün kontrol dışına çıktı ve çığlık attım, "Michael!"

Elimi tuttu ve bağırdı, "Bana güven!"

Ben de öyle yaptım ve güvendim. Şaşırtıcı bir şekilde hiçbir yere çarpmadık, düşüp sağımızı solumuzu kırmadık. Michael yine koruyordu beni, hep yaptığı gibi.

Tepenin aşağısına sağ salim indikten sonra kendimizi nefes nefese çimlerin üstüne attık. Birkaç adım ötemizde tekerlekli sandalyede oturan yaşlı bir kadın vardı. Kolalı beyaz üniformasını giymiş refakatçi bir hemşire vardı yanında.

Michael, saatine bakıp aniden, "Saat ikide toplantın olduğunu sanıyordum," dedi.

Kaygısızlık havası vardı üzerimde, bunu hissedebiliyordum, "Vardı. Kaçırdım." İlginçmiş.

Yaşlı kadın bizi izliyordu ve şimdi de bize bakıp gülümsüyordu. Refakatçisi, kadının omuzlarına şalını sardı ve tekerlekli sandalyeyi itmeye başlayıp bizden uzaklaştılar.

Kadın arkasını döndü ve bize seslendi, "İkinize bol şans. Çok hoş bir çiftsiniz."

Katılıyordum. Michael'a baktım, yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu, "Biz bir çift miyiz?" diye sordum. Ne cevap verecek diye nefesimi tuttum.

Yavaşça güldü, "Kaçık bir çiftiz belki de."

Duymak istediğim cevap değildi ama boş verdim.

Akşam yemeği için parkta acılı baharatlı sosisli sandviç yedik, üzerine hardal ve çeşni de koydurduk. Yürüdük, konuştuk ve nihayetinde yine kaldığım apartmana geldik.

Şakayla karışık, "Pekâlâ, işte geldik," dedim.

Bina girişinin dışında oturduk ve apartman müstahdemi Martin bizden uzaklaştı. *Evet,* şimdi Michael'a yukarı gelmek ister mi diye *sorabilirim. Aynen kesinlikle ve Martin de bir* şey demez.

Tam öldürücü hamleyi yapıp kelimeleri ağzımdan yuvarlayacakken, Michael bana yaklaştı. Evet diyordum. Of, evet, lütfen... Yüzlerimizin arasında sadece üç santim vardı ve yavaşça nefes alıp içimde tuttum. Onu daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim, pürüzsüz tenini, yeşil gözlerini...

Aniden çekiverdi kendini, neredeyse bir şeylerden korkmuş gibiydi sanki.

"İyi geceler, Jane," dedi. "Kusursuz bir gündü fakat sanırım gitsem iyi olacak."

Arkasını dönüp yürüdü, hemen oradan uzaklaştı ve dönüp bana bakmadı.

Fısıldadım, "Seni şimdiden özledim."

Kendi kendime...

BÖLÜM 45

İyi geceler, Jane... Sanırım gitsem iyi olacak.

Nasıl olur da bunu söylemiş olabilir ki? Michael'ın gözlerinin içinde kaybolduğum tüm günün ardından keçileri kaçırdığım, uykuları yitirdiğim o geceyi de mi yaşayacaktım... Yüzde yüz evde yalnız kalmak istemiyordum ama buyurun işte, yalnızdım.

Oturma odasına yürüyüp bir-iki tane Oreo'yu hiç ederken şehre baktım. Tamam tamam, dört tane Oreo vardı elimde. Bulunduğum kat, civardaki binaların üzerinden etrafı izleyebilmeme imkân tanıyordu. Merkez Parkı'nın enfes manzarası vardı önümde. New York benim için her zaman doğru yer olmuştu ama bu gece daha da fazlasıydı. Michael'ın dışarıda bir yerlerde olmasındandır belki de. Michael kimdi, neyin nesiydi ama? "Hayalî bir arkadaş"-mı? Melek mi? Halüsinasyon mu? Hiçbiri bana bir anlam ifade etmiyordu ama kendi kendime sorduğum bu soruya verebilecek başka bir cevabım yoktu.

Tam o anda telefon çaldı. Hiçbir şekilde yanıtlayıp da annemi dinlemeyi ya da Hugh'un gereksiz uyuzluklarını duymak istemiyordum.

Önce kendi kendime arayana seslenip mesaj bırakmasını istedim. Sonra arkadaşım Colleen'in sesi geldi. evlenen arkadaşım Colleen. Birlikte kitap topluluklarına,

rock konseri topluluklarına, evcil hayvanlarla seyahat topluluklarına girmiştik. Şu günlerde muhtemelen o kadar ortak yönümüz yoktu.

"Oh Janey, ben Colleen. Umarım evdesindir. Sana Ben'i anlattığımdan beri hâlâ konuşmadık."

Hemen koşup telefonu açtım, "Colleen! Buradayım, şimdi tam da kapıdan içeri girmiştim. Nasılsın? Sana mesaj bırakmıştım. Senin şu Chicago'lu avukatınla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Colleen hattaydı, "Biliyorum, kanlı canlı Jane'in sesini duymak istedim."

"Yakaladın işte kızım."

Konuştuk. Colleen bir saat ya da daha bir saatten daha fazla geçtikten sonra telefonu kapattığında, bütün yerel gazetelerle görüşüp ikisinin düğününü yazdırmış olabilirdim. Doktor Steven Collins'in oğlu olan Ben, öğrenci olarak önce Kanada'nın batısındaki bir eyalete, ardından da Michigan'daki bir hukuk fakültesine gitmişti. Colleen ismini değiştirip Colleen Collins yapar mı acaba? Neyse. Ardından Chicago'da iki yıl bölge başsavcısı olarak çalışmıştı. Martha Vineyard'ın verdiği bir partide Ben'in eltisi sayesinde Colleen'le tanışmışlardı. Michigan Gölü'ne tepeden bakan bir dairesi vardı. Colleen kedisi Sparkle ile birlikte oraya taşınıyordu. Colleen, düğün pastasına yapılacak dolguları anlatmaya başlayınca duramadım, araya girdim:

"Vay be, görünüşe bakılırsa her şeyi planlamışsın," dedim. Colleen'i seviyordum fakat kalkıp da şimdi pastanın üzerinde iki tane küçük sahte fare olduğunu falan söylerse telefonu herhalde balkondan aşağı atarım.

"Ah, Jane. Kendimden bahsetmekten başka hiç ama hiçbir şey yapmadım. Dinlemede üzerine yok."

"Sorun değil, bu yüzden buradayım ben. Senin böylesine mutlu olduğunu duymaya bayılıyorum." Azıcık kıskanmış olabilirim, bu da benim sorunum.

"Bir dahakine aynı haberlerle arayan umarım sen olursun. Baksana, sende ne var ne yok?"

"Pek bir şey olduğu söylenemez. Çalış, çalış, çalış. Biliyorsun işte, annemle itişe kakışa bir yola girmeye çalışıyoruz."

Kıkır kıkır güldü, "Hep olduğu gibi."

Ah, unuttum bak. Sanırım hayal gücümün bir ürünü olan, gelmiş geçmiş en mükemmel adama âşık *oluyorum. Tatlı, komik ve akıl almaz derecede yakışıklı. Başka ne var diye soracak olursan da, hayat bildiğin gibi devam ediyor.*

BÖLÜM 46

Sonraki sabah Michael oradaydı. Tıpkı o kadar yıl öncesinden alıştığı gibi apartmanımın dışında sabırlıca bekliyordu. Tabiri caizse, etin içindeydi, halisünasyon değildi. En azından ben öyle düşünmüyordum.

Elinde ikinci bir gardenya vardı.

Nispeten saçı başı dağılmış ve tapılası görünüyordu, "Merhaba Jane. İyi uyudun mu?"

"Evet, mışıl mışıl uyudum." Yalan. "Sen?"

Yan yana konuşmaya başladık. Harika bir ritim tuttuk. Birlikte okula yürüdüğümüz her bir günkü gibi. Yani beni mi kolluyordu tekrar? Koruyor muydu? Neden? Kendisi bile biliyor muydu nedenini? Neden tüm cevaplar onda değil? Ben küçükken her şeyi biliyordu. Asla bir şeyden emin olmadığı zaman yoktu, tereddüde düşmezdi hiç. Bu konuya en az benim kafamın karıştığı kadar düşünceli görünmesi her nedense onu oldukça insani yapmıştı.

İlkbahara göre serindi hava. Gökyüzü yağmur yağacağının habercisiydi ama bugün hiçbir şey canımı sıkamazdı. Ümit vardı, değil mi? Uzunca bir aradan sonra ilk kez.

Bir yandan yürürken bir yandan da hiç durmadan anlamlı anlamsız her şey hakkında konuşuyorduk. Geçmişi ve bugünü; fakat geleceği değil. Michael'la konuşmak en güzel kısımdı belki de, herhangi bir arkadaşlığın ya da

aşk meşk ilişkisinin en güzel kısmı. Tanrı biliyor ki her ne kadar Michael'ı tutup öpmek istesem de... Aslında dürüst olacağım, her ne kadar daha fazlasını yapmak istesem de.

Sekiz yaşındaki bir çocuğun kıymetini bilemeyeceği bir şekilde hoş ve kaslıydı.

"Jane! Şuraya girmek ister misin? Eski günlerin hatrına?"

Madison Bulvarı'nın karşısındaki Muffin Man denilen o ürkünç yeri gösteriyordu. Yirmi bilmem kaç yıl öncesinde çoğu sabah uslu duramayıp oraya giderdik. Adam gibi dürüst olacağım, geleneği bozmadım.

"Çöreklerin bir kere müptelası oldun mu ardı arkası kesilmez," dedim, "Önden buyur."

Kuyruk sırası beklerken Michael, "Hatırladığım üzere senin seçimin elma-tarçın-ceviz üçlüsüydü," dedi.

"Hâlâ öyle." Diğerlerinin arasında tercihim o üçüydü. O kadar da seçici ya da çörek gurmesi değilimdir.

O kadar da aç olmadığımı fark etmeme rağmen ikimiz de birer çörek aldık ki bu durum biraz tuhaftı ama benim açımdan sıkıntı yoktu. Michael buzlu kahve ben de kafeinsiz kahve aldım. Michael ile birlikteyken en çok kafama takılan şey, Hugh ile aramdaki ilişkide birbirimize dair ne kadar az şeyden bahsettiğimiz olmuştu. Ortak yönlerimizi bile bilmiyorduk, gerçekten de öyleydi.

Ofisin bir blok ötesinde tekrar caddeye çıktığımızda gökyüzü açıldı ve bardaktan boşalırcasma dolu yağmuru başladı.

"Şuradaki yerin altında durup bitmesini bekleyebiliriz veya tüyebiliriz," dedi.

"Apaçık belli, tüyelim." Yapmak istediğimdi bu. Koşmak ve avazım çıktığı kadar bağırmak.

Yağmurun altında yarıştık. Şemsiyelerini yanlarında

taşımayı akıl edebilmiş insanların etrafında koşa koşa bileklerimize kadar yükselen su birikintilerine dalıp çıktık. Coşkunun verdiği heyecanla çığlık atmaya devam ettim.

Binamın kapısından geçerken pat diye düşüverdik. Sırılsıklam ıslanmıştık fakat çocuklar gibi kahkaha atıyorduk ya da en azından aklını yitirmiş yetişkinler gibi. Birbirimize bakıp saçma sapan gülerken yakınlaştık, yakınlaştık... *Of Tanrım, bunun... olmasını...o kadar çok... istiyordum ki...*

Ama.

Kendini geriye çekti, yüzündeki gülümseme yok oldu, "Sonra görüşürüz," dedi. Somurttu, "Her şey yolunda mı? Ben... rahatsız ediyor muyum seni?"

Ah evet, beni rahatsız ediyorsun, pekâlâ, diye kendimden geçmişçesine düşünüyordum. Bu sefer fırlayıp gitmesine izin vermeyecektim ama.

Ben de koluna yapışıp olduğu yerde tuttum onu. Sonra da öptüm, yanağından. Yağmur yüzünden ıslak bir öpücük olmuştu ama duygularımın verdiği sıcaklık da vardı.

"Tekrar görüşürüz. Seni hep görmek istiyorum," dedim. Sonra da eklemem lazımdı artık, "Seni şimdiden özledim."

Michael son kez dönüp bana şefkatle baktı. Sonrasında da tıkış tıkış dolmuş olan asansöre binip kendi katıma bastım.

Yine kendimi şarkı söylemekten alamıyordum, "Booorn to be wi-iild." Tepemde çıkan "bu kadın sıyırmış" bayrağıyla da hiçbir derdim yoktu.

Of, mutluydum be.

BÖLÜM 47

Michael aşırı mutluydu, tabii işkenceli bir türden.

Birkaç samimi arkadaşıyla bir araya geldi ve onlara Jane'i, tekrar nasıl tanıştıklarını ve Jane'in garip bir şekilde Michael'a dair her şeyi nasıl hatırladığını anlattı:

"Sıcak çikolata soslu *sundae* tatlısından aldığımızı, okula yürüdüğümüzü, onu terk ettikten sonraki o korkunç günü... Her şeyi biliyor!"

Arkadaşları ona destek oluyordu ama bir yandan da afallamışlardı. İçlerinden hiçbiri daha önce böyle bir olayı tecrübe etmemişti. Aralarında muhtemelen en yakın olduğu Blythe, "Yalnızca dikkatli ol Michael," dedi. "Senin ve Jane'in hatırına. Aslında bizi unutmaları lazım, kural bu, her zaman da böyleydi. Tuhaf bir şeyler oluyor."

"Ah, öyle mi diyorsun?"

Saat 17:45'te, her zaman söz verdiği gibi Jane'in ofisine geldi ve yeni arkadaşı olan resepsiyon görevlisi Elsie'ye iyi akşamlar diledi.

"Jane'in beni beklediğini sanmıyorum," dedi.

Elsie, "Tekrar düşünün. O, sizi bekliyor, günün çoğunda bekliyor," dedi.

Ardından Jane'e telefon etti. Çok geçmeden Jane geldi. Dinç görünüyordu ve yanakları kırmızı kırmızıydı. Yüzü mü kızarıyordu acaba?

Michael, "Sizi rahatsız ettiğimi söyledim."

Jane, "Cidden de sinir bozucu," diye Elsie'ye söylendi.

Altmışlarında olmasına rağmen hâlâ iyi görünüyordu Elsie, "Lütfen, sinirimi bozun benim," dedi.

Dışarıya dönüp baktıklarında yağmur başlamıştı, olsun, bu sefer Michael yanında şemsiye getirmişti. Doğu yakasının üst taraflarında Primavera diye adlandırılan bir restorana giden tüm yolu birlikte yürüdüler. Sanki en son görüştüklerinden beri saatler değil de aylar geçmiş gibi konuşuyorlardı.

Jane önüne çıkan çukura girmemek için Michael'a biraz daha yakınlaşıp sordu, "Ee, televizyonu takip ediyor musun?"

"Çoğu zaman kablolu televizyona bakıyorum. Deadwood ile Big Love var mesela."

"Ben de seviyorum onları! Daha başka ne yapıyorsun? Başka nelere ilgi duyuyorsun?"

O an Michael bir şey fark etti; insanlar genellikle kendisine dair neler olup bittiğini sormuyordu. Claire de Lune da demişti, müthiş bir dinleyiciydi. "Mmm, futbol maçlarını seviyorum. Sonra başka neler vaaar... Corinne Bailey Rae, NASCAR yarışları, Cézanne ve The White Stripes..."

Jane güldü, "Yani... her şeye ilgin var."

Michael sırıttı, "Oldukça hem de."

Jane kolunu Michael'm koluna geçirdi, "Bugün ne yaptın?"

"Birkaç arkadaşımla buluştum. Aynı tür işte çalışan... arkadaşlarım," diye itiraf etti. "Sonra da uzunca koştum ve eve gelip uyudum."

Jane, Michael'ı gıcıklandırdı, "E şimdi, bu biraz özele kaçmıyor mu?"

"Hey, tatildeyim ben hatırladın mı?" O zamana kadar çoktan restoranın önüne gelmişlerdi. Michael'ın aklını kurcalayan bir şey vardı: Flört randevusu muydu bu? Öyle hissettiriyordu çünkü.

BÖLÜM 48

İçeriye girip masalarına oturduktan sonra Michael, "Bize bir şişe Frascati getirebilir misiniz?" diye garsonu telaşla yollar yollamaz sordu, "Senin günün nasıldı?"

Suratımı buruşturarak, "Vivienne ile ayrı ayrı altı toplantı yaptığımı hesaba katarsak, çok kötü değildi," dedim.

"Yaş Vivienne'in kesinlikle hızını kesmiyor."

"Çok değil. Azıcık belki. O da son zamanlarda, her neyse. Biliyorsun, şu küçük filmin prodüksiyonunu yapıyorum. Çok ahım şahım bir olay değil. Böyle şekerleme gibi, sen böyle derdin sanırım."

Michael gülümsedi, "*Chocolat* gibi. O filmi de severim."

Sessizlik oldu. Çok fazla açık vermeden nasıl söylerim diye düşünüyordum.

Michael, "Devam et, anlat bana. Senin işini dinlemek hoşuma gidiyor," dedi.

Çok da acı acı gülmemeye çalışarak, "Bunu diyen tek kişi muhtemelen sensin," dedim. "Her neyse, film üzerine ortak yatırım yapan birisi var, Karl Friedkin. Yağmurdan sırılsıklam olduktan sonra Vivienne'in ofisinin önünden geçtiğimde içeride kim otursa beğenirsin? Karl Friedkin.

Sekereterim MaryLouise'e neler olup bittiğini sordum. O da ne dedi biliyor musun?"

"Vivienne'e bak sen, yeni koca avına çıkmış. Dördüncü olacak bu değil mi?"

Michael'ı onaylamak için elimdeki İtalyan ekmeğini masaya bırakıp ona öylece baktım. "İnanılmaz, MaryLouise de bildi. Tek bilmeyen benim. İmkânsızı zorlayacak derecede şaşkalozum herhalde ben."

"Hayır, sen çok hoşsun sadece. Yani aklın da aynı kışkırtmayla çalışmıyor."

"Öyleyse seninki çalışıyor?" diye sordum.

"Anneni bir şeyler yaparken gördüm diyelim. Seni sevdiğini biliyorsun ama?"

Kaşlarımı çattım, "Kim sevmez ki, çok da güzelim ya."

Garson yanımıza geldi, ayrı ayrı siparişlerimizi verdik. Hâlâ pek iştahım yoktu, tuhaf... Güzel tuhaf ama. Hasta da hissetmiyordum kendimi, sadece yiyesim yoktu.

İki espresso kahve ve ikişer Sambuca içtikten sonra Park Bulvarı'nın güneyine doğru ilerlemeye başladık. Yağmur durmuştu. Michael'ın şemsiyesinden kendime bastonumsu bir şey yaptım. Ritim tutturup yere hafifçe vuruyordum. Birden, "Singin' in the Rain" şarkısını söylemeye başladım, gayet komikti tabii benim söylemem. Kendimi uçurumdan aşağı atlarken izliyormuşum ama olan biteni durduramıyormuşum gibiydi;

"The suuun's in my heeeart, and I'm ready for loooove..."

En sonunda kontrolümü tekrar ele aldım, "Affedersin, ne haller oluyor bana bilmiyorum. Yalnızca... budala Jane." Yanaklarım utançtan kızarıp ısındı.

Michael, "Budala olmana bayılıyorum," dedi. "Ayrıca, budalalık yapmıyorsun. Sevimlilikten başka ne olabilir ki seninki."

Görüyorsunuz değil mi? İşte böyle şeyler diye diye daha çok sevdirtiyordu kendini. Kafamı kaldırıp baktım, kaldığım apartmanın çoktan birkaç blok ötesine gelmiştik bile. Yürümeye devam ettik. İkimizde de bir değişiklik ve sessizlik vardı. Eve çağırsa mıydım? İstiyordum, hakikaten istiyordum.

Cesaretimi toplayıp Michael'a baktım ve aniden durduk, beni yine kollarının arasına alıyordu.

Gözlerim birden açılıverdi. Ardından Michael yavaş yavaş sokuldukça, gözkapaklarım kanat çırpmaya başladı. Dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissettiğim anda nefessiz kalmama ramak kalmıştı. Onun da bir şeyler hissedebildiğine emin olduğumda kalbim bir anlığına durdu. Tuzla buz olduğunu düşündüğüm aklım artık tamamen darmaduman olmuştu. Oh, Michael...

Tüm hayatım boyunca böylesine bir şeyi asla hissetmemiştim, bu duyguya yakın olabilecek hiçbir şeyi hem de. En sonunda tekrar ayrıldık. Michael'a bakıyordum, ciğerlerime havayı doldurup söylemeye baş–

Yine öpüşüyorduk ve kimin başlattığına bile emin değildim. Yalnızca... Michael...yüzümü elleriyle tutuyordu. Beni sıkı sıkı tutuyordu, aynı istediğim gibi sımsıkı sarılıyordu. Yüzlerimiz yavaşça karşı karşıya geliyordu ve tekrar tekrar öpüşüyorduk. Birbirimize yapışıp kaldık sonunda, tek kelime bile etmeden. Uzun uzun durabilirdim böyle, hatta hayatımın geri kalanında da. Çakırkeyif olmuştum ayrıca. Hiç bitmesin istiyordum. Hiç ama hiç.

BÖLÜM 49

Michael ile olan "randevumdan" eve döndüğümde ki artık kesinlikle randevu olduğunu düşünüyorum, neler olup bittiğine dair kafamı bir türlü toparlayamamıştım. Çünkü evimde birisi vardı.

Antrenin ışığı, mutfağın ışığı ve oturma odasındaki ışıklardan en az biri açıktı.

Delice şeyler geliyordu aklıma: Michael'ın içeride olabilmesi gibi. Kim bilir, belki de dur şuraya gideyim deyip bir yerlerden çıkmıştır.

Ya da, Hugh da olabilirdi çünkü hâlâ evimin bir diğer anahtarı ondaydı sanırım.

Fakat eğer içerideki Michael'sa, "Hugh" diye seslenmek istemiyordum. Bu durum tam tersi için de geçerliydi. Tarihindeki ilişkilerle arası bu kadar kötü olan birisi için ne kadar da komik bir ikilem, değil mi?

Derin nefes alıp seslendim, "Merhaba?"

Oturma odasından ses geldi, "Tatlış Jane." Köşeyi dönüp baktım ki annem içerideydi, en rahat koltuğuma yerleşmişti.

"Bir uğrayayım diye düşündüm, biraz konuşuruz diye."

Boydan boya bal kazanına sokulup karınca yuvasına terk edilmeyi yeğlerdim, "Hmm," dedim. "İçeri nasıl girdin?"

"Evini düzenlediğimden beri bende anahtarın var hâlâ."

Oh, şimdi o olayı hatırlatma tekrar. Birdenbire randevu sonrası (kesinlikle flört randevusu olmuştu artık) kendime küçük bir kokteyl hazırlama fikri aklıma geldi. Birisi gelip baksa utançtan bir şey diyemeyeceğim derecede az kalmış olan likörlerimin dolabına yürüdüm.

"Sana da bir şey getirmemi ister misin anne?" Vivienne bana bakıp yüzünü buruşturdu ama seviyordum ona böyle seslenmeyi, gerçekten de anne tipinde birisine sahip olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu. Ayrıca, gelmiş hırsız gibi evime girmiş. O yüzden "anne".

"Sherry," dedi. "Neyi sevdiğimi biliyorsun tatlış Jane."

Ben de gidip istediğini getirdim. Ezik kızına da sert bir viski.

Karşısındaki diğer koltuğa oturdum, "Şerefe."

"Tatlış Jane, Hugh ile neler oluyor bilmiyorum ya da diğeriyle ya da oradan oraya koşuşturduğun yaşantındaki diğerleriyle." Ses tonuna bakılırsa jüri hâlâ benim meşgul bir yaşantım olup olmadığını hatta yaşantım olup olmadığına karar verebilmiş değil.

Kendimi tutamadım hemen girdim araya, "Vay be! Çok etkilendim! Benim meşgul hayatım!"

Vivienne elini kaldırdı, "Lütfen, izin ver de konuşayım."

Tamam dermişçesine kafamı salladım ve içkimden bir yudum aldım. Viski gırtlağımdan aşağıya etrafı yaka yaka inerken yüzüm iyice ekşidi. Michael'ı çok özledim. Şimdiden.

"Tatlış Jane, buraya şunu söylemek için geldim," dedi ve durdu. Alışılmadık bir biçimde söyleyecek kelime arı-

yordu. Ciddileştim ve dik oturdum. Karl Friedkin'le şimdiden nişanlanmış mıydı acaba?

Cesaret verircesine, "Evet?" dedim. Şımarıklığı kesmiştim.

"Ben sonsuza dek etrafında olmayacağım ve gittiğim zaman şirket tamamen senin olacak ve sen de ne istiyorsan yapabilirsin." Hızlıca bitirdi sözlerini, sonra da içkisinden büyük bir yudum aldı.

Tamam, bu tamamen onun tarzı değildi. Endişelenmeye başladım, "Ne demeye çalışıyorsun anne?"

"Sözümü kesme. Bir şey daha var. Sana bunu hiç söylemedim fakat benim annem otuz yedi yaşındayken kalp yetmezliğinden öldü. Sen otuz iki yaşındasın. Bunu bir düşün."

Bunu dedikten sonra ayağa kalktı, yanıma geldi ve yanağımdan öptü. Sonra da geldiği gibi çıktı gitti.

Burada olay ne şimdi? Kalp yetmezliğinden öleceğimi mi düşünüyordu? Tuhaf davranıyordu, kendisi gibi değildi. Kalbinden bir rahatsızlığı olduğunu mu söylemeye çalışıyordu bana? Hayır, çok daha dramatik yollarla anlatırdı yoksa böyle baygınlık geçire geçire hem de.

Her zamanki gibi, son söz yine ondaydı.

BÖLÜM 50

Tamam, tamam, tamam... Asansörün çağır tuşuna basıp basıp durunca asansör daha çabuk gelmiyor işte, anladık. Ne yapayım ama? Tutamıyordum kendimi.

Michael'la kalbimi yerinden oynatan randevumuzdan (randevuydu evet) ve gizemli Vivienne ile aramızda geçen tuhaf konuşmadan sonra yaklaşık yirmi dakikalık bir uyku çekebilmiştim. Şimdiyse ertesi günün sabahı olmuştu ve dua ediyordum, Michael benimle işe kadar yürümek için umarım gelmiştir de lobide beni bekliyordur. Tanrım, onu bir kez daha görmek istiyorum, en azından bir kez daha. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Aşağıda olsun. Hayatımdan tekrar çıkıp gitmesine izin verme.

Merdivenlerden onar onar atlayarak inmeyi düşünüyordum.

Vivienne'in beni doğum günü hediyesi olarak tanıştırdığı modacım (daha başka nasıl bir hediye "beni utandırıyorsun" diyebilir ki?) solgun mavi ve yeşil arasında bir renkte işlenmiş ipeksi şık bir elbise göndertmişti. İçinde fena durmadığımı düşünüyordum, belki fenadan da iyiydim.

Kahretsin be! Çok iyi görünüyordum! Bir buçuk kilo vermişim hatta!

Tam bir buçuk kilo. Daha önce hiç olmamıştı bu.

Asansör sonunda geldi. Hareket ederken bir yukarı bir

aşağı oynayıp dursam da daha hızlı gitse keşke. Kendi kendime söyleniyordum; *Jane, lütfen! Sakin ol.* Tavsiyelerimi dinlemeye çalışıyordum.

Asansör nihayet lobi katına vardığında yüzüme güzel bir gülümseme kondurdum ama kalbim alışılmışın dışında atıyordu. Kapılar açıldı. Sonra da...

Sadece gündüz görevlisi Hector oradaydı.

"Günaydın Bayan Jane," dedi.

"Günaydın Hector. Nasılsın?" *Kendim kaşındım.*

Lobide Michael yoktu!

Ön kapının dışında gizlice bekleyen Michael yoktu!

Görebildiğim hiçbir yerde Michael yoktu!

Hector sordu, "Taksi çağırayım mı?"

Kafam bir anlığına gitti, öylece durdum, "Emin değilim. Yürüyerek gidebilirim."

"Tabii, elbette. Yürümek için güzel bir gün."

"Aynen, çok hoş."

Michael geç kalmıştı belki de. *Hadi oradan. Michael asla geç kalmaz. Ben çocukken bile.*

"Sanırım taksiye ihtiyacım olacak," diye en sonunda söyledim. Binanın altındaki gölgelikte beklerken caddenin bir o tarafına bir bu tarafına kafamı çevire çevire bakmıyordum. Bir ümit işte... İşine giden insanların, gezinen turistlerin ve Park Bulvarı'ndan yürüyerek okullarına giden çocukların arasından Michael'ın yüzü görünürdü belki.

Fakat kalabalığın hiçbir yerinde değildi.

Yine hayatımdan çıkmış mıydı? Eğer öyleyse gidip onu bulup öldürürdüm sonra da ömrümün sonuna kadar içerde yatardım veya en azından boynuna tasma takabilirdim, şu küçük zilleri olan tasmalardan.

Yani, en başından zahmet edip niye geri geldi ki?

BÖLÜM 51

ViMar Yapım'ın resepsiyon alanına yürüdüğüm sırada kendimi güçsüz ama tuhaf bir şekilde dengeli hissediyordum. Kim olduğumun ve nereye gitmem gerektiğinin düşüncesi oldukça dengeliydi. Michael'ın geri gelmesinin sebebi güvenimin küçük bir takviyeye duyduğu ihtiyaçtan mıydı? Daha dürüst olmak gerekirse, güvenimin tamir edilmesi gerektiğinden miydi?

Elsie'nin resepsiyon masasının arkasında el salladığını gördüm.

"Ofisinde," dedi. "Sürpriz."

Of, evet. Beklenilmedik bir şey için öylesine havamdaydım ki... Önemli günlerde bile sürprizleri sevmem ben; fakat bugünse beni paldır küldür merdivenlerden indirtmek üzereydi. Kapıyı açtığım anda bildiğiniz ürkmüştüm, hiç de iyi değildi hem de.

Hugh.

Gelmiş masama oturmuş ve mesajlarıma bakıyordu.

"Normal postaları hallettiğine göre BlackBerry'imdekileri de niye kurcalamıyorsun?"

Ayağa sıçradı, "Jane!" dedi. Bana doğru kollarını açıp yürümeye başladı. Rengi solmuş kot pantolon, siyah Prada botları, en son Noel'de ona aldığım kol saati ve sanki

değeri on dolarmış gibi görünen marka bir tişört. Muhtemelen üç yüz dolara falan gitmişti.

Dehşet dolu bakışlarımı ve kurşungeçirmez sertliğimi görmezden gelerek bana sarıldı ve öpmek için eğildi. Suratımı ekşitip kafamı çevirdim, dudakları yanağımdan hafifçe sürtüp geçti.

"Sana artık kızgın değilim," dedi.

"Vay canına. Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim. Neden şimdi çıkıp gitmiyorsun."

"Bakıyorum da Brooklyn'den sağ salim dönmüşsün."

Yaptığı espriye olan tepkimi bekledi. Yazık... Alabildiği tek tepki ona yan yan bakmam olmuştu. Elini belimden çektim, masama gittim ve oturdum, "Hugh, niçin buradasın?"

"Buradayım çünkü sen benim en güzide kızımsın. Hadi Jane. Bırak şimdi bu ayakları."

Olur, tabii. Yüreğimin soğumasında değildi olay. Mesele, Hugh denilen birinin benim defterimde artık adının bile geçmemesiydi.

"Hugh, yapacak bir ton işim gücüm var."

Masum çocuk havalarına büründü. "Jane, yardımına ihtiyacım var. Çok şey istemiyorum senden."

Kaşlarım kalktı, yine de devam etti ama.

"Bak, birbirimize karşı dürüst olalım. O filmdeki role ihtiyacım var. Çok Şükür'e ihtiyacım var. Oldu mu, mutlu musun şimdi? Küçük düşürülmüş ve aşağılanmış bir haldeyim."

Söylediği şeyi anlamama ve minicik de olsa ona acımama rağmen yine de hiçbir şey söylemedim. Beni Brooklyn'de yolun ortasında bırakıp giden, evlilik yüzüğünü film sahnesine takas etmeyi isteyen Hugh'du hâlâ, aynı kişiydi.

"Olmayacak Hugh. Üzgünüm doğrusu, fakat o rolü alamayacaksın. Sen Michael değilsin."

"Michael benim! Tanrı aşkına Jane, o karakteri ben yarattım."

"Hayır, yaratmadın. Michael'ı yaratmayla hiçbir alakan yok senin. Güven bana."

Gözleri daha da açıldı, bu da demek oluyordu ki yine aşağılayıcı ve küçümseyici yanı gün yüzüne çıkıyordu, "Mendebur pislik! Annesinin minik kızı sanki asıl anne kendisiymiş gibi ortalarda dolanıyor. Sekiz yaşındaki peri masalı dünyanda yaşıyorsun hâlâ!"

Ellerimin titremeye başlamasını bekleyerek ayağa kalktım, normal hissediyordum ama, "Edepsizleştin Hugh, kendine karşı bile."

"O küçük filmini al da nerene sok biliyor musun? Sana iyilik yapıyordum ben, duygu dolu saçmalığının bir parçası olmak için gönüllü davranarak! Vivienne Margaux'un yardıma muhtaç kızı olmasaydın filmin adı bile geçmeyecekti."

Gözlerim doluyordu. Hugh pek de fark etmiş gibi görünmüyordu ve gerçekleşen tek güzel şey de buydu. Masama yaklaştı, konuşurken parmağını yüzüme doğrultuyordu, "Bana ihtiyacın var Jane. Benim sana ihtiyacım yok. Benim yeteneğim lazım sana. Seninki bana lazım değil ki bu da iyi bir şey çünkü senin hiçbir şeye kabiliyetin yok."

Tıpkı kitaplardaki gibi her şey kıpkırmızı oldu ve göğsümün içi öfkeden alev alev yanmaya başladı, " Senin yerinde olsam o kadar da emin olmazdım Hugh, iyi izle."

Kolumu geriye çekip gerindim ve vurabildiğim kadar sert vurup suratına yumruğu yapıştırdım.

Sessizlik...

İkimiz de şaşırmıştık. Hugh'un iki eli de gözünü kapatıyordu fakat sağ gözü hâlâ kocaman açıktı, bana bakıyordu.

Bir saniye sonra aşırı yoğun bir acı sardı elimi. Bir yerlerimi kırdım mı acaba diye elime bakıyordum.

"Aman Tanrım, Jane. Sen aklını tamamen kaçırdın herhalde?"

Benim şansım da bu işte, annem tam zamanında gelip Hugh'un suratına yumruğu yerleştirdiğimi görmüştü. Harika. Artık bu şehirde yaşayabileceğime emindim. Bir gün. Ortaokuldan mezun olurken seçtiğim kıyafeti yıllarca yüzüme vurmuştu, bu sefer işim zordu artık. Gerçi hâlâ arada bir lafını eder durur.

Hugh tükürük saça saça bağırmaya başladı, "Tırlatmış! Bu kız tırlatmış!"

Onlarla gerçekten tartışamazdım. Yani, ne diyecektim ki?

"Eğer hayalî arkadaşım, muhtemelen de sevgilim burada olmasaydı sana vurmak zorunda kalmazdım," mı diyecektim?

Sanmıyorum.

BÖLÜM 52

Annemin o kahrolası topukluları tıkırdaya tıkırdaya odaya gelmişti. Beni görmek için değildi tabii. Daha çok Hugh'un kıçıkırık özrünü kabul ettim mi etmedim mi, ondan emin olmak içindi.

"Jane, neler oluyor?" diye sordu.

Hugh ağlıyordu, "Delirdi, olan da bu işte!"

Sakince konuştum, "Hiçbir şey olmadı anne, gerçekten. Hugh ve ben resmî olarak ayrıldık artık."

"Ayrıldınız mı? Nasıl? Niye? Benim neden haberim yok? Aklım beynim gitti, bana hiç böyle olmazdı."

"Kafanın karışabilmesini anlıyorum fakat her şeyden önce, bir ilişkiye başlayacak çift değildik biz. Birlikteyiz diye sonuna kadar gitmek zorunda mıyız?"

Annem gözlerini kocaman açıp bana baktı ve sonra odanın kapısından dışarı uzandı, "MaryLousie!"

O da muhtemelen ofis kapısının kenarında gizli gizli bekleyip attığım havai fişeklerin sesini dinliyordu, tam zamanında gelmişti çünkü.

"Çarşaf havluya buz sarıp getir bana."

Havlunun ne tür olacağını bırakın da Vivienne seçsin.

Hugh, kendisiyle ilgilendiği için anneme teşekkür etti ve Vivienne de onu duvarın karşısındaki üçlü koltuğa yatırdı.

"Ben iyiyim, sadece bir-iki dakika oturayım şurada. Vivienne, neyi yanlış yaptım ben bilmiyorum," dedi.

Ee, dediğim gibi. O bir oyuncu.

Annem tüm dikkatini bana çevirdi, "Gördün mü Jane? İçine ne girdi senin? Hugh gibi insanlara böyle davranamazsın. Canını yakabilirdin."

Hugh'un boğuk sesi geldi, "Canımı gerçekten yaktı."

"Onun benim canımı yaktığından fazlası değil bu," dedim. "Sen galiba evlilik telifi felaketini duymadın daha."

"Saygısızlaşma Jane. Ben ciddiyim."

"Ben de ciddiyim. Sırf bu ben olduğum için hissettiğim duygular kaale alınmıyor mu?"

"Dinle Jane. İstediğin her şeyi yapabileceğin hayali bir dünyada değilsin."

Kollarımı kibirli kibirli göğsümde bağladım, "Oh, aydınlatman iyi oldu."

"Hugh'un seni fiziksel şiddete kışkırtacak herhangi bir şey yaptığını hayal edemiyorum."

"Gerçekten mi? Pekâlâ, birkaç saat vaktin olduğunda sana listesini çıkarıp veririm. Şimdiki duruma gelecek olursak, sizin ikinizin de ofisimi terk etmenizi istiyorum."

Vivienne'in yanakları alevlendi, masamın üç santim gerisinde kalıncaya dek bana doğru yürüdü, "Burası senin ofisin değil. Burası benim ofisim. Her bir kül tablası, bütün masalara, bütün bilgisayarlar, bütün tuvaletler, bütün karalanmış kâğıtlar, bütün yazıcılar..."

Ağzım öylece açık kalmıştı.

"Eğer ben olmasaydım burada çalışıyor olamazdın. Hugh McGrath gibi yetenekli bir oyuncuya fiziksel hasar vereceğini bilseydim burada kesinlikle çalışıyor olamazdın. Böylesine bir davranışa katlanmak zorun değilim ben."

"Haklısın anne, değilsin."

Tepemden aşağı kaynar sular iniyordu. Eğilip çantamı aldım ve masamın üzerinde ne var ne yok, kartvizit defterimin de aralarında olduğuna emin olup hepsini sürükleyerek çantamın içine tepiştirdim.

"Saçmalama Jane."

"Oh, saçmalamıyorum anne. Yıllardır olduğu gibi aklı başında hareket ediyorum," dedim. "Üzgünüm."

Yanlarından geçtim. Sonra aniden delice bir şey takıldı aklıma: *Bugün öpücük yok mu anne?*

Kapıda MaryLouise ile neredeyse çarpışıyordum.

Koridordan asansöre doğru ilerlerken MaryLouise'in sesini duydum, "Çarşaf havluları yokmuş Bayan Margaux. Pamuklu havluya kaldınız."

BÖLÜM 53

O sabah Michael kulaklıklarını takıp koşuya çıktı. Patty'nin iyi olduğunu görmek için Olympia Diner'a geldi, Patty ise orada değildi. Hal böyle olunca da gelmişken oturup bol yağlı bir kahvaltı yaptı. Olan biten her şeye anlam vermeye çalışıyordu, yani mesela; Jane Margaux'a âşık olduğunu düşünmesi gibi...

Tipik belirtiler gösteriyordu; küt küt atan kalbi, terleyen elleri, odaklandığı esnada dalıp gitmesi, belirli derecelerde çocuksu davranışı ve vücudunun nerdeyse her bir damarında gezinen mutluluk hissi... Dün geceden sonra Jane'i tekrar görmesi lazımdı. Bugün. Daha kötüsüyse, onu tekrar öpmek zorunda olmasıydı. Bu gece ofisine gidecekti. Bütün her şeyi göz önünde bulundurduğunda yapılacak en doğru şey buymuş gibi düşünse de kendisini ondan uzakta tutamazdı.

Kahvaltıdan sonra eve geldiğinde Patty ve kızıyla az daha çarpışacaktı. Michael'ın kaldığı binadan çıkıyorlardı.

Neydi bu şimdi? Hiç iyi bir şey değil!

Patty ağlıyordu, küçük kız oldukça üzgün görünüyordu. Michael, görevlendirildiği çocuklarda çoğu kez görmüştü o yüz ifadesini ve her zaman da yüreğini dağlamıştı.

"Merhaba Patty," dedi ve hemen ardından küçük kızla

konuşmak için eğildi, "Selam, tatlım. Senin ismin Holly, değil mi? Neler olup bitiyor?"

"Annem üzgün. Erkek arkadaşı Owen'dan ayrıldı."

"Öyle mi? Senin annen çok güçlü ama. Sapasağlam ayakta hem de. Sen iyi misin peki?"

"Sanırım. Olanları arkadaşım Martha'yla konuştum," dedi ve fısıldadı, "Martha görünmez, biliyor musun?"

Martha tam da kızın yanında endişeli endişeli durduğu için Michael, "Ah, aslında biliyorum," dedi. Martha hafifçe yana doğru eğilip Michael'a el bile salladı. Michael da Holly'e göz kırpıp ona,"Merhaba," dedi. "Nasılsın Martha?"

Martha ise şöyle böyle dermişçesine bir el hareketi yaptı.

Michael ayağa kalktı, "Sen olağanüstü birisin Patty. Bunu biliyorsun değil mi? Owen ise yetişkinlerle görüşmeye hazır olmayan bir oyuncu," dedi. Ağzında gevelemenin lüzumu yoktu.

"Teşekkür ederim Michael. Senin suçun değil. Benim suçum."

Ardından Holly'i kucağına alıp binanın önündeki merdivenlerden apar topar indi. Martha da tam arkalarındaydı. Michael'ın yanından geçerken, "Owen şerefsizin teki," diye sessizce mırıldandı.

Üçlünün gidişini seyretti ve merdivenleri dörder dörder çıkıp kendi katına geldi. Aklında hiçbir plan olmadan Owen'ın kapısına yöneldi. Kapıyı kırıp içeri dalmasına ramak kalmıştı ki kendisini durdurdu.

Başlarım şimdi! Owen Pulaski buna değmezdi ve büyük olasılıkla asla da değmeyecekti. Owen'ın çocukluğunda onu bu hale getirecek bir şeyler yaşanmıştı muhtemelen. Erkeklerin çoğunun başına kötü şeyler gelmiştir

aslında. Fakat o bunu atlatamamıştı değil mi? Atlatamamıştı çünkü küçük çocukların ne hissettiklerini söyleyemezdi, yasaktı ve bu da onlara hiç adil gelmiyordu. Sonra da öfke kusuyorlardı artık, bazen de hayatlarının sonuna kadar ilerliyordu bu öfke. Bu yüzden de kinlerini herkese püskürtüyorlardı, özellikle de kadınlara.

Birden kapı açıldı, Owen karşısındaydı. Michael'ı görmekten korkmuştu, yüzünde suçluluk ifadesi belirmişti ama derhal yüzünden o görüntüyü yok etti ve çok büyük bir halt yemiş gibi sırıtmaya başladı.

"Hey Mike, ne var ne yok kanki?"

Michael, Owen'ın suratına yumruğu çaktı, "Seni yargılıyorum Owen. Kendini yargılanmış bil."

Fakat sonra asıl Michael'a dönüş yapıp eğildi ve işe yaramaz pisliğin yerden kalkmasına yardım etti.

"Sana söylüyorum Owen. Her şeyi yanlış kavramışsın. Bu hayatta aşktan daha güzel hiçbir şey yoktur ve aşk zor iştir fakat git ve seni sevebilecek birisini bul sonra da o kişiyi sevebilmek için elinden geleni ardına koyma, en iyisini yap ve Patty ile deneme bunu, yoksa geri gelirim."

Lafını bitirdikten sonra tekrar caddelere çıktı. Jane'i görmesi gerekiyordu. Şimdi.

BÖLÜM 54

Yirmi üç dakika sonra, belki yirmi de beş dakika olmuştu, kim sayıyor sanki, Michael asansördeydi ve Jane'in ofisine gidiyordu. Bekleyemezdi. Kapılar açıldığında bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anladı. Elsie'nin her zamanki gülümseyişinin yerini üzgün bir surat almıştı.

Michael, "Jane'i görmek için tekrar içeri gidiyorum," dedi.

"Burada değil. Sizinle olduğunu umuyordum. Yarım saat önce buradan yürüyerek çıktı."

Vivienne'in kapının arkasından yüksek sesle konuştuğunu duyabiliyordu Michael. Hugh denilen beceriksiz oyuncunun ince sesi de kulağına gelmişti. Ne dediklerine bir anlam veremedi fakat birkaç kelime yakaladı; "Jane" ve "Manyak".

İkisi de panik içerisindeydi. Vivienne, "Benim onu ne kadar sevdiğime dair hiçbir fikri yok kızın," diyordu. "Hiç ama hiçbir fikri yok."

Michael, Elsie'ye, "Jane'e ne oldu?" diye sordu. "Jane iyi mi?"

"Aslında emin değilim fakat annesiyle ve erkek arkadaşıyla çok kötü kavga etti."

Az daha lafını kesiyordu Michael: *Erkek arkadaşı değil o adam!* Sonra tuttu kendini.

Elsie devam etti, "Tüm bildiğim, buradan hiddetle ayrılıp çıktı ve, 'Bana gelen telefonları sonsuza dek erteleyin!' dedi."

Hugh ve Vivienne kapıdan çıktığında Elsie, sözünü zar zor bitirebilmişti. Hugh, yüzüne havlu tutuyordu. Olan biteni görünce Michael, kendi kendine birinin Hugh'a vurmuş olduğunu ümit etmeye başladı. Jane gibi birinin mesela.

Vivienne, Michael'ı görünce resmen nefret saçmaya başlamıştı, "Sen! Bu olan bitenle senin alakan var. Jane önceden asla böyle davranmazdı. Jane'i yoldan çıkardın!" Vivienne, tıpkı okullardaki katı öğretmenler gibi Michael'a parmağını sallıyordu.

Michael araya girdi, "Neyden bahsettiğinizi bilmiyorum. Jane, bir yetişkin ve de herkesin lafına gelmez! Hugh gibi!"

Hugh o anda gözlerini kıstı. Michael'a, film setlerinde oyuncuların atmaya çalıştığı türden bir yumruk salladı. Michael ise Hugh'un yumruğunu kolaylıkla engelleyip karnına aparkatı koydu.

Hugh iki büklüm kalıp yere oturdu. Canının yanmasından ziyade oldukça korkmuştu artık.

Michael herkesten daha çok şaşırmıştı: Bir saat içinde iki yumruk. "Üzgünüm," dedi, sonra fikrini değiştirdi, "Yok ya, değilim. Uzun zamandır kaşınıyordun Hugh. Owen için biraz daha üzüldüm şimdi. Sana vurduğum için memnunum."

Vivienne bağırdı, "Elsie, 911'i ara! Güvenliği ara! Birilerini ara işte! Ayrıca sen!" Michael'a bakıp hırlıyordu resmen, "Jane'den uzak duracaksın ve Hugh, bu ofise gelme cüretini bir daha göstermeyeceksin."

Michael, "Peki ya üçünden ikisi?" dedi.

BÖLÜM 55

Michael'ın sonraki hatırladığı şey, tekrar caddede olduğuydu. Önceden yaşamış olduğu belirtiler vardı hâlâ, fakat daha tedirgin edici bir şekilde: endişe, korku, göğsündeki rahatsız edici baskı. Jane hakkında aynı sorular onun da aklındaydı, aynı zamanda kendine sorduğu sorular da vardı Elinde olmayan tek şey Jane'in telefon numarasıydı. New York'taki tek tük telefon kulübelerinin yanından geçerken sürekli aklına geliyordu bu durum.

Jane'in evine gitmenin manası yoktu. Eğer ofisi öfkeyle terk ettiyse, Vivienne'in onu kolaylıkla bulamayacağı bir yerlere gitmesi lazımdı Öyleyse, nereye giderdi ki?

Yürümeye devam etti. Yürümekten sıkıldığında koşmaya başladı, koşmaktan sıkıldığında da daha hızlı koşmaya başladı. Etrafındaki insanlar, Michael için kaldırımda genişçe bir boşluk açtı. Sanki aklını kaçırmış gibi düşünüyorlardı, belki de haklıydılar. New Yorklular kimin deli olduğunu bilir.

Kulaklıklarını takıp Corinne Bailey Rae dinlemeye başladı. Bu biraz daha iyi gelmişti. Belirli bir yere gitmiyordu. Nehir kenarındaki yoldan ilerledi, 110. Cadde'ye gelince St. John the Divine Kilisesi'nin yüksek kuleleri gökyüzünde belirdi.

Aslında o cadde, Başkilise Park Yolu diye biliniyor-

du ve St. John the Divine Kilisesi dünyadaki en büyük kiliseydi. Bu yüzden Roma'daki St. Peters, başkilise olarak adlandırılmamıştı. Michael'ın böyle şeylerden haberi vardı. Kendini bir öğrenci olarak görüp her zaman çok okurdu.

Büyük kapıları önüne çıkaran küçük kapıları açtı, içeri girdi, dizüstü çöktü ve ıstavroz çıkardı.

Kilise devasaydı, en az üç yüz metre uzunluğundaydı. Michael içeri girip etrafına bakınınca kendini birdenbire küçücük hissetti. Bir yerlerde, Özgürlük Anıtı'nın gayet rahat bir şekilde orta kubbenin altına sığacağını okuduğu aklına geldi. Her nerede okuduysa doğru bir tahmin gibi görünüyordu.

Michael başkilisenin içerisinde diz çöktü. Öylesine insani hissediyordu ki kendisini... Fakat hoşuna gidip gitmediğine pek de emin olamamıştı.

BÖLÜM 56

Kulaklığında çalan müziği durdurdu ve dua etmeye başladı. Cevap istiyordu, Michael'ın cevaplara ihtiyacı vardı. En sonunda başını kaldırdı, görkemli kiliseye şöyle bir baktı. Başkiliseye dair her şey hoşuna gitmişti hep: Romanesk tarzıyla Fransız gotiğinin harmanlanışı, içerideki ışıkların kilisenin girişine kadar yansıması, yan yana dizilmiş büyük sütunların ve onları birbirine bağlayan üstteki beton kemerlerin desenleri, yankılanan sesler ve içeride bir yerlerde pratik yapan org sanatçısı...

Tanrı burada yaşıyor! Burada yaşıyor olmalı... diye düşünüyordu.

Michael'ı sakinlik kapladı. Gözleri, kilise mihrabının üzerindeki muazzam gül penceresine ilişiverdi. Sessizliğe büründü, kalbinden bir süreliğine çıt bile çıkmadı.

Ardından şaşırıp kalmıştı. Gözleri yaşla doldu, doldu, doldu ve görüşünü iyice bulanıklaştırıp yanaklarından aktı.

Fısıldadı, "Neler oluyor bana?"

Tıraş olurken yüzünü kesmişti, aynı gün içerisinde iki adamı da yumruğuyla yere sermişti (hak etmişlerdi) ve şimdi de ağlıyordu. Bunaltıcı bir üzüntü ele geçirmeye başlamıştı onu.

Sürekli duyduğu, orda burada okuduğu o duygu...

Keder böyle bir şeymiş demek. Kalpteki ağrı, nefesin tıkanmasıymış.

Önceden bir kere bile olsun hissetmemişti bunu, lakin öylesine acı verici ve tatsız bir şeydi ki, durmasını istiyordu artık. Parmaklarını şıklattı ama değişen en ufak bir şey yoktu. Buradayken gerçekten de hâkimiyet sahibi değildi, değil mi? Kaybolmuştu, bocalıyordu ve kafası karışıktı. Derin kalp atışlarının yerini küçük bıçak saplantıları aldı. Hissettiği bu acıyla birlikte zihnine gelen keşfetme duygusu her şeyi berraklaştı.

Belki de bir mesajdı bu. Acaba ne olduğunun habercisi miydi bu mesaj?

Michael, dualarının bir cevabı olduğunu düşünüyordu ama eğer aklına gelen bu düşünce onun aradığı cevapsa, hayır, istemiyordu. New York'a neden geri geldiğini ve Jane Margaux ile neden tekrar tanıştığını bildiğini sanıyordu. Hissettiği bu duygular ve önsezi denilebilecek belirtiler Michael'a hep yeni görevlendirmelerinin önünü açmıştı. Şimdi de bu uyarılardan birini alıyordu. Mesaj oldukça açıktı. Michael kendisine daha önce bu denli ıstırap veren herhangi bir şey hissettiğini hatırlamıyordu. Düşünebildiği kadar gerilere gidiyordu ama hayır, hiç ama hiçbir şey bu kadar kahredici olmamıştı.

Yüksek sesle fısıldadı, "Oh, hayır. Cevabım bu olamaz."

Fakat aradığı cevap buydu. O âna kadar gerçekleşen her şeye anlam katmıştı. Çözmeye çalıştığı bilmecenin son parçasını bulmuştu. Jane'i niçin bulduğunu açıklıyordu, kesinlikle açıklıyordu hem de. Mükemmel yanıt buydu.

Ardından kafasını kaldırdı, parlayan gül penceresine ve kilise mihrabına tekrar baktı.

Olamaz... Hayır...

Michael, yıllar önce Jane'in hayata hazırlanmasına yardımcı olmuştu. Jane'in geçtiği zorlu yolları kolaylaştırmış ve dokuz yaşına gelip onu terk ettiği zamana kadar da hayalî arkadaşı olmuştu.

Şimdiyse, Jane'in bu dünyadan ayrılmasına öncülük edecek kişiydi. Artık anlamıştı. İnsanların fani olmasıyla alakalıydı bu değil mi?

Jane ölecekti.

New York'ta olmasının sebebi de buydu.

ÜÇÜNCÜ KISIM
RÜZGÂRDAKİ
MUMLAR

BÖLÜM 57

Belki bir mesaj deyin buna ya da bir uyarış veya bir içgüdü?

Bize ait "yerlerden" birine gelme ihtiyacı hissettim: müzenin ön merdivenleri, küçüklüğümde Michael'la buraya geldiğimden beri New York'taki en güzide manzaram olmuştu.

Bir süredir merdivenlerde oturuyordum. Annemin ofisinden hışımla çıktığımda taksi şoförüne istemsizce buranın ismini vermiştim. Şimdiyse sinirim yatıştı ve anlam veremediğim bir şekilde bana yansıyan bir tür güce dönüştü. En azından kendime böyle diyordum. *Seni öldürmeyen şey, sana güç katar, öyle değil mi?* Bu klişeyi özellikle hiç sevmezdim ama doğruydu.

Bütün bahar çiçekleri açıyordu. Oturduğum yerden pembe pembe elmaların oluştuğunu görebiliyordum, açelyalar kırmızı renklere bürünüp etrafı şenlendirmeye başlamıştı. Sarı ve turuncu renkteki kadifeçiçekleri yeni ekilmişti. Beşinci Bulvar'ın yanındaki bir bahçeyi dolduruyorlardı, hem de dama tahtası desenindeydiler.

Daha güzel, çok daha güzel.

Çocuklar okuldan fırlayıp müzenin önündeki otobüslere koşturuyorlardı. Bastonlu yaşlı teyzeler merdivenleri

dikkatlice çıkıyorlardı, muhtemelen Jackie Kennedy kostüm sergisine gidiyorlardı. Bense çoktan gittim, gördüm.

On beş yaşlarında genç bir çift birkaç adım öteme oturdu. Hasretle birbirlerini öpüyorlardı ve ben de onları izlemenin keyfini çıkarıyordum çünkü en azından o anlığına da olsa birbirlerine ümitsizce âşıklardı. *Ben de* âşık mıydım? Ben de ümitsiz miydim?

Güzel haber ise omuzlarımdan devasa bir yük kalkmış gibi hissediyor olmamdı. Vivienne'den, Hugh'dan, işin verdiği baskılardan kurtulmuştum. Saat dokuz-akşam beş yapmaktan kurtulmuştum (ya da daha çok sabah dokuz-akşam dokuz). Bugün nasıl görünüyorum telaşesi de yoktu artık. En azından önümdeki birkaç saatliğine.

Hayatımda tek bir şeyi istiyorum: Michael. Onun varlığının güvenilmez olduğunu ve bu durumun da onun kontrolünün tamamen dışında olduğunu biliyorum Bir gün benim de yanımdan kaybolabilme ihtimalini ve muhtemelen de bunu yapacağını biliyordum. Fakat aşk, bütün riskleri göze almaktır ve ben şimdi şansımı denemek istiyorum. Yaşamım boyunca ilk kez ne istediğimi biliyorum.

Başlangıçtı bu, değil mi?

Kulağıma bir ses geldi, başımı kaldırdım. Güneş parlıyordu, elimli gözlerime siper ettim.

"Beni mazur görün hanımefendi. Şu merdiven boş mu?"

Gelen Michael'dı.

"Hanımefendi olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordum.

BÖLÜM 58

Sahiden de Michael'dı. Beni bulmuştu.

Fakat, Tanrım, berbat görünüyordu!

Tepeden tırnağa iyice süzdükten sonra, "Ne oldu sana?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun? Ne olmuş ki bana?"

"Günlerdir uyumamış gibisin. Gözlerin kan çanağına dönmüş. Kıyafetlerin terden sırılsıklam olmuş. Sen..."

Yanıma oturup elimi tuttu, "İyiyim Jane. Gerçekten iyiyim." Eğilip boynumdan öptü. Nazik, güçlü... Hangi birini söyleyeyim bilmiyorum ve önemsemiyorum da. Sonra dudağımdan öpüp her bir sinir hücremi uyandırdı. İkinci kez öpmüştü beni. Sonra üçünü kez. Gözlerinin içine baktım, tüm vücudumun karıncalandığını hissediyordum.

"Niçin işte değilsin sen?" diye sordu.

Büyük bir çabayla az önce dediğine odaklandım.

Olup biteni kavrayacak kadar akıllı olduğunu görebiliyordum.

"Jane?"

"Niye mi işte değilim? Çünkü Hugh McGrath'e öyle bir vurdum ki yumruğumu kredi kartına taksit yapsam 10 yılda anca öder. Parmaklarımı da incittim sanırım," dedim, Michael ellerimi öptü.

"Çünkü bu sefer anneme, al da başına çal dedim ve bana harika hissettirdi. Çünkü çoğu zaman bana gecelerime mal olan düzenli işimden ayrıldım."

Bana bakıp sevgi dolu gülümsedi, "Yihu Jane! Aferin sana!"

Güldüm, "Yihu Jane mi? Aferin mi? Umarım bu, senin işinin burada bittiğini düşündüğün anlamına gelmiyordur. Çünkü bitmedi, aklından bile geçirme."

Bir gülümseme daha, "Sen sonsuz bir projesin. Değişen, gitgide gelişen, hayret veren..."

"Cümle düzenin müthiş. Bayağıdır üzerinde çalışıyorsun, belli."

Ardından eğildim ve Michael'ı tekrar öptüm, "Acınası ve mazlum olmaktan usandığıma karar verdim. Ben aslında hayatımın tadını çıkarmak istiyorum. Eğlenmek istiyorum. Herkes bunu hak etmez mi ki?"

"Kesinlikle. En çoğunu da sen hak ediyorsun."

Birdenbire bakışları ciddileşti ve gözlerini benden kaçırdı.

Eyvah. "Ne?" dedim.

"Jane, sen küçükken baban seni bahar zamanında almıştı, uzun bir hafta sonu boyunca Nantucket tatiline götürmüştü. Hatırladın mı?"

"Beşinci doğum günümde beni hiçbir yere götürmedikleri içindi, ya da dördüncü. Muhtemelen üçüncü doğum günüm de olabilir."

"Evet öyleydi."

"Gerçekten de mutlu olduğumu hatırladığım ilk zamandı." Uzaklara dalıp eski anılarımı düşündüm, gülümsedim, "Benim aptal Barbie bebekli kovamla ona uyumlu küreğim vardı, ikimiz kumdan kale yapmıştık. Şehrin içinde kahveli dondurmanın içine çikolata parçacıklarıyla

fıstık karıştıran bir yer vardı, oraya gitmiştik. Su buz gibi olsa da her gün yüzmeye gidiyorduk sonra, 'Çok soğuuuuk!' diye bağırıyorduk."

Michael, "Güzel günlerdi, ha?" diye sordu.

"En güzel günlerdi. Cliffside Sahili'ndeki kulüp vardı, Jetties Sahili vardı bir de hatırlıyor musun?"

"Oraya geri dönelim Jane."

Gülümsedim, "Seve seve, ne zaman?"

"Şimdi, bugün. Gidelim. Ne dersin?"

Michael'ın yeşil gözlerine baktım ve bunun altında bir şeyler olduğunu sezdim fakat ne olduğunu sormak istemedim. Zamanı yeterince yaklaştığında bana anlatacağını düşündüm. Ayrıca, ödlek Jane geri gelmişti. Kurgu, gerçeklik olgusundan çok daha güzeldi.

"Nantucket'a gitmeyi çok isterim ama biz oradayken sana soracağım birkaç soruyu yanıtlayacağına söz vermek zorundasın."

BÖLÜM 59

Havaalanına giderken Jane, "İlk soru," diye başladı. "Daha önce birisiyle flört ettin mi soruma yan çizdin, birisine hiç âşık oldun mu peki?"

Michael suratını ekşitti, nefesini çekti, "İşler şöyle yürüyor ki Jane, ben geçmişte olanları bir süre sonra unutuyorum. Elimde değil. Bu arada soruna gelecek olursak, sanmıyorum."

Jane, "Öyleyse bu ilki olacak?" diye sordu ve Jane böyle deyince Michael, kendisinin ona âşık olduğunu farz etme küstahlığını düşünüp gülümsedi.

"Peki ya cinsellik?"

Michael kahkaha atmaya başladı, "O konuya dikkatli ve yavaş girelim istersen. Aynı anda tek soru, tamam mı? Şimdi, başka bir şeyler konuşalım tatlış Jane."

"Tamam. Altına yapan küçük bir kızken Cod Burnu'na gittiğimizde Eastern Havayolları'nı kullanırdık. Her yaz birkaç kez giderdik." Taksi, LaGuardia Havaalanı'ndaki eski Marine Terminali'ne gelmişti.

Michael onu öptü. Dudaklarının yumuşaklığını kolay kolay bırakamıyordu, ayrıca Jane'in gözlerindeki pırıltıyı fark etmişti. Yetişkin bir kadındı fakat hâlâ sahip olduğu o masum ve çocuksu özelliklerine bayılıyordu.

Jane, "Sen benim ağzımı kapatmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu. "Bu öpme şeysi?"

Michael, "Hiç de bile. Sadece hoşuma gidiyor," dedi ve Jane'i tekrar öptü.

Taksi şoförü en sonunda dönüp bağırdı, "Siz ikiniz taksiden inecek misiniz yoksa burada tüm gün çifte kumrular gibi oturacak mısınız?"

Jane gülüp, "Çifte kumrular," dedi. Taksi şoförü de neredeyse gülecekti.

Michael parayı ödedi, Jane ile kendisinin valizlerini aldı. Eski terminale girince durup etrafına bakınmaya başladı.

"Neyi arıyorsun?"

"Onu."

Yumuşak kahverengi renkte rüzgârlığıyla ayakta dikilen yaşlı adamı gösterdi. Göğsündeki cepte yazan karttan tanımıştı onu. Yüzü güneşten yanmıştı ve cildi kırışıktı.

Michael, yaşlı adama doğru yürürken, "Cape Burnu'na özel uçuş için gelmiştik?"

Pürüzlü bir ses tonuyla yanıtladı, "Rakipsiz ve tek. Beni takip edin millet. Siz Jane ve Michael'sınız değil mi?"

Jane, "Evet, aynı isimde başka bir çift yoksa onlar biziz," dedi.

Yaşlı adamı izlediler ve birkaç dakika sonra küçük bir uçağa bindiler. Lindbergh'in Atlantik Okyanusu'nu geçerken kullandığı uçağı andırıyordu. Michael önceden o uçağın fotoğraflarına bakmıştı ve şüphelenmişti.

Jane şakayla karışık, "Bu uçağın bizi Nantucket'a götüreceğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu. Michael ise kenara çekilmiş, Jane'in bu tip küçük uçakların son zamanlarda yaptığı kazaları hatırlamadığını umuyordu.

Pilot, "Biraz da olsa güvenin hanımefendi," dedi.

Michael yanıtladı, "Bizde güven boldur, hiç bilemezsiniz."

Dakikalar sonra pervaneler dönmeye başladı. Uçak piste çıktığında, caddelerde yürüyen sarhoş adamlar gibi tökezleye tökezleye ilerliyordu.

Jane hâlâ şaka yapmaya çalışarak, "Kendi ölümümü hayal ettiğimde uçak kazası hiç aklıma gelmemişti," dedi. Diğer yandan Michal'ın elini sıkı sıkı tutuyordu.

Michael'ın boğazı düğümlendi ve yine o ağrı göğsüne saplandı. Jane şaka yapıyordu ve onun dediği şeylerden hep kötü duyguları yakalıyordu. Kaderlerinde uçağın kaza yapacağı mı yazıyordu? Sonra da, ne yani, Michael'ın da öleceği anlamına mı geliyordu bu? Her şeyden önce Michael, son zamanlarda ilklerini yaşamaya başlamıştı. Ölüm ise onun için bir son mu olacaktı, tıpkı herkes için olduğu gibi?

"Uçak hiçbir yere çarpmayacak Jane," dedi ve elini tutmaya devam etti, sıkı sıkı tutmaya...

BÖLÜM 60

Uçak havalandı, uçması gereken irtifayı tatlı tatlı buldu ve yoluna koyuldu. Michael'a göre Queens'deki çatıları inceleyerek fazla zaman harcıyorlardı. Bulutların üzerine çıktıklarında bile uçağın motorlarından hiç de güven verici olmayan tak tuk sesler geliyordu.

Fakat her nasılsa aradan elli dakika kadar geçtikten sonra Nantucket'a iyice yaklaşmışlardı. Altlarında yatan uzun kumlu sahili ve ayrıca küçük adaları da görebiliyorlardı. Sonra tereyağından kıl çeker gibi kolayca iniş yaptılar. Jane sonunda Michael'm elini bıraktı.

İlkbaharın son zamanları olmasına rağmen Nantucket, renk renk yaz kıyafetlerini giymiş bir sürü insan kaynıyordu. Sahilde pembe, sarı ve limon yeşili renklerin dalgası vardı. Yırtık kot giyenlerden tutun da sörf kıyafetleri giyenlere kadar doluydu her yer. Martılar sanki daha önce turist görmemişler gibi çığlık çığlığa uçuşuyorlardı ya da belki de bu kadar çok turisti bir arada gördükleri için bağırıyorlardı.

Michael ve Jane taksilerin olduğu yere doğru ilerlediler, beklemek için sıraya girdiler. Güneş tam tepelerindeydi. Hava enfesti, gökyüzünde ufacık bile bulut yoktu.

Bekledikleri sırada Jane iki eliyle Michael'ın yüzünü tuttu, "Michael, neredesin?" diye sordu.

"Ne? Buradayım işte."

Michael ne diyeceğini bilmiyordu, kendini toparlasa iyi olacaktı, bunu biliyordu. Jane'in ölümü aklında dolanıp duruyordu. Yanındaydı ama işte, değil mi? İkisi de bir aradaydı. Öyleyse niçin bu kıymetli zamanlarını düşünerek harcıyordu? Kim sevdiğiyle geçirdiği zamanı boşa harcardı ki? Sahip olduğu bir saniyeyi bile neden çöpe atacaktı? Şimdi her şey Michael için daha açık ve netti.

Jane, Michael'm gözlerine bakarak, "Birlikteyiz," dedi. "Bu sefer tadını çıkaralım, olur mu? Aklından geçen her şeyi bir kenara bırak ve benimle ol. Her şeyi günü gününe, saati saatine, dakikası dakikasına yaşayalım. Tamam mı?"

Michael, Jane'in yüzünü kavrayan ellerinden birini tuttu, avucunun içini nazikçe öptü. Gülümsedi ve başını salladı.

"Evet," dedi. "Dakikası dakikasına, saati saatine, günü gününe." Taksiler ve seyahat minibüsleri havaalanına harıl harıl gelip gidiyordu. İnsanlar ellerindeki çeşit çeşit çantalarla, alışveriş torbalarıyla bütün araçları doldurup gidiyorlardı. Michael ve Jane sabırsızca beklediler, beklediler, beklediler... En sonunda sıranın en önündeydiler.

Taksi şoförü geldi, "Valizlerinizi bagaja atın."

Valiz... Ne kadar da harika ve eski moda bir kelime. Bu kelimeyi duymak Michael'ı gülümsetmişti ve onun gülümsediğini görmek de Jane'i güldürmüştü, "Güzel. Geri döndün."

"Tam da buradayım Jane. Elini tutan el, benim elim. Duyabildiğin bu ses benim durmadan heyecanla çarpan kalbim."

Jane dönüp şöyle bir etrafına son kez bakındı, bütün eski anılarını tekrar hatırladı. Uzun deniz çayırları rüz-

gârdan eğiliyordu, martılar tam üstlerinden uçuyordu. Sarışın genç bir kız, ev yapımı reçellerden satmak için taksi kuyruğunun yanına geçici bir tezgâh kurdu.

Taksi şoförü, Jane ve Michael'ı az önce getiren pilotun kardeşi olabilirdi. Kırsal kesime özgü yaşayan ve pratik davranan, altmış ile seksen beş yaşları arasındaki bir Yeni İngiltere sakini.

"Tamamdır, şimdi sizi nereye götürelim?"

Michael yanıtladı, "Hindistan Sokak Hanı lütfen."

"Güzel seçim. Eski balina avcısı kaptanın evi, bilirsiniz."

Jane gülümsedi, Michael'ın elini daha çok sıktı ve tekrarladı, "Güzel seçim. Avlanan kaptanları severiz."

Aniden kulağına eğilip, "Ve evet," dedi Michael, "Önceki soruna cevap olarak. Evet, daha önce seks yaptım."

BÖLÜM 61

İşte Jane ve Michael'm şehre girerken görmediği yerler: restoranlar, hediyelik eşya dükkânları, hatta trafik lambası bile. Aslında cennetti burası. Elle hazırlanmış Onuncu Nantucket Şarap Festivali ve Otuz Beşinci Figawi Bot Yarışı reklamları da gördüler. Ziyaretleri için kusursuz bir başlangıç.

Daha sonra taksi, Hindistan Sokak Hanı'nda durdu.

Ön kapıdan içeri girdikleri sırada Jane, "Nantucket'ta bir pansiyon böyle görünmeli işte," dedi. Michael'ın planı bu olmuştu: basit ve güzel bir şey, aşırıya kaçılmadan, hoş ve ferah, gezileri için tam da doğru olan yer.

Michael, buraya gelmekle kesinlikle zirve yaptıklarını düşünüyordu: camların önüne yerleştirilmiş kraliyet mavisi rengindeki çiçek saksıları, düzenli açılarla duvarlara asılmış rengârenk örtüler, koridorlardaki atlı kızak sürenlerin portreleri ve elbette, işletmenin sahipliğini yapan asabi Yeni İngiltere teyzesi.

"Rezervasyonunuz var mı? Eğer yapmadıysanız sizin için yerimiz yok," dedi. "Tabelada da yazdığı gibi." Michael, kadına "Michaels" ismini verdi ve kısa süre sonra ikinci katta bulunan 21 numaralı suite gönderildiler. İki kişilik devasa bir yatağıyla, ahşaptan yapılmış bir sürü antikalarıyla, bizzat elle boyanmış duvar resimleriyle ve

her bir köşede asılı duran kabarık beyaz havlularıyla birlikte kocaman bir odaydı. Banyoya giden kapıdan başka bir küçük yatak odasına gidiliyordu. Yani yatak odalarını birbirine bağlıyordu. Michael'ın aradığı zaman istediği şey buydu.

Jane'in her şeyi kontrol ettiği sırada söylediği tek şey, "Bu harika," olmuştu.

Büyük yatak odasındaki cama geldi ve pencereleri sonuna kadar açtı. Serin bir esinti saçlarını geriye uçurdu. Michael ise Jane'i izleyip onun hiçbir zaman böylesine güzel görünemeyeceğini düşünüyordu. Onunla burada olmaktan daha özel bir şey olabilir miydi? Sanmıyordu. Kesinlikle kimse Michael'm kalp atışlarını bu denli hızlandıramıyordu. Daha önceden böyle birisi karşısına çıksa hatırlardı, değil mi?

Jane, masadan bir broşür alıp okumaya başladı, "Öndeki salonda sabah altıda kahve servisi, her pazartesi ve perşembe koyda rüzgâr sörfü dersleri, bisiklet kiralanabilir, ayrıca ziyaretçiler Eski Kuzey Killisesi'nin kulesine çıkabilir... Olur mu? Her şeyi yapmak istiyorum, anlaştık?"

Michael, Jane'in konuşmasından onun hissettiği mutluluğu neredeyse kendi içinde hissedecekti. Küçük bir kız gibi davranmıyordu, fakat aynı harika özelliklere sahipti. Heves, merak, masumiyet...

Onu seviyorum, diye içinden geçirdi, "Olur, her neyi istersen," dedi. O anda ve bu güzel yerde konuyu kapatıp ilerlemeye karar verdi.

BÖLÜM 62

Otel sahibi, Jane ve Michael'a iki tane eski bisiklet verdi. Çok havalı değillerdi. Lastikleri kalın, boyası paslanmış ve parçaları gıcırdayan iki bisiklet. Siasconset'e gidecekleri yolu genellemesine tarif etti. "Çoğu turist, Siasconset'in hakikaten hoş ve özel olduğunu düşünür çünkü gerçekten de öyledir."

Yola önce Jane çıktı. Ardından Michael, Milestone Yolu boyunca onu takip etti. Fazla trafik yoktu. İrili ufaklı iki tane jip, motosiklet, balıkçı kamyonu ve ardından, yarış bisikletleriyle gezen bir grup çocuk... Bazı arabalardan bile hızlı gidiyorlardı.

Çocuklardan biri, "Balayınız güzel geçsin!" diye bağırdı. Michael ve Jane ise birbirine bakıp gülümsedi. Yedi ya da sekiz kilometre gittikten sonra Afrika'daki Serengeti'yi andıran çitlerle kaplı hoş bir yer gördüler. Sonra Tom Nevers Yolu'ndan geçtiler ve yabanmersinlerinin yere düşüp bataklık oluşturduğu bir bahçeden manzarayı seyrettiler. Ardından Nantucket Golf Kulübü'ne geldiler. Giriş yolu öylesine güzel düzenlenmişti, öylesine yeşildi ki; insanın aklına hemen golfün ne kadar eğlenceli olabileceği geliyordu.

Başka bir tepeye yaklaştılar, önceki gördükleri tepelerden daha yüksekti. Ok şeklindeki ahşap tabelada yazan

yazı: SIASCONSET diyordu. Yukarıdan aşağı doğru indiler ve işte, geldiler... Kollarını sahile uzatan bembeyaz bir sahil... Michael, *Jane acaba kırmızı akşam güneşinin batışa hazırlanışını ve üzerlerine doğru muazzam bir ışık şöleni yapacağını biliyor mu* diye düşünüyordu.

Kuma yerleştiklerinde Jane, "Söylesene bana, böylesine hoş bir şeyi hiç gördün mü?" dedi.

Michael, Jane'in gözlerine bakıyordu, "Aslında, gördüm."

Jane, kahkaha atıp kızardı, "Dur! Daha ilk günümüzden tüm güvenilirliğini kaybedeceksin."

"Tamam."

"Hayır, durma."

Michael kolunu Jane'e sardı. Gözünün bir köşesiyle onu izleyip o anda yaşadı.

Ben sadece Jane'i seviyorum. Şimdilik söyleyebileceğim tek şey bu.

BÖLÜM 63

Seks konusuna gelince: Nantucket'taki ilk gecemizde gerçekleşmedi. Aşırı düşünmemeye çalıştım, başarısız oldum. Canımı sıkmasına izin vermemeyi denedim, ikinci kez başarısız oldum. Vah şu halime...

Ertesi sabah erkenden, adanın en yüksek noktası diye adlandırılan Folger Tepesi'ne doğru yola çıktık. Güneş kremleriyle sağımızı solumuzu kaplayıp uzun kollu giyme gereksinimi duymuştuk. Bayılıyordum, her bir dakikasına, her bir saniyesine. Sıradaki şeyin ne olabileceğini bilmeme rağmen, hâlâ kafamda dolanan sorulara rağmen kendi nasihatimi dikkate alıp ânı ânına her şeyin tadını çıkarıyordum.

Polpis Yolu uzun oldukça uzun görünüyordu. Ben yorgundum belki de. Ayrıca hava açık değildi. Deniz botlarının kalkış saatlerini geciktirecek türden bir sis vardı. Er geç, Madaket denilen küçük limana vardık. Etrafta yem dükkânı, hırdavat dükkânı ve bir de Smith's Noktası denilen toplanma noktası vardı. Saat 11:30 gibi ilk görüşte terk edildiğini sandığımız yıkık dökük bir kulübede balık ve patates kızartması yedik.

"Burayı nereden biliyorsun sen?" diye sordum.

"Emin değilim. Biliyordum işte Jane."

Beni öptü, çenemi kapatmak içindi belki de, onun

böyle yapmasından hiç usanmıyordum. Balıkları aşçıdan gazete kâğıdına sarılı aldık ve en güzel kızartılmış, en kıtır yerlerini sirke döküp yedik. Michael, bir oturuşta asla yeteri kadar kızartma yiyemeyeceğimizi düşündüğü için, bir gazete kâğıdı külahı daha patates kızartması söyledik ve onun da üzerine sirke döktük. Açık hava mutfağından Bob Dylan şarkılarının sesi geliyordu. Her şey öylesine büyülü, öylesine kusursuz görünüyordu ki kendimi ağlayacak gibi hissediyordum.

Michael'ın bazen denize baktığım görmüştüm. Sanki tekrar bir yerlere sürüklenip gidiyordu ve nereye gittiğini ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Şimdiden beni terk edeceği zamanı biliyor muydu? Gönlüm düşünmeyi hiç istemiyordu, gözlerimi yumdum. Bu şey her neyse, gerçekleşene kadar düşünmeyecektim.

Olmak zorundaydı, gerçekleşmesi lazımdı ama değil mi? Bu düşünce anca böyle yok olurdu. Michael, bir yerlerdeki çocuğa, belki New York'ta bile olmayan bir çocuğa yardım etmek için gidebilirdi.

Kaçınılmazdı işte, bu yüzden ben de kötü düşünceleri aklımdan çıkarıp bir kenara koydum ve tatilde kalmaya, ona âşık olmaya devam ettim.

"Küçük bir kızken benimle ilgili neleri hatırlıyorsun?" diye sordum, arkama yaslandım ve bir saat kadar Michael'm anılarını dinledim. İlginçtir ki şimdiden her şeyi hatırlıyordu, sıcak çikolata soslu dondurmaları bile.

BÖLÜM 64

"Şimdi söyleyeceğim kelimeleri daha önce kullanacağım hiç aklıma gelmezdi," dedim.

"Yani?"

"Akşam yemeği yiyemeyecek kadar doydum."

"Jane. öğle yemeğinden beri hiçbir şey yemedin."

"Sen ye. Ben sadece oturur izlerim."

Michael bana baktı, endişeliydi. Hindistan Sokak Hanı'na geri geldik, duş aldık; kotlarımızı, tişörtlerimizi ve rüzgârlıklarımızı giydik. Sonra konuştuk. İşte biz: yürüdük ve konuştuk. Merkezden, mağazalardan, endişelerden, sorumluluklardan, sözde gerçek dünyayla alakalı olan her şeyden, işimden ve Vivienne'den uzaklaştık.

Denizciler ve balina avcılarının bir zamanlar içinde yaşadığı üç yüz yaşındaki evlerin önlerinden yürüdük; sabırlı ve sadakatli kadınların, kocalarının denizden gelmesini beklediği evlerin önünden geçtik; pop şarkıcılarının, oyuncuların, yazarların adaya çullanmalarından çok çok önce burada ayakta duran binaların önünden ilerledik.

Yel değirmeninin, bir sürü küçük göletin, yürüyüş yollarının ve beğenmenin de ötesinde duygular beslediğimiz evlerin önünden geçtik.

Hana geri döndüğümüzde Michael, "Aç olmadığına emin misin?" diye sordu.

"Emin olduğum sadece iki şey var. Birincisi, aç olmadığım ve ikincisi..." dedim ve durdum. Etkili olsun diye yapmadım bunu, söylemek üzere olduğum şeyden emin olmak istedim.

"Devam et," dedi. "Emin olduğun iki şey ve ikincisi?"

"İkincisi, seni seviyorum Michael. Sanırım bütün yaşamım boyunca sevdim seni. Bunu sesli söylemem lazımdı, kafamın içinde değil."

Yürümeyi bıraktık ve Michael beni kalçalarımdan tuttu, ellerini yavaşça belime çekti ve öpüştük. Bana öyle bir heyecan katıyordu ki, yani, yapacağı herhangi bir şey için hareketleniyordum. Ardından o bayıldığım şekilde beni kucakladı, sıkı sıkı sarılıp beni havaya kaldırdı, sonra da biraz daha yürüdük ve hana vardık. Sanki ön camda parıldayan neon işareti varmış gibi hissettim.

Ee, şimdi?

BÖLÜM 65

Ön kapıdan içeri girerken hanın sahibi, "Bacaklarınızın arasında bisiklet olmayınca siz ikinizi az kalsın tanıyamıyordum." dedi. Kadına baktım, irkildim. Kulağa geldiği gibi hoş bir şekilde söylediğini sanmıyorum çünkü lafı biter bitmez sustu.

Michael ve ben gülüp odamıza çıktık. El ele, sessizce, konu değişsin diye aramızda tek bir kelimenin lafı bile geçmeden. O anda sormak istediğim tek bir soru bile yoktu.

Odaya girdiğimizde tekrar öpüşmeye başladık. Daha sert, sonra daha yumuşak, yine sert ve yine yumuşak... Dudaklarımızı birbirimize yavaşça sürtüp nefesimizi dinleyerek öpüşüyorduk. Ne kadar ileriye gideceğiz? Meraklandım, nereye kadar gidebilirdik?

Sonunda iki-üç kelimeyi bir araya getirebildim, "Senin yerine mi benimkine mi?" diye sordum.

Mırıldandı, "Ben... ben..." Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Duyamadım? 'Hay hay' mı dedin?" dedim ve sırıttım. Bana biraz ciddi bakıyordu.

Boynunun arkasından tutup kendimi ona iyice bastırarak, "Michael hadi," dedim. "Şimdi gayet güzel, güzel olacak. Söz veriyorum, yemin ediyorum. Umuyorum? Öyle düşünüyorum."

Gülümsedi ve elimden tutup beni küçük yatak odasına götürdü. "Güzel olacak," diye sakin sakin mırıldandı. "Olmak zorunda. Tüm kapılar bu yola, bu âna çıkıyordu ve buradayız işte. Her şey yolunda değil mi?"

Tekrar gülümsedim, "Hay hay dedin ya, ona bittim ben."

BÖLÜM 66

Hem istekli hem de endişeliydim. Çoğunlukla istekliydim, ama... Yatağının kenarında otururken, "En kötü kısım hep bu kısım işte."

"Hangisi?"

"Kıyafetlerimi çıkarma kısmı."

Sataşırmışçasına, "Belki senin için öyledir," dedi. "Senin soyunurken izlemek, son yılların zirvesi olacak benim için," dedi.

Bluzumun düğmeleriyle oynamaya başladım. Her ne zaman bir şeye odaklanırsam odaklanayım aniden aklıma gelen o tuhaf mantıksız endişeler yine geldi kafama çattı. Sıradaki sorum tüm bakanlara, rahiplere ve hahamlara gelsin: Hayalî arkadaşınıza âşık olmak, onunla sevişmek doğru bir şey midir? Kesinlikle bu kadar aşk dolu bir şey asla günah olamazdı. Eğer ki açıklanamayacak bir şekilde günah oldu diyelim, büyük günah mıdır küçük günah mıdır? Hayati midir, affı var mıdır? Ya hayalî arkadaşınız melekse veya olma ihtimali varsa ve kendinden emin değilse?

Neyse ne artık, Michael benim bir şeylerden şüphelendiğimi gördü, duruma müdahale edip bluzumu kendi elleriyle çözmeye başladı. Sutyenimi tek elle çözmede, hem de beş saniyeden daha az bir sürede, oldukça kabiliyetliydi.

Bütün hislerimin karnımda kanat çırptığını hissediyordum, "İyisin," dedim. Boynum ve yüzüm kızarıyordu.

Bana sıcak sıcak bakıp, "Henüz hiçbir şey görmedin," dedi.

"Oh, umarım."

"Ben de."

Tekrar öpüşmeye başladık. Göğüslerimi avuçlarının içine alıp beni öylesine hafifçe inletmişti ki, başka herhangi bir durumdayken kesinlikle utançtan yerin dibine girerdim. Bu durumda söylemem gerek ki, ateşli bir inilti olmuştu. Sanki canımı yakmaktan korkuyormuş gibi nazikçe tutuyordu beni. Başparmaklarıyla göğüslerimin uçlarını okşuyordu, beni iyice titretmeye başlamıştı. Kibar, tatlı ve olabildiğince sakin... Sonra parmaklarını karnımda gezdirmeye başladı. Dokunduğu her bir yerin altında eriyip gidiyordum.

Dokunuşları hafifti, son derece yumuşaktı. Melekti belki de? Artık o noktadayken, Michael'ın melek olup olmadığını ne biliyordum ne de umursuyordum. Vücudumdaki minik tüyler diken diken olmuştu. Tıpkı böylesi hassas bir anda ne olursa olsun harekete geçiyorlardı. Hiçbir fikrim yok: Daha önce hiç hassas şeyler yaşamadım.

Yanağına yaklaşıp fısıldadım, "Bana dokunuşuna bayılıyorum. Daha önce bana kimse böyle dokunmadı," dedim.

Nefes alıp vermesi gittikçe sertleşmeye başlıyordu, öpüşürken durdu, "Bana da," dedi.

Beni çekip kucağına aldı, ardından dilini yavaşça göğüs uçlarımda gezdirmeye başladı. Nefes nefese kaldım. Michael tecrübeli mi değil mi diye kafamda kurcalamayı bırakıp birlikte olduğumuzu ve onunla olmayı ne kadar çok sevdiğimi düşündüm. Belki, Michael'ın da benim-

le mutlu olduğunu anlayabildiğim içindi. Dokunuşunda bunu hissedebiliyordum, yeşil gözlerinde bunu görebiliyordum. En az benim sevdiğim kadar o da bayılıyordu sevişmemize.

Michael'ı tekrar öpüp, ağzının tadına baktım ve sonra yüzümü geriye çekip gözlerinin içine bakıp kulağına fısıldadım, "Tamam, evet, lütfen."

"Tamam, Jane, evet, teşekkür ederim," dedi. Sanki gün doğuyormuş gibi gülümsedi ve ardından beni yatağa sırtüstü yatırdı, bacaklarımı yavaşça açıyordum. Üzerimdeki o hoş ağırlığı, teninin sıcaklığı... ve ardından...içime girdi. Yapılacak en doğru şey bu olmak zorundaydı, sadece öyle olmak zorundaydı işte; çünkü dudaklarından o sözler dökülüvermişti artık, "Seni o kadar çok seviyorum ki Jane. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim."

Ben de tam olarak bunu düşünüyordum işte, neredeyse kelimesi kelimesine.

BÖLÜM 67

O gece öylesine uzun bir süre birlikte olmuşlardı ki, sonrasında Jane bebekler gibi mışıl mışıl uyumuştu ama Michael... Jane'in yüzünün hemen dibinde sokulmuş yatıyordu. Bir saattir saçını okşuyordu, belki bir saatten daha fazla olmuştu.

Hemen yanı başında onu öyle huzurlu huzurlu uyurken izledikçe odadaki tüm camları kırası geliyordu. Hayat acımasızdı, anlamıştı, ilk defa anlamıştı bunu, hem de en gerçek yoluyla anlamıştı. Burada olmasının sebebi daha fazla merhametli olmayı öğrenmek miydi? Eğer öyleyse, aşırı mide bulandırıcı bir şeydi; çünkü Allah kahretsin ki, merhametli olmayı çoktan öğrenmişti. Bir çocuğa hayalî arkadaşlık yapan herhangi birisi şefkatli olmak zorundadır. Peki bu dram sahnesinde kimi oynuyor olmalıydı şimdi? Bir meleği mi? Yoldan geçen sıradan bir insanı mı? Hayalî bir arkadaşı mı? Tıpkı Jane gibi onun da soracak bir sürü sorusu vardı ve bu soruların bir tanesine bile kimse cevap vermiyordu. Sessizce dönüp yatağın kenarına oturdu. Banyoya girdi ve aynaya baktı.

Jane'e neler olduğunu, ona neler olacağını söylemek zorundasın.

Fakat yapılacak doğru şey bu muydu? Emin değildi. Muhtemelen yanlış seçim olurdu. Duşa girdi, suyu daya-

nabileceği en yüksek sıcaklığa getirdi. Raflarda Jane'in eşyaları vardı; badem sabunu, saç bakım kremi ve şampuan.

Ne kadar hastaydı Jane? Kanser miydi? Kalbiyle alakalı bir sorun mu vardı? Dün yedikleri balıktan sonra Jane, hana tekrar bisikletle dönmek yerine taksiye binmeyi istemişti. Daha sonra köyün içinden geçerken yürümekten yorulmuştu. Fazla yemek yemiyordu, normal Jane ölçütlerinde beslenmiyordu.

"Hey, çok buhar olmuş burası. Ben de banyo yanıyor sandım."

Odadan Jane'in sesi geliyordu. Michael kendi kendine gülümsedi.

Ses tonunu biraz daha yükseltip seslendi, "Michael? İçeride misin?"

"Hayır, o burada değil. Ben de sadece onun sesine sahip olan birisiyim."

Jane kahkaha atıp duşun perdesini kenara çekti, "Oh! Michael'a ait olan başka bir şey daha. Aman Tanrım, kocaman ve gittikçe büyüyor. Birisi çıkıp şunun üstüne bassın. Sopayla falan vurmak lazım ya da... Pekala... sanırım o dediğimi sen bununla yapabilirsin."

BÖLÜM 68

İşte sonrası.

Tekrar seviştiler ve tekrar uyudular. Sabah olup uyandıklarında suratlarından gülücükler saçılıyordu. Yeni keşfettikleri keyifli bir merak duygusu ile birlikte damarlarında gezinen çok tatlı bir hoşnutluk duygusu vardı. Kahvaltıdan sonra balina izlemek için tura çıktılar. Michael, izledikleri balinalardan birinin sırtı bota inanılmaz derecede yaklaşınca Jane'in verdiği tepkiye bayılmıştı. Öğle yemeğinden sonra Brant Poin Denizfeneri'ne gittiler ve ardından, tek kelime bile etmeden sahil boyunca el ele uzunca bir yürüyüş yaptılar.

Michael, ne kadar uzun süredir bir "arkadaş" olduğunu hatırlayabildiği kadar Jane'e anlattı. Yalnızca en son birkaç görevlendirmeyi hatırlayabiliyordu. Başka çocuklarla da ilgilenmiş olduğunu sezebiliyordu ama anıları resmen sönüp gitmişti artık, tıpkı insanların sabah kalktıklarında hep en son gördükleri rüyayı hatırlaması gibi. Şimdi Jane'i bir yetişkin olarak görünce eski yıllara ait hatıraları tekrar canlanıyordu. Sahiden de her çocuğun görünmez bir arkadaşı var mı yok mu bilmiyordu ama olduğunu umuyordu.

O gece Michael, civarlardaki bir restoranı aradı, sipariş verdi. Istakoz, biftekli sandviç ve haşlanmış mısırları,

sahilde bulundukları yere taksiyle getirildi. Yemeklerini alıp sahilden ayrıldılar ve hana dönüp tekrar seviştiler. Artık birbirlerine karşı çok daha rahatlardı, kasıntı davranmıyorlardı. Harika sevişiyorlardı, Michael'ın hayal edebileceğinden daha harikaydı. Aralarında yaşanan onca mükemmel şeyin sebebi birbirlerine bu kadar âşık olmaları ve birbirlerini oldukça iyi tanımalarıydı. Geceleyin Jane biraz fenalaştı, midesi bulanmaya başladı. Yediği şeylerin dokunduğuna emindi, muhtemelen sandviç yüzündendi.

Sonraki gün tekne tutup balığa çıktılar. Michael boşa olta sallarken, Jane çoktan bir düzine balık tutmuştu. Elini, yüzünü, vücudunu ezberlemeye çalışıyordu... Böylesine keyifli, böylesine kusursuz oluşunu aklına kazımak istiyordu Michael. Jane balık tutarken oturup günlerce onu izleyebileceğine emindi. Güneşte ışıl ışıl parlayan saçları, gökyüzünü aydınlatan gülüşü... Birlikte hana dönmek için sabırsızlanıyordu.

Akşam yemeğinden önce tekrar seviştiler. Bu sefer onları şaşırtan şey, çok daha ateşli ve şiddetli sevişmeleri olmuştu ama bunun hakkında konuşmadılar. Biraz zaman geçtikten sonra bisikletlerine atlayıp Siasconset'e doğru pedal çevirdiler. Gezintilerini yapıp hana tekrar döndükleri sırada, yolun kenarında durup bir kucak dolusu keskin kokulu yabani güllerden topladılar. Bisikletlerinin önündeki sepetlere gülleri koyduktan sonra da bir şeyler yemek için güzel bir restorana gittiler. Dışarıdaki insanların iltifatları az kalıyormuş gibi restoran sahipleri de Jane ve Michael'a usanmadan ne kadar çok yakıştıklarını söylüyorlardı.

Akşam yemeğinden dönerken Michael, "Sana hiç Kevin Uxbridge'den bahsettim mi?"

"Hayır, yoksa çocuklardan birisi mi?"

"Değil. *Star Trek*'teki Douwd ırkının bir parçası."

"Orijinalinde mi yoksa Yeni Nesil'de mi?"

"Yeni Nesil'de. Rishon adında biriyle tanışıyor ve kadına öyle derinden âşık oluyor ki, bütün sıra dışı güçlerini bir kenara bırakıp onunla evlenmeye ve 'fani hayatı' yaşamaya karar veriyor."

"İşler umarım onlar açısından iyi gitmiştir. Burada da bir paralellik sezdim ben."

"Aslında, o kadar da iyi gitmedi. Husnock'lar gelip kolonilerine saldırıyor ve Rishon öldürülüyor. Kevin Uxbridge öylesine yıkılıyor ve hüsrana uğruyor ki, Husnock ırkının kökünü kazıyor, bütün elli milyarın hepsini hem de."

"Tanrım... Biraz aşırı olmuş sanki ama bir dakika, sen mi Kevin'sin ben mi Kevin'im?"

"İkimiz de Kevin değiliz." Michael'ın ses tonu neredeyse iyice asabileşmişti.

Jane, Michael'ın elini tekrar tutup, "Taa-maam," dedi. "Ben hep en çok Tribbles'ları severdim."

Michael boş verdi.

Bu sırada Jane'in biraz olsun bitkin görünüyor olması veya en ufacık bir öksürüşü bile Michael'ı tokat yemişe çeviriyordu. Gerçek hayatın acılarını tekrar göğsüne bastırıyordu. Bununla da kalmıyordu ki... Jane ne zaman bacağına kramp girdiğini, iştahsız olduğunu söylese, Michael hemen irkilmeye başlıyordu.

Fakat ona söyleyemiyordu... Çünkü...

Geçirdikleri bu güzel anları kelimelerle anlatılamayacak bir kâbusa çevirmekle ne geçecekti eline?

BÖLÜM 69

Nantucket'ın üzerine gece çöktüğünde hava New York'takinden çok daha zifirî karanlığa dönüşebilir, hele bir de gökyüzü bulutlarla kaplıysa. Ay ışığı yok, sokak lambaları yok, tuğlalardan yapılmış yollarda yönünü arayan gürültülü turistler yok...

Jane uyumuştu, Michael ise odalarının camından dışarı bakıyordu. Karanlığın içinde yakınındaki binaları bile zor görüyordu.

Jane ile tekrar karşılaşması, onu bir kadın olarak tanıması ne kadar da akıl almaz bir şey olmuştu. Her geçen gün aralarında büyüyen duygular, yedikleri yemekler, durmadan ettikleri sohbetler ve yeri geldiğinde nefesleri kesilene kadar kahkahaya boğuldukları anlar... Birbirlerine deneme yanılmayla yakınlaşmaları, birbirlerini tedirginlikle öpmeleri... Ardından, kalpleriyle ruhlarının birleşip bir bütün olduğu, tutkuyla dolup taştıkları öpüşmeleri... En sonunda da sevişmeleri, Jane'i saatlerce kollarında tutması... İkisi için Nantucket'ın ötesine gidebilecek bir geleceği düşünmeye çalışıyordu.

Sabah saat dört gibi Michael, yatağın kenarına oturdu ve yine Jane'in uyuyuşunu izledi. Bir plan bulup çıkmak istiyordu ortaya ama elinde hiçbir şey yoktu.

Sanki bir şeyler Michael'm uyanık olduğunu söylemişti...

"Canını sıkan ne Michael?" dedi Jane. Çok yumuşak ve oldukça uykulu bir tonla konuşuyordu, "Ne oluyor? Bilmediğim bir şey mi var? Hasta mısın?"

"Hiçbir şey, Jane. Ben hastalanmam, unuttun mu? Uyumana devam et sen. Saat dört."

"Yanıma gel de birlikte yatalım, saat dört."

Böylece yanına yatıp, Jane tekrar uykuya dalana kadar birbirlerine sokuldular. Uykusuzluktan gözleri yanana kadar onu izledi. Jane'i kurtarabilmek için gücünün yettiği her şeyi yapabilirdi. Düşünülmesi bile hoş olmayan her ne varsa hepsini yapabilirdi.

Belki de bu kadardı. Bir düşünce, bir fikir ya da her neyse artık, minicik bir şey doğmuştu içine. Şimdi de bu gerçeğin mantığını umut verici buluyordu. Jane'in bu dünyadaki yaşamına son vermek için buradaydı, onun hayattan ayrılışına öncülük etmek için buradaydı, doğru mu? Vazifesi buydu, fakat... peki ya artık yanında olmazsa?

Göğsüne hançer saplandı yine. Varoluşu çok acımasız olurdu. Jane olmadan, siyah beyaz bir yaşam... Lakin, Jane yaşayacaksa, buna değerdi. Jane ölürken Michael onun yanında olmazsa eğer, o zaman Jane de ölmezdi? Bir ihtimal?

Bilmiyordu fakat o an aklmdaki tek şey buydu. Oturup enine boyuna düşündü. Denize düşen yılana sarılır misali, eşyalarını toplamaya başladı. Jane üşütmesin diye camı kapattı ve odadan ayrılmadan önce ona tekrar baktı.

Şimdi onu böylece terk ederek, doğru olanı mı yapıyorum?

İşe yarayacak mı? Yaramalı. Yaramak zorunda. Jane ölemez.

Yüzüne son kez bir güle güle öpücüğü kondurmak istedi, bir kere daha onu kollarına almayı, onunla konuşmayı, onun sesini duymayı... Riske atamazdı, onu uyandırmaya cüret edemezdi. Onu tekrar nasıl terk edebilirdi ki? Elinden başka bir şey gelmediği içindi, başka bir fikri olmadığındandı belki de. Seçim hakkı yoktu.

Fısıldadı, "Seni seviyorum Jane, sonsuza dek seveceğim."

Kapıyı ardından dikkatlice kapattı ve koridordan hızlıca geçip merdivenleri inmeye başladı. Boston'a gitmek üzere saat beş buçukta kalkacak olan vapur vardı. Girişteki masada bekleyen görevlinin yanında durdu, "21 numaralı suit dairede arkadaşım kalıyor. Sabah birisi onu kontrol edebilir mi? Acilen ayrılmam gerektiğini söyleyin. Bir... arkadaşım hasta. Arkadaşım olduğunu söylediğinize emin olun. Arkadaşım bir çocuk."

Michael bomboş ve karanlık Nantucket caddelerinden yürüyerek ilerledi. Akıntıya kapılmış, soyutlanmış ve yalnız hissediyordu. Alışılmadık bir şekilde nefes almakta zorlanıyordu. Bacakları inanılmaz derecede ağırlaşmıştı. Nihayet yanaklarından gözyaşları süzülmeye başlamıştı, gerçek gözyaşları hem de. Yine ilklerinden biriydi bu.

Rüzgârlığının fermuarını çekip rıhtımda bekledi. Vapurun gelmesine yarım saat kalmıştı. Işığı çoktan ufukta belirmişti bile. Acaba bir umut olduğunun göstergesi miydi bu ışık?

Umut olmak zorundaydı çünkü Jane ölemezdi. Hayal edebildiğinden daha içler acısı olurdu yoksa.

Jane şimdi ölemez.

BÖLÜM 70

Ertesi güne krallar gibi gerinip gülümseyerek uyandım. Yoğun bir şekilde doygunluk hissi vardı üzerimde. Mutluydum, güvendeydim ve daha çok sevişmek için hafifçe geriye doğru sürükleniyordum. Gerçek anlamda sevişmekten bahsediyorum, seksin tam zıttı olarak.

Şahaneydim. Sanki güneş sadece bizim için daha çok parlamaya çalışıyormuş gibi gün ışıkları odanın dört bir köşesine saçılıyordu. Arkamı dönüyorum ve Michael'ı yanımda göremeyince ilk üzüntümü hemen yaşıyorum. Sallanıp duran komodinin üzerindeki aptal saat 08:55'i gösteriyordu. O kadar da geç olmasının imkânı yoktu ama.

Michael ve ben bu sabah ne yapmayı planlamıştık gerçi? Bakalım:

İçerisinde Michael'm hoşuna giden balina dişi oymaların bulunduğu antik bir dükkâna gidelim demiştik, fakat ilk önce kendimi hâlâ aç hissetmememe rağmen, yabanmersininden krep yapma konusunda kendini bayağı bayağı aşmış olan bir kafeteryada kahvaltımız vardı. Biraz kilo verip vücudum daha çok hoşuma gidince yemeyi kesmiştim belki de, veya daha gerçekçi olalım, âşık olduğum içindi.

Pekâlâ, her neyse. Geç kalacaktık, değil mi? Birlikte

geçirdiğimiz hiçbir gün yeterince uzun olmuyordu. Her bir dakikanın hesabını yapmak gerek. Ayrıca, Michael yemek yemeye bayılır, muhtemelen gram kilo almadığı için tabii. Pis herif.

Tam yataktan kalkacaktım ki bir önceki gece gözümün önüne geldi. Aklım bir anda Michael'ın benimle konuşmak istediği, bana anlatması gereken bir şeylerin olduğuna kaydı. Gece uyandığımı ve Michael'ın yanıma yattığını hatırlıyorum.

Neredeydi ki?

"Michael?" diye seslendim ve cevap alamadım. "Michael, orda mısın? Michael? Mikey? Mikey? Hey, sen!"

Yataktan kalkıp gözlerimin önüne düşen saçlarımı şöyle bir kenara çektikten sonra etrafa bakındım. Michael yok. Michael hiçbir yerde yok.

Şoka uğradım, inanamadım. Acaba etrafta bir yere not bırakmış mıdır diye baktım, onu da göremedim.

Elim ağzımda öylece ayakta dikiliyordum, dumura uğramıştım.

Yine yapmış olamaz...

Şöyle ya da böyle tökezleye tökezleye odama gittim, yerinden oynamış yatak çarşaflarının benimle alay ediyormuş gibi göründüğü odama. Michael'ın kelimenin tam anlamıyla beni sevip terk edeceği hiç aklıma gelmemişti. Endişeleneyim mi, öfkeleneyim mi, acı mı çekeyim, yasa mı boğulayım bilemedim.

Boş odada kendi kendime fısıldadım, "Michael... Michael nasıl yapabildin? Beni sevmedin mi? Bunu yapan tek kişi sendin oysa..."

Aman Tanrım, bu kadar işte, değil mi?

Bana söylemek istediği şey, bir türlü uyuyamamasının sebebi...

Başka bir çocuk için beni terk etmişti değil mi? Başka birisinin hayali arkadaşı olmaya gitmişti.

Sanki aklını bir yerlerde düşürmüş de onu arayan biriymiş gibi iki odanın arasında koşuşturup durdum. Bütün eşyaları gitmişti.

Çantası, yok.

Dolap, boş

Banyodaki eşyaları, yok.

Hiçbir yerde Michael'dan eser yok. Hatta buraya hiç gelmiş mi o bile belli değil.

Camdan dışarı baktım. Nantucket'ta şimdiye kadar geçirdiğimiz diğer günler gibi hava bol güneşliydi. Bisiklete binip antikacıları gezmek için kusursuz bir gün olurdu. Dönüşünde bizi övüp duran adamların restoranında yemek yerdik. Hayatın kendisinden çok sevdiğim birisiyle olmaya devam ederdim.

"Oh, Michael. Beni nasıl yapayalnız bırakırsın? Yine."

Bu sefer onu affetmeyecektim çünkü kalbimi ikinci kez kırdığı için onu asla affedemem.

BÖLÜM 71

Erkekler iğrenç. Hayalî olanları bile.

O gün New York'a geldim. Kendi evimde bir yabancı gibiydim. Odadaki her eşya sanki başkasına aitmiş gibi hissediyordum. *Ben olmayan birisine.* Bunlar benim mobilyalarım mıydı? Duvarlardaki tabloları ben mi seçmişim? Peki ya perdeler? Ah, bir saniye... Başkasının evi gibi hissetmemin bir sebebi vardı. Vivienne'in eviymiş gibi mi demeliydim acaba...

Koridordaki boy aynasında kim vardı peki? Beni yerimden sıçratan şey sadece gözlerimin altındaki koyu morluklar değildi, ne kadar da zayıflamışım ben!

Valizimi çeke çeke yatak odasına geldim ve yatağıma oturdum. Kıpkırmızı olmuş gözlerim komodine odaklandı. Temizlikçim ölü çiçekleri çöpe atmış olacak ki, gardenyalarım gitmişti. Taze yaşlar doldurdu gözlerimin içini, içim dışıma çıkana kadar yeterince ağladığımı düşünüyordum.

Henüz değil, tatlış Jane!

Aniden korkunç derecede bir bulantı tuttu beni. Karnıma ve göğsüme saldırıyordu resmen, geçtiği her yeri yakan iğrenç bir histi bu. Banyoya zar zor varabildim. Dizlerimin üstüne çöküp Nantucket'ın en güzide deniz ürünlerini klozete kustum. Sonunda bulantım biraz hafif-

ledi, kalkıp yüzümü yıkadım. Ellerim hâlâ titriyordu. Betim benzim atmıştı, rengim hafif yeşile dönmüştü. Gıda zehirlenmesi. Tam da buna ihtiyacım vardı.

Kendime gelince, Michael'dan bir tek kelime ya da bir çeşit açıklama duyma ümidimi kesmeyerek mesajlarımı kontrol ettim ama elbette ilk önce, annem: *"Tatlış Jane. Senin için endişeleniyorum. Ciddi derecede endişeleniyorum. Lütfen ara. Annen."*

Bir an içinde Vivienne'i aramam gerektiğini hissetmiştim aslında. Benim ortalardan kaybolmamdan ötürü tadı tuzu kaçmış olsa bile. Sahiden de böyle hissediyordum ama. Arkamdan detektif yollamadığına şaşırmıştım doğrusu.

Hızlı aramada Vivienne'in numarasını tuşladım. Ne evdeki uşak ne de nedime bakmıştı telefona. Sesli mesaja yönlendirildim,

"Merhaba, ben Vivienne Margaux. Maalesef telefona bakamıyorum. Sesli mesaj bırakmak için lütfen..."

Annemin sesli mesaj konuşması bitene kadar ona gideceğimi söylemek için küçük bir prova yaptım. Ardından tamamen darmaduman oldum, prova konuşmam aklımdan uçup gitmişti,

"Anne, benim, Jane. Michael beni terk etti. Lütfen ara beni. Seni seviyorum."

Annemin öpücüklerinden birine o an gerçekten de ihtiyacım duyuyordum, hem de hayatımda hiç duymadığım kadar.

Sonrasında konuşamadım, telefonu kapatıp yatağıma yüzüstü yattım. Yine hıçkırıklara boğulmuştum. Öksürüyordum ve boğazım acıyordu.

Bir sonraki bulantı kriziyle cebelleşmenin lüzumu yoktu. Sendeleyerek tekrar tuvalete girdim ve fena halde

kustum. Bulantı sonunda geçti fakat öksürük yine de durmuyordu. Sertçe yutkunmayı denedim, daha da kötü oldu.

Bulantı yine geldi, bu sefer korkuttu. İçim yanıyordu ve vücudum su toplamaya başlıyordu. Kusacak bir şey de kalmamıştı. Kuru kuru öğürüyordum ve buz gibi terliyordum öylece. Banyo zeminine çullanıp küçük halının üzerine başımı koydum. Aynı anda hem yanıyor hem de üşüyerek titriyordum, ölüm geliyormuş gibi hissediyordum. Yapabileceğim en iyi şey gözlerimi yummaktı.

Yatak odamdan telefonumun çaldığını duyabiliyordum fakat ayakta durabilecek kadar güçlü olduğumu sanmıyordum, hatta emeklemek için bile. Vivienne olması lazımdı, sesini duymak istiyordum oysaki.

Arayan belki de Michael'dı?

Yüzüstü dönüp kendimi ittim, etraftan tutunarak ayağa kalktım ve aksayarak yürümeye başladım.

BÖLÜM 72

En sonunda vapura bindiğinde endişe, kaygı ve suçluluk duyguları yakasına yapışmıştı, ayrıca uykusuzdu. Gözleri tekrar yanmaya başladı. Sabahın rutubetli soğuğuna karşı örgülü kazağı yetersiz kalıyordu.

Boston'daki otobüs yolculuğunda öylesine berbat bir haldeydi ki, merakı ve kafasının karışıklığı Michael'ı yerin dibine sokmuştu. Logan'dan LaGuardia'ya gidene kadar da pek bir şey değişmemişti. Yaşadığı duygular, Michael'ın görüşünü bile etkilemişti. Sanki her şeyin rengi yok oluyordu, gördüğü her şeyin rengi griye kayıyordu. Cansız, solmuş ve soğuk renkler... Sadece saatler önce Jane ile Nantucket adasındaydı, inanılamayacak kadar mutlu oldukları yerdeydi. Hayatında hiç olmadığı kadar sevinçliydi. Peki ya şimdi? Her şey değişmişti.

—◇—

Evinin bulunduğu apartmana geldi. Merdiven korkuluklarından destek alarak yukarı çıkabildi. Owen'ın dairesinden kahkaha sesleri yükseliyordu, bir kadının kahkaha sesi. Owen yine sefere mi çıkmıştı? Tanrım, Jane de başına böyle bir şeyin geldiğini mi düşünüyordu? Jane'in

içinde bulunduğu durum onun gözüne bu şekilde mi yansıyordu? Yansırdı tabii...

Michael, çantasını eve bıraktı fakat orda duramazdı; şimdi ve bu durumdayken evde kalamazdı.

Dakikalar sonra gri insanları, gri taksileri ve griden daha gri görünen New York binalarına baka baka Broadway'den yukarıya ilerliyordu. Jane'i öylesine özlüyordu ki, göğsündeki acı biraz daha artarsa Michael'ı şüphesiz mezara sokacaktı. Jane iyi miydi? Kurguladığı plan işe yaradı mı acaba? Merak ediyordu.

En sonunda daha fazla katlanamadı. Jane'in ev telefonunu aradı. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra sesli mesajı devreye girdi,

"Selam, ben Jane. Aramış olmanız benim için çok önemli. Lütfen mesaj bırakın. Teşekkürler."

Tanrım, sesine eriyip bitiyordu.

Lincoln Center'ın yakınlarında ilerlediği sırada kurallara tamamen uyarak sağa dönen bir motosikletin altında ezilmesine ramak kalmıştı. Motoru süren adam Michael'a kaskın altından bağırdı, "Uyan da önüne bak lan, hıyar!" Güzel tavsiye. Bu korkunç rüyadan uyanmak için can atıyordu.

İlerlemeye kararlıydı. Yürüdü, yürüdü, yürüdü... Ardından kafasını bir şeyler kurcalamaya başladı: *Nereye gidiyorum ben... Adımlarım beni nereye götürüyor...*

Nereye?

Görünen o ki kuzeydoğu yönüne doğru gidiyordu.

En sonunda Michael kendi iradesiyle yürümediğini, dışarıdan bir gücün onu hareket ettirdiğini fark etti. Sonra da neler olup bittiğini öğrendi.

Koşmaya başlamıştı şimdi.

Bulanık görmeye başlamıştı, yine gözyaşları yüzünden

süzülüyordu ve durmuyordu bu sefer. İnsanlar durup Michael'a bakıyordu, birkaçı yardım etmek istemişti. Koşmaya devam etti. Nereye gittiğini kesinlikle biliyordu artık.

New York Hastanesi.

Orada neyi bulacağını biliyordu.

"Aman Tanrım, Jane! Buna izin verme."

Keşke Jane'i daha çok öpseydim, ona daha çok sarılsaydım...

Keşke Nantucket'ta kalsaydım...

Keşke...

BÖLÜM 73

York Bulvarı, 68. Cadde... Sonunda, Michale'ın gelmesine az kalmıştı.

New York Hastanesi'nin ön kapılarından içeri daldı. Ne tuhaf, bu talihsiz yere daha önce gelmişti, Jane küçükken bademciklerini aldırdığında bu hastanedeydiler. Girişteki masanın yanından geçip ilerledi. Asansörlerin tam olarak nerede olduğunu hâlâ biliyordu.

Uzun koridorun sonuna kadar ilerle, sağda.

Yedinci kata çıkması lazımdı, 703 numaralı odaya.

Önündeki insanlar asansöre akın etti. El ele iki hemşire, bir doktor, birkaç ziyaretçi ve büyükbabası için ağlayan küçük bir kız. Neden bunca acının bir anda ortaya çıkası tuttu? Kafasının içi bir an içinde sorularla dolmuştu.

Doktor, "Buraya daha fazla kimseyi sıkıştırabileceğimizi sanmıyorum," dedi.

Michael, "Pardon," dedi, "Sıkışabiliriz, sığabildiğimizi görünce şaşıracaksınız."

Bizli konuşmuştu, biz demişti.

Asansördeki insanların bakışları değişivermişti. Kim bu deli diye herkes birbirine bakıyordu. Sonunda kapılar kapandı ve kabin yukarı doğru ilerlemeye başladı.

Michael kendi kendine, "Onu terk etmemeliydim," diye homurdanıyordu. *Ne olursa olsun Jane ile kalmalıy-*

dım. Şimdi neler olduğuna bak. Aptal planı işe yaramadı. Yok yere onun acı çekmesine sebep olmuştu. Bu kadar da kafasızlık olmaz ki!

Asansör sonunda yedinci kata geldi, asansör kapıları açıldı. Michael, tere batmış saçlarını arkaya itip ıpıslak olmuş yüzünü kıyafetinin koluna sildi. Odaya doğru ilerliyordu. Sakinleşmesi ve kontrolü ele alması gerekiyordu. Gerekiyordu fakat sakinleşemiyordu. Kalbi sanki patlayıp bütün parçaları sağa sola sıçrayacakmış gibi hissediyordu. Michael'm göğsünü daha önce hiçbir şey böylesine sıkıştırıp germemişti. Çektiği acı, katlanılamayacak duruma geliyordu yavaşça.

Sonrasında gördüğü manzara karşısında Michael'ın soluğu bir anlığına kesildi. Eli ağzına gitti ve koridorda içine çektiği son nefesi yavaşça verdi.

Bunu hiç ummuyordu, hem de hiç... Fakat bazı şeyler daha anlamlıydı artık, hatta gerçekleşen olaylarını tümü. Ne olursa olsun bu olacaklar önceden planlanmıştı.

BÖLÜM 74

Yatakta başka birisi yatıyordu.

Beklediği gibi olmamıştı, Jane değildi karşısındaki, korktuğu başına gelmemişti.

Hastane yatağında yatan Vivienne'di.

Michael ilk önce anlam veremedi ama sonrasında, zihninde çözmeye çalışıp durduğu yapbozun bütün parçaları yerini bulmuştu. Ölen Vivienne'di. Yardım etmesi gereken Vivienne'di.

Hareketsizce yatıyordu. Michael, onu daha önce bu halde hiç, ama hiç, görmemişti. Yüzünün rengi sıra dışıydı, bronzlaşmış cildine rağmen aşırı solgundu. Makyajsızdı, saçları sağa sola yayılmıştı ve boyasının altından gelen beyaz saçları ortaya çıkmıştı. Jane'e çok benziyordu. Michael'ın yüreği şefkatle doldu. Elinden bir şey gelecekse eğer, yardım edecekti. İkisine de yardım etmek istiyordu.

"Vivienne," dedi. Ardından hemşireye dönüp, "Ben yakınıyım. Bize bir dakika izin verebilir misiniz?" dedi. Hemşire gülümsedi ve ayağa kalktı, "Tam kapıda bekliyor olacağım. Hastamız beyin kanaması geçirdi."

Vivienne gözlerini açtı, Michael'a baktı. Bir şeyleri çözmeye çalışıyormuşçasına birkaç saniyeliğine gözle-

rini tekrar yumdu. Michael nazikçe seslendi, "Vivienne, sana yardım etmeye geldim. Ben Michael."

Gözleri açıldı, beti benzi atmış olsa da derin mavi gözleri hâlâ canlıydı. Hayatı boyunca Vivienne'den hiç bu kadar yumuşak bir ses tonu duymamıştı, "Michael? Jane'in Michael'ı?"

Michael, "Evet. Jane'in Michael'ı," dedi, elini tuttu. "Keşke ne kadar müthiş göründüğünü görebilseydin. Her zaman olmak istediğin gibisin. Güzelsin."

"Çantamda bir ayna olacaktı," dedi.

Michael çantanın yanına gidip aynayı aldı ve Vivienne'e tuttu. Yatakta öylece yatarken o kadar korumasız o kadar hassastı ki... İçindeki çocuk artık ortaya çıkmıştı.

"Ha iyi olmuşum, ha kötü olmuşum... Bir önemi var mı artık?"

"Elbette var. İyi görünmek en güzel intikamdır."

Vivienne gülümsedi Michael'm elinin üstüne diğer elini koydu, "Kızım nerede? Jane burada mı? Tatlış Jane'imi görene kadar gidemem."

BÖLÜM 75

Ya telefona yetişemeseydim? MaryLouise'in hıçkıra hıçkıra iki kelimeyi bir araya zar zor getirişini duyamasaydım? Bana acilen New York Hastanesi'ne gitmemi söyleyemeseydi? Telefonu kapattıktan sonra kendi vücudumu neredeyse terk etmiş gibi hissediyordum. Hâlâ berbattım ama kusma hissi daha az geliyordu. Birazcık titriyordum sadece ve halim yoktu. Temiz kıyafetlerimi giydim. Aklım o kadar yerinden oynamıştı ki sanki Martin'in yanına apar topar inip, "Lütfen bana bir taksi çağır," diyen ben değildim.

Taksi hastanenin önünde durduğunda fırlayıp içeri giren bendim ama. Danışmaya koşup Vivienne Margaux'un 703 numaralı odada olduğun öğrendim.

Kapıda MaryLouise bekliyordu. Yanağımdan öpüp başını aşağı yukarı salladı. Koridorun biraz uzağında Karl Friedkin duruyordu. Boynu büküktü, gözlerinin acıyla dolduğunu görebiliyordum. MaryLouise, "Olay olduğunda Karl yanındaymış," dedi.

Tam o sırada annemin odasının kapısı açıldı ve beyaz ceketli bir kadın bana, "Jane siz misiniz?" diye sordu. Kendisini tanıttı, annemin doktoru olduğunu söyledi. Sakin ve düzgün bir dille olan biteni açıkladı, "Anneniz

önceki gece tiyatrodayken beyin kanaması geçirdi. Sizi soruyor."

Başımı salladım. Ağlamamaya çalışıyordum, annemin olmamı istediği gibi cesur olmaya çalışıyordum. Fakat odaya girdiğimde elim ayağım birdenbire titremeye başladı.

Annem oradaydı, rengi bembeyazdı ve oldukça küçülmüş görünüyordu.

Onun yanındaysa elini tutan birisi vardı, Michael.

BÖLÜM 76

Michael bana baktı, başını hafifçe sallayıp yarım yamalak gülümsedi, "Merhaba," diye fısıldadı. "Gel yer değişelim," dedi. Ayağa kalktı, Vivienne'in yatağının yanındaki koltuğa ben geçtim.

"Merhaba anne, ben geldim, Jane."

Annem başını çevirdi ve birbirimizin gözlerinin içine baktık. Derin derin nefes almaya başladı. Hiç böyle görmemiştim onu, bir şeyler söylemeye çalışıyormuş ama yapmıyormuş sandım. Yüzünde makyajı yoktu, o mükemmel saç tarzı yoktu. Üzerindeki hastane elbisesini görünce, işlerin kötüye gittiğini anlamıştım. Her zamanki halinde olsaydı o elbiseyi giymemek için hastanede yaygarayı koparırdı.

Üstelik beni gördüğüne memnun görünüyordu.

Yakınlaştım, "Ne, anne? Ne oldu?"

Sonunda konuştu, ses tonu yumuşacık ve nazikti, "Sana sert davrandım tatlış Jane. Farkındayım," dedi ve ağlamaya başladı, "Üzgünüm, çok üzgünüm."

"Hiçbirisi dert değil, hiçbirisi sorun değil."

"Sen güçlü ol diye yaptım ama. Benim gibi soğuk ve sert olmak zorunda kalma diye... Benim gibi başkalarıyla işbir-

liği yapmak zorunda kalma diye yaptım. Vivienne Margaux gibi davranma diye. Ne kadar da korkunç olurdu."

"Lütfen, konuşma. Elimi tut sadece anne."

Gülümsedi. "Bana anne demen çok hoşuma gidiyor."

Bana hep nefret ettiğini söylemişti.

Elimi tutup sıktı, "Tanrı'ya şükür, tatlış Jane, azıcık bile olsun bana benzemiyorsun. Öyle zekisini ki, ileride çok daha başarılı olacaksın. Fakat her zaman kibar olacaksın, her zaman Jane olacaksın. Her şeyi kendi bildiğin gibi yapacaksın."

Onun bu kabullenişini duyunca yıllardır tuttuğum gözyaşlarım sonunda dökülüverdi, "Senin gibi olamadığım için çok büyük bir hayal kırıklığı olduğumu sanıyordum."

"Oh tatlış Jane. Hayır, hayır, hayır. Asla. Bir şeyi bilmek ister misin?"

"Neyi?"

"Tek sevdiğim varlık sensin, hayatım boyunca sevdiğim sadece tek varlık. Hayatımın aşkısın sen."

Hayatının aşkı.

Gözyaşlarım artık acı veriyordu. Boğazım ve göğsüm yanıyordu, fakat annem... Huzurun resmiydi.

Sonra düşündüm: *Bu mu yani?* Sahne görevlilerine bağırmayla, sekreterlere çığlık atmayla, yatırımcılarla kavga etmeyle geçen onca yılın ardından... Şoförlere, hizmetlilere, yemekçilere ve dekoratörlere emir yağdırılan onca seneden sonra... Binlerce dolarlık ayakkabılardan ve boy boy elbiselerden sonra... Paris'e, Londra'ya, Bangkok'a ve Kahire'ye yapılan tüm gezilerden sonra...

Böyle bitiyormuş, hastane yatağında yatan çelimsiz bir kadın. Annem ve ben... Sonunda bir aradayken...

"Yaklaş tatlış Jane," dedi. Zar zor sırıtarak. "Isırmayacağım, muhtemelen," dedi.

Yüzlerimiz birbirine değecek kadar yaklaştım.

"Bir ricam olacak."

"Elbette anne. Ne istiyorsun?"

"Tanrı aşkına, beni sırmalı Galliano elbisemle... gömdüklerinden...emin ol. Siyah bir şey olmasın, siyah giyince korkunç görünüyorum."

Gülümsemeden duramadım. Öylesine kendisiydi ki... Sonuna kadar Vivienne'di. "Galliano," dedim. "Anlaşıldı."

"Bir şey daha var Jane."

"Evet?"

"Cenazeye sen de siyah giyip gelme. Siyah giyinmek çoğu insanı ince gösterir ama nedense seni çok ağır gösteriyor."

Gülümseyişim yüzüme yayıldı, "Tamam anne. Pembe giyerim. Tam da ona göre bir elbisem var."

"Komiksin, her zaman komiktin. Cenazede pembe... Lütfen yap bunu."

Kafamı çevirip Michael'a baktım, o da gülümsüyordu şimdi.

Annem gözlerini kapattı, vücudu titredi. Onu kaybetme düşüncesinden nefret ediyordum. Annem. Sonunda annemdi artık.

Michael yatağın diğer tarafına geçti. Annemin bir elinden Michael, öteki elinden ben tuttum. Bu kadardı işte, değil mi? Bütün bunlar çok hızlı ve çok ani gelişmişti.

Eğilip Vivienne'in pürüzsüz, yumuşak yanağından öptüm. Gülümsedi ve gözlerini tekrar açtı. Kafasını hafifçe öne eğdi, bana yine yaklaşmamı söylüyordu.

"Jane, ölümden nefret ettiğim tek bir şey var, o da sana güle güle demek... Seni çok seviyorum. Güle güle, tatlış Jane."

"Güle güle anne. Ben de seni çok seviyorum."

Ardından annem beni son kez öptü, her zaman kendi öpücüğü gibi hatırlamam için...

BÖLÜM 77

Dilediği gibi oldu. Vivienne, Galliano elbisesiyle gömüldü. Çok güzel görünüyordu. Cenazeye katılan herkes hem kederliydi hem de neye uğradıkalrını şaşırmışlardı. Şaşmamak lazım, Vivienne en ince ayrıntısına kadar her şeyi hesaplamıştı.

Bense en dolgun ve en canlı pembe elbisemi giymiştim.

Cenaze alayı, Park Bulvarı'nda durdu. St. Bart's Kilisesi'nde elbette.

Kilisenin içindeki iki piyanist, sanki Vivienne yukarıdan bizlere bakıyormuş gibi kusursuzca Brahm'ın eserlerinden çalmaya başladı. Ardından solo çalan sanatçı, annemin yaptığı birkaç müzikalden doğan gösteri müziklerini çaldı. Kilisedeki insanlar pek çok kez müziğe eşlik etmişti.

En sonunda merasim biterken hepimiz ayağa kalkıp annemin en sevdiği şarkıyı söyledik, "Jingle Bells" Hiç Vivienne işi bir şarkı değildi fakat merasim esnasında ona öylesine mükemmel uyuyordu ki. Tıpkı önceden biliyormuş gibiydi. Annem için mutluydum. Son bombasını da patlatmıştı.

Kiliseden çıkıp limuzinlere doğru ilerlediğimiz sırada Michael, "Eğer kokteyl servisi yapılsaydı, bunun adı

cenaze değil de, Vivienne Margaux'un yeniden birleşme partisi olabilirdi, layıkıyla hem de," dedi.

"Sevdim bunu," dedim ve Michael'a sarıldım, "Çünkü o bizimle yeniden birleşti."

Sıradan insanlardan başka herkes oradaydı. Sadece Elise, MaryLouise ve ofistekiler değil; aynı zamanda ünlü aktörler, yönetmenler, sahne görevlileri, dans şefleri, sahne dekorcuları ve makyajcılar da cenazeye gelmişti. Bütün insanlar, annemin yaşamı boyunca elde ettiği başarıları şereflendirmek adına bir araya gelmişti. Başarıları arasında beni, ben olarak yetiştirmesi de var.

Babam eşi Ellie ile gelmişti. Ellie kırk sekiz yaşındaydı ve artık sonunda otuzlarından biraz daha yaşlı görünüyordu. Belki de Vivienne şerefine sıradan giyinip gelmişti.

Üvey babam Howard da oradaydı. Hem de ayık kafayla. Bana, Vivienne'i sevmekten asla vazgeçmeyeceğini söyledi. "Ben de Howard, ben de," dedim ve ona sarıldım.

Katılanlar arasında annemin eski kuaförü, tek isimli Jason da vardı. Annem gibi Jason da plastik cerrahinin en güzel örneklerinden biriydi. Son vazifesi olarak Vivienne'in saçlarını yapmak için California'dan uçağa atlayıp New York'a gelmişti.

Hugh McGrath bile ortalardaydı. Benimle tokalaşıp sanki eski karısıymışım gibi sarıldı. Her şey için üzgün olduğunu söyledi. Ona tam inanmak üzereydim ki, Hugh'un bir oyuncu ve aynı zamanda şerefsizin önde gideni olduğunu tekrar hatırladım.

Mezarlıkta yapılan tören oldukça kısa ve dokunaklıydı. Ayrıca belliydi ki, Vivienne'in önceden verdiği sert talimatlara göre ilerliyordu. Papaz, bizlere yaşamın ne kadar kısa olduğunu ve öteki dünyaya göç etmemizin alın yazımız olduğunu anlattı. Son olarak da Vivienne'in, gös-

terilerine hiç kuşkusuz ki cennette devam edeceğini söyledi. Duyulacak en güzel sözlerdi bunlar.

Annemin tabutuna, kendi üslubumla bir tek gül koydum. Huzur içinde uyuması için dua ettim. Ayrıca şu anda yukarılardan bir yerlerden bizleri izliyorsa, her şeyin tam da istediği gibi ilerlediğini görmesini istedim. *Pembe giyindim ben anne!*

Sonra Michael elimi tuttu ve yürümeye başladık.

"Konuşmamız lazım," dedi. İçim ürperdi.

BÖLÜM 78

Güneş parlaktı ve havayı ısıtıyordu. Gösteri ışıklarının sahneyi aydınlattığı gibi mezarlığı aydınlatıyordu. Ağaçların yeşili, çiçeklerin canlı renkleri... Yanlış giden hiçbir şey olmamıştı. E, ben niye titriyordum o zaman?

"Harika bir gün," dedim.

Michael, "Tanrı bile Vivienne'e bulaşmak istemezdi," dedi ve gülümsedi. Kravatını gevşetti. Ceketini çıkarıp askı ipine işaretparmağını geçirdi ve sırtına attı. Kendisine karşı her zaman dürüst olan Michael.

"Neden New York'a tekrar gönderildiğimi biliyoruz. New York Hastanesi'ni ve gerçekleşen diğer tüm olacakları neden hissettiğimi biliyoruz."

Başımı salladım ama hiçbir şey demedim. "Annene yardım etmek için geldim. Neredeyse tamamen eminim artık buna Jane."

Yürümeyi kestim ve Michael'a baktım.

"Fakat hâlâ buradasın."

Güldü, "Evet, öyle görünüyor. Senin gerçekten hayali arkadaşın olmadığım sürece bu mümkün."

Dirseğimle karnına geçirdim, "Hissettin mi?"

"Of... Evet, hissettim. Artık tıraş olurken düzenli olarak yüzümü kesiyorum."

O an bir duraksama oldu, konuşmadık. Michael'ın yeşil gözleri, gün ışığından kısılmıştı.

"Sanırım burada olmak istediğim için buradayım. Benim de hayatım boyunca sevdiğim tek kişi sen olduğun için buradayım. Seni terk etmeye dayanamadığım için buradayım Jane."

Tekrar Michael'a döndüm, parçalanan kalbim yeniden sevgiyle doldu. Birbirimize yaklaştık ve hafifçe öpüştük. Kusursuzdu.

Birbirimizden tekrar ayrıldığımızda, "Cevaplanması gereken sorularım var," dedim.

"Cevapların bende mi bilmiyorum ama deneyeceğim Jane."

"Peki o zaman. Biraz zor olanından başlayayım. Hiç... konuştun mu...yani, Tanrı ile?"

Michael başını salladı, "Evet, elbette. Hem de pek çok kez, fakat maalesef o benimle hiç konuşmadı. Sonraki soru?"

"Yani sen inanıyorsun?"

Etrafına bakındı, "Başka nasıl açıklayayım ki... Tüm bu olanlar, ben, biz, buzlu dondurmalar, Pokémonlar, Simpsons ailesi, Amerika'daki adalet sistemi, iPod'lar?"

"Tamam, anladım. Yani sen bir meleksin?"

"Bazen, fakat arada bir vurdumduymaz oluyorum," dedi. Pis pis sırıttı ve bana bakarken gözleri parladı, "Dürüst olmaya çalışıyorum sadece."

Ayaklarımın üstünde tepindim. Artık bilmem gerek bunu, "Michael, sen bir melek misin?"

Derin derin gözlerimin içine baktı, "Dürüst olmam gerekirse bilmiyorum Jane. Başkaları gibiyim ben de sanırım. Elime geçen hiçbir ipucu yok." Beni tekrar kollarına

aldı, "Beni gör, beni hisset," diye fısıldadı. "Buraya kadar ilerledik."

Yürümeye devam ettik.

"Michael, sana başka bir şey sormam lazım. Gerçekten çok canımı sıkıyor bu. Şu an göründüğün gibi mi görüneceksin her zaman?"

"Olağanüstü derecede yakışıklı, can yakacak derecede hoş ve saçı başı darmadağınık mı?"

"Aşağı yukarı, evet."

"Hiç yaşlanacak mıyım diye mi soruyorsun Jane?"

"Evet."

"Gerçekten bilmiyorum."

"Birlikte yaşlanacağımıza söz vermeni istemiyorum sadece, yılları birlikte devirdiğimiz belli olacak şekilde yaşlanacağımıza söz vermek zorundasın. Benim için çok anlamlı olur."

"Kırış kırış ve kambur olmak için ve elimden gelenin en iyisini yapacağım. Büyük siyah bir Buick alırım bir de."

"Teşekkürler. Ben de aynısını yaparım, peki ya para? Nasıl para kazanıyorsun?"

"O dediğin kolay," dedi ve parmaklarını şıklattı.

Hiçbir şey olmadı, tekrar şıklattı ve somurtup kaldı.

"Tuhaf..." diye homurdandı. Tekrar şıklattı, tekrar bir şey olmadı. "Tuhaf değil aslında, korkunç bu. Bunu genelde elime para geçmesi için ve yağmurlu havalarda taksi bulmak için yaparım."

Bir kere daha denedi.

"Hiçbir şey olmuyor," dedi. "Hımm... Tıraş olurken yüzümü kesmem var bir de. Neyse artık, iş bulmam lazım. Belki boksör olurum."

Karnına tekrar vurdum.

"Belki de olmam."

Nihayet en zor olan ve beni en çok korkutan soruyu sordum, "Benimle kalacak mısın Michael? Yoksa beni yine terk edecek misin? Söyle gitsin. Kesin olarak bileyim bunu. Olacağı bu mu?"

BÖLÜM 79

Michael gözlerini devirdi. Azıcık ama azıcık olsun daha iyi hissettim. Yüzü bir anda ekşidi ve elini göğsüne koydu, "Jane?" dedi. Kafası karışmış gibi tekrar sordu, "Jane?" Ve ardından yürüyüş yaptığımız taşlı yola yığıldı.

Yanında dizlerimin üstüne çöktüm, "Michael! Ne oluyor? Michael!"

Zar zor konuştu, "Ağrı... göğsüm."

Yardım için çığlık atmaya başladım. Şükür ki annemin cenazesinden çıkan birkaç kişi hâlâ etraftaydı. Koşarak yanımıza geldiler. Bu olanlara hâlâ inanamıyordum, "911'i arayın!" diye bağırdım. "Sanırım kalp krizi geçiriyor. Lütfen 911'i arayın!"

Tekrar Michael'a baktım. Rengi gitmişti, ağır ağır terliyordu. Kravatını iyice gevşetip gömleğinin en üst iliğini çözdüm. Düğmesi yerinden fırlayıp yola düşmüştü. Nasıl olabilirdi bu, şimdi nasıl olabilirdi bu? Keçileri kaçıracağım sandım. Aklımı kaybedip ortalarda bomboş dolanacağımı düşündüm. Bunun olmasına izin veremezdim.

"Michael, yardım geliyor, yoldalar. Ambulans geliyor. Dayan, olur mu?"

Fısıldayarak, "Jane," diye tekrarladı.

"Lütfen konuşma."

Bir an içinde inanılmaz derecede hasta ve bembeyazdı. Nereden geldi bu illet şimdi...

Cenaze alanından simasını tanıdığım siyah takım elbiseli bir adam, "911'i aradık," dedi, "Yoldalar, rahatlamaya çalışın efendim. Konuşmamanız daha iyi."

Tekrar, "Jane," dedi. Rüyadaymış gibi geliyordu sesi. "Gözlerin çok hoş."

Eğilip yaklaştım, "Lütfen, Michael, şşş..."

Michael kafasını salladı. Kalkmaya çalışacak sandım fakat yapmadı. "Bana bunu söyleme. Şimdi konuşmam lazım. Bilmen gereken şeyler var."

Elinden tutup daha da yaklaştım. Etrafımız iyice kalabalıklaşmıştı, fakat yerde ikimiz vardık, sadece biz, hep olduğu gibi.

Hışırtılı bir ses tonuyla fısıldamaya devam etti, "Yıllardır, seni... bir yetişkin olarak tekrar görebilmek için dua ettim. Gerçekleşsin diye dua ettim Jane. Çok düşündüm, olsun diye çok arzu ettim ve oldu. Birileri dinliyormuş beni. Harika, değil mi?"

"Şşş..." Gözlerimi dolduran sıcak gözyaşlarımı hissetmeye başladım. Michael'ın sakinleşeceği yoktu ama.

"Çok özelsin Jane. Anlıyor musun? Anladığını bilmem gerek."

"Evet." Başımı salladım ve duymak istediğini söyledim, "Seni duyuyorum. Ben özelim."

Michael gülümsedi. Bir saniyeliğine yine kendi gibi görünmüştü. Gülümseyişi en inanılmaz, en sıcak, en nazik ve en sevimli gülümsemeydi. İçime işliyordu, çocukluğumdaki gibi.

"Seni daha ne kadar çok sevecektim... ne kadar güzel olacaktı... hiçbir fikrim yok," dedi.

Elimi iyice sıktı, "Seni seviyorum Jane. Seni seviyo-

rum. Daha önce söylediğimi biliyorum fakat tekrar söylemek istedim. Seni seviyorum," dedi ve gözleri doldu.

Tuhaf bir gülümsemeyle, "O kadar da kötü değilmiş," dedi ve gözleri kapandı.

BÖLÜM 80

Şimdi, daha sonra olanları anlatmam lazım. Başkası duysa muhtemelen deli durumuna düşerdim fakat olanlar böyleydi, işte başlıyoruz.

Ambulans gelip Michael'ı aldı ve hastaneye götürdü. Bense polis aracındaydım, ambulansı yakından takip ederek ilerledik. John Rodman adında çok kibar bir doktor bana, Michael'm kalbine giden dört ana damarın da tıkandığını ve Michael'm acilen anjiyo operasyonuna alınacağını söyledi. Ayrıca kalp ameliyatı da muhtemel olasılıklar arasındaydı. Doktor, Michael hakkında benim hiç bilmediğim şeyleri soruyordu; yani, kaç yaşında olduğunu ve daha önce kalbiye ilgili bir rahatsızlık yaşayıp yaşamadığı, gibi.

Ardından doktor gitmişti ve bekleme odasında yapayalnız kalmıştım. Çok geçmeden içeriye başka insanlar girdi. Benim göründüğüme emin olduğum kadar onlar da tedirgin ve rahatsızdı.

Olay tam bu noktada tuhaflaşmaya başlıyor.

Odadaki diğer kadınlardan biri kalkıp kendisine bir bardak su aldı, içti. Saçları kum sarısıydı, otuzlu yaşlarının ortalarındaydı ve çekiciydi, ilk görüşte bile. Ardından yanıma geldi, "Oturabilir miyim?" diye sordu. Uyuşmuştum, başımı salladım. Yanıma sandalye çekti, "Ben,

Michael'ın bir arkadaşıyım,"demesiyle kafamı bir anda kaldırdım. Kadına baktım, yüzü açıktı ve çok sevecen bakıyordu. Odadaki diğer insanları göstererek, "Hepimiz onun arkadaşlarıyız." Hepsi samimiyetle bana baktı ve başını salladı. "Biz o tür arkadaşlardanız. Hayali?"

Şaşırdım, "Oh." Bir anlığına söyleyecek söz bulamadım, hepsine baktıktan sonra tekrar önümdeki kadına döndüm. "Ben, Jane."

"Evet, biliyorum. Jane, Michael'ı hepimiz seviyoruz. Durumu nasıl? Neler oldu?"

"Kalbinde tıkanıklık var," dedim. "Dört ana damarında."

Kadın anlıyorum dermişçesine başını salladı, "Bu oldukça... tuhaf. Bu arada, benim adım Blythe."

Hafif alaycı bir dille, "Yediği şeyleri düşünecek olursak pek de tuhaf değil," dedim.

Bana bakıp yavaşça gülümsedi, "Fakat Jane, biz hastalanmayız. Hiçbirimiz. Asla. Yani evet, oldukça ilginç. Tamamen beklenilmedik, acayip bir şeyler oluyor burada."

Kaderine terk edilmiş ilişkimizi düşündüm, "Tahmin bile edemezsiniz."

Blythe elimden tuttu. Çok tatlı ve mükemmel bir arkadaş olmuştu şimdiden. "Aslında, tahmin edebiliyorum. Michael bir süredir senden bahsediyordu. Konu sen olduğunda çenesi hiç durmaz. Bunu hepimiz kabul ediyoruz. Bizim onayımıza ihtiyacı olduğundan değil fakat biz böyle olduğuna inanıyoruz. Michael'ı daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştik. Sana oldukça sempati duyuyoruz Jane."

Yeni hayalî arkadaşım Blythe ile birlikte oturduk, bekledik, endişelendik ve korktuk. Nihayet Dr. Rodman geldi ve bana doğruyürüdü. İfadesini okumanın hiçbir yolu

yoktu ama gülümsemediğini görebiliyordum. Kalbimin damarlarıma kalp yerine acı ve ağrı pompaladığını hissedebiliyordum, boğazım bir çöl kadar kuruydu.

Umutsuzca Blythe'e döndüm. Kafasını sağa sola sallayarak konuştu, "Doktor bizi göremez."

Oh, tamam. Elbette göremez. Otuz iki yaşına gelmiş ve yanında hayalî arkadaşlarıyla oturan tek manyak benim burada.

Doktor, "Jane," dedi, "benimle gelebilir misin? Biraz garip bir durum. Lütfen, gel."

BÖLÜM 81

Jane, doktorla birlikte hasta odasına girerken onu izliyordu. Yeni ve ilk doktoru olmuştu artık. Hayatında daha önce bir gün bile hastalanmamıştı, hiç kimse tarafından muayene edilmemişti, kalbine hiçbir işlem uygulanmamıştı. Oh, bir şey daha var: Aklı yerinden bu kadar oynamamıştı.

Ölüm için değildi. Aşağı yukarı ölümle hiçbir derdi yoktu. Özellikle her halükârda iyimser yaklaşıyordu.

Fakat Jane'i bulmuştu yine ve bu sefer yok yere onu kaybetmek istemiyordu. Jane'i kaybedemezdi.

Jane, "Selam," dedi. Michael halsizce gülümsedi. Sesine tapıyordu.

"Selam. Tır çarpmış gibi hissediyorum kendimi. Öyle görünüyor olmalıyım."

"Tır çarpmış birisine göre müthiş görünüyorsun."

Doktor, Jane'in sırtına hafifçe dokundu ve odadan ayrıldı. Jane, Michael'a yaklaştı ve eğilip alnına bir öpücük kondurdu. O anda Michael, Jane sekiz yaşındayken de aynı şeyi yaptığını hatırladı ve hatırlattı.

"Biz aynı yerlerdeyiz Michael. Elbette hatırlıyorum," dedi ve güldü, "seni asla unutmayacağımı söylemiştim."

El ele tutuştular, bütün parmakları birbirine kenetlendi.

"Anestezinin etkisinden bu kadar çabuk, yani bayağı çabuk çıktığın için doktorun biraz şokta."

Michael omuz silkti, "Neden bilmiyorum. Bana ne oldu?"

Jane yine gülümsedi. Michael daha iyi hissediyordu artık. "Sana olanlar fazla abur cubur ve aşırı yemek yemen. Tanrı bilir ne kadardır böylesin. Söylediklerimde ciddiyim. İyi haberler şunlar ama."

"Dinliyorum."

"Senin bir kalbin var Michael. Ölmüş olabilirdin. İnsansın sen, Michael. Sen bir insansın." Jane'in içinde dolaşan mutluluk duygusu yüzünü aydınlatıyordu.

Michael, "Doğru anlamış mıyım bir bakalım," dedi. "İnsan olmanın en sevinç veren yanı ölecek olman mı?"

"Yaşamak ve ölmek, ama evet, hemen hemen esas olayı o."

Jane ve Michael birbirine sıkı sıkı sarılıp ağlamaya başladı.

Michael sonunda kendini toparlayıp konuşabildi, "Bu, bugün olan bir mucize."

BÖLÜM 82

Mucize konusuna değinmişken, bir de şunu dinleyin:

Hayat sırf zor diye, sürekli kötü şekilde bitiyor diye başka bütün hikâyelerin sonu da kötü bitmek zorunda değildir. Doğrusu, tıpkı bizler gibi hikâyelerimizin de birbirinden farklı olması güzel değil de nedir?

Yani bu hikâye şöyle bitiyor: Mutlu. Baştan uyarımı yapayım da.

Devasa spot lambaları Manhattan'ın gökyüzünü şenlendiriyor, ciddi bir şeylerin olduğunu anlatıyorlar. İnsanlar kalemlerini, kâğıtlarını havada sallayıp aktörlerden imza istiyorlar. Altıncı Bulvar'ın 54. Caddesi'ndeki kalabalığı polis geride tutmaya çalışıyor. Gayet havalı. Gerçek bir telaşe var.

Midemin düğüm düğüm olduğunu çaktırmadan gülümsüyorum ve paparazzileri geçip tiyatronun içine yürüyorum. Kırmızı saden bir elbise giyiyorum. Kalçalarım için biraz dar bir elbise, alt tarafı bol ve hafif kıvrımlı. İyi görünüyorum, farkındayım. Sayılır. Bu tarz şeyleri kendi renklerimde ve tarzımda yapıyorum. Yavaş yavaş çok daha iyi ilerlemeler kaydettiğim gibi kendimi güzel hissediyorum.

Geçitten ilerleyip koltuğuma doğru yürürken annemin sesini neredeyse duyabiliyorum. "Oh, tatlış Jane, böylesine süslü bir elbise daha iyi mücevherleri hak ediyor. Niye benim mahzenime gidip daha hoş birşeyler almadın? O kadar... eksik görünüyorsun ki..."

Az kalsın sesli konuşacaktım, "Anne, lütfen. Bu gece değil."

Tüm yalnızlığımla üçüncü sıraya giriyorum. Sorun değil ama idare edebilirim, ben bir yetişkinim.

Sonra Michael'ı görüyorum. Geçitte hızlı hızlı imza atarken oldukça gösterişli görünüyor. Gelip yanımdaki boş koltuğa oturuyor. "Başardık," diyor.

Sanki hiç bilmiyormuş gibi, "Tedirginlikten ölmeme az kaldı, sinirlerim bozuk," diye dert yanıyorum.

Bana sarılıyor ve sinirlerim ânında gevşiyor. Nispeten. Hem rahatlatıcı, hem seksi, hem tatlı – hepsi bir arada.

"Pekâlâ, şimdi de gerçek olmama ihtimali olan bir adama deli divane âşık ve sinirleri bozuk biriyim."

Beni hafifçe dürtüyor, şu günlerde dürtüklemeyi pek seviyoruz. "Tamam, gerçeksin," diyorum.

Salondaki ışıklar sonunda kararıyor ve film başlıyor. İzleyiciler ânında alkış tutmaya başlıyor. Elbette daha film başlamadı. Sadece stüdyoda reklam ajanslarıyla hazırlanan başlangıç animasyonu ve ekran geçişleri var. O yüzden bu sayılmaz.

Michael, "Bayıldılar!" diyor.

"Başlamadı."

Ekranı büyük bir başlık animasyonu dolduruyor: "Jane Margaux, ViMar Yapım'ın katkılarıyla sizlere Çok Şükür'ü sunar." Alkışlar yükseliyor. Kalabalık, filmi ne kadar çok takdir ettiğini asla gizlemiyor.

Michael'a doğru eğilip, "O değil de, müzik fevkalade." Kemanlar ve birkaç eski çalgı sesleri.

İlk sahneye geçiliyor. Oldukça hoş ve biraz da komik.

Kamera kalabalığın içinden geçip ilerliyor ve St. Regis Oteli'nin Astor Salonu'ndaki bir masaya geliyor. Sahne gerçekten de St. Regis'te çekildi.

Sevimli mi sevimli küçük bir kız masada oturuyor. Kamera bir süreliğine ona odaklanıp küçük kızı bize tanıtıyor. Elma yanaklarıyla gülüşüne karşı koymak mümkün değil.

Ardından kamera hareket etmeye devam ediyor ve ona eşlik eden kişiyi yakalıyor. Yakışıklı bir adam. Otuz yaşında gibi, kesin olarak söylemek zor. Fakat kesinlikle bir yıldız.

"Neyli olsun?" diye soruyor.

"Neyli olacağını biliyorsun."

"Biliyorum. Kahveli dondurma, üzerine de sıcak çikolata sosu."

Ekranda oynayan aktör tam da rolünü bulmuş birisi. Hiç tanınmıyordu, bilinmiyordu. Sadece bir an içinde keşfedivermiştim. Ayrıca, işe de ihtiyacı vardı.

Michael'ı oynayan – Michael'dı. Başka kimin oynaması mümkündü ki?

Kalabalığın içinde yan yana oturmuş Michael'ın elini tutarken, ekranda da onu izliyorum. Hayattaki her şeyin gerçekdışı olduğunu düşünüyorum, öyle değil mi?

Ardından düşünüyorum... Bir kadınla bir adamın birlikte olup bir süreliğine mutluluğu yakaladığını hayal etmek veya yakaladığına inanmak o kadar da olanaksız mı? Her şeye karşın, sahip olduklarımızın tümü bu mutluluktu. Başkalarının da öyle.

Gerçekleşebileceğine inanıyorum. Bana oldu, tatlış Jane'e oldu. Öyleyse muhtemelen herhangi birisinin kapısını da daha güzel mutluluklar çalabilir.

Bu arada unutmadan söyleyeyim, izleyenler Çok Şükür'e bayıldı.

SON BÖLÜM
KREMALI
ÇİLEKLER

BÖLÜM 83

Michael, St. Regis'in Astor Salonu'nda oldukça sevimli bir kız çocuğuyla oturuyordu. Dört yaşındaydı ve ismi Agatha'ydı. Kendisine Aggie denmesini tercih ediyordu.

Aggie, Michael'ın en son göreviydi. İlgilendiği her bir yeni çocukla her zaman farklı ve yeni şeyler yapmaya çalışmasına rağmen, pazar akşamında St. Regis'e gelmeden edememişti. Bütün güzel anıların olduğu yerdi burası, değil mi?

Garson masaya geldi ve üzerine limon şerbeti dökülmüş kavunlu top dondurmaların olduğu kâseyi Michael'm önüne getirdi.

Sanki adam kendisine çok büyük bir iyilik yapmış gibi Michael, "Çok teşekkürler," dedi. Garson, işini iyi yaptığı için Michael böyle olduğuna inanıyordu.

Aggie çoktan *sundae* tatlısını almıştı; çilekli dondurmanın üzerine koyulmuş kremalı çilekler vardı. Birazcık da çilek reçeli ekletmişti.

Michael, küçük kıza şaka yaptı, "Sen nasıl bir kızsın öyle."

Aggie, "Ben bir kızım, şapşal," dedi. O güzel yeşil gözlerine daha çok yakışacak bir gülüşe sahip olması imkânsızdı.

Michael ona bir oyun öğretmek için yerinde duramıyordu; "Aggie-Michael" oyunu. İsmi şimdiden belliydi fakat kendini durdurdu. Aggie için daha güzel bir şeye ihtiyacı vardı ve işte o da geliyordu.

"Aggie, bak!"

Jane, bir yaşındaki oğulları Jack'i alıp bakım odasına gitmişti ve şimdi ikisi restorandaki kalabalığın arasından geçip tekrar Astor Salonu'na giriyordu. Jack tavanı gösterip çığlık atıyordu, "Yamba, yamba!" Ki bu da "lamba" demek oluyordu, ya da artık başka her neyi bu kadar çok seviyorsa.

Michael hafifçe bağırdı, "Anneyle Jack geliyor!" Kalbine heyecandan sivri sivri oklar saplanıyormuş gibi hissediyordu, her zaman olduğu gibi. Jane'e ve ailesine sahip olduğu için kendisini öylesine şanslı, öylesine bahtiyar, öylesine huzurlu hissediyordu ki...

Aggie kahkaha atarak, "Şimdi ortada maymun oynayabiliriz," dedi, "maymun sensin babacığım, tamam mı?"

"Tamam, o oyun için topa ihtiyacımız olduğunu saymazsak ama elbette maymun benim. Kıllı çirkin maymunum, değil mi?" Michael ardından Jane'e döndü, gülümsedi ve fısıldadı–sadece Jane için– "Seni özledim. Seni hep özlüyorum."

"Ben de seni özledim, şimdi buradayım ama."

"Hepimiz buradayız, dördümüz de. Dünyada bundan daha güzel hiçbir şey yok. En uçsuz bucaksız rüyalarımda bile bunu hayal edemezdim."

Jane de yerine oturdu ve sıcak çikolatalı kahveli don-

durmasına kaşığını daldırıp Jack'e en sevdiği şekerlemeyi tattırdı.

Küçük çocuk çığlık attı, "Yamba!"

JAMES PATTERSON

& EMILY RAYMOND

İLK AŞK

1

Pekâlâ, bunu itiraf ederek kendimi çok da iyi göstermiyor olabilirim fakat hemen en başından söyleyeyim; o kadar dürüstlük timsali ve iyi niyetli biriydim ki, ayrıca o gün son iki dersimi kırmak (ileri seviye fizik ve İngilizce) beni öylesine saçma bir şekilde ve delicesine germişti ki tüm bu çılgınca planın buna kesinlikle değmeyeceğini düşünmüştüm.

Şimdi geriye bakıp düşündüğümde hayatım boyunca yaşayabileceğim en güzel, en eğlenceli, en ıstıraplı ve insanın hayatını değiştirebilecek deneyimden vazgeçmeme *ramak kaldığına* inanamıyorum.

Ne kadar da aptalmışım.

Ernie's Büfe'deydim ve karnımda en az beş yüz kelebek büyük bir parti veriyor gibi hissediyordum. Frye marka eski model kovboy botlarımın uçları tezgâha vurup duruyordu, ta ki tam anlamıyla mızmızın teki olan, yaklaşık bir milyon yaşındaki Ernie bunu yapmayı kesmemi söyleyene kadar. Yine de Ernie tamamen sağır olmaktan Nickelback grubunun tek bir konseri kadar uzak olduğundan botlarımı çıkarıp ayaklarımı vurmaya devam ettim.

Ernie'nin caddenin iki blok aşağısındaki Klamath Şelaleleri Lisesi'nde Bayan Fox'un uzay-zaman sürek-

liliği konusundaki zırvalarını dinliyor olmak yerine neden eski dükkânında oturup hiç gerek duymadığım halde koca bir fincan kahve içtiğimi sormadığına memnundum. Çünkü sorsa ne söylerdim?

Aslında, Ernie—yani Bay Holman— asla çıkamayacağım bir çocuğu bekliyorum ve şu anda ondan, hayatlarımızı kurtaracak veya bizi tümüyle mahvedecek çok önemli bir şey yapmasını istemek üzereyim.

Ernie gençlerin sıkıntılarına pek kulak asmazdı, tanıdığım hemen hemen herkesin Ernie'nin dükkânına gelmemesi de muhtemelen bu yüzdendi, bir de şekerlemelerinin hepsinin üstünün toz kaplı olması ve Snickers çikolatalarının levye olarak kullanmaya yetecek kadar sert olduğu gerçeği vardı.

Ama tüm bunlar benim umurumda değil, az önce bahsettiğim çocuğun da umurunda değil. Ernie's Büfe *bizim* özel yerimiz.

O çocuk bana günün daha erken saatlerinde bir not göndermişti. Artık benimle aynı okula gitmese de ve bizi neyden korudukları belli olmayan (belki de küçük bir kasabada yaşamanın halis sıkıcılığı yüzünden ayaklanırız diye) Özel Donanma Timi tipinde güvenlik görevlilerimiz olsa da notu bir şekilde okuldaki dolabıma koymuştu.

Axi—
Demek, dünyayı yerinden oynatacak bir haberin varmış, öyle mi? Beni şaşırtabileceğini sanman beni hayrete düşürdü — ya da beni hayrete düşürebileceğini sanman beni şaşırttı.
Ya da öyle bir şey işte.
Kelimelerle arası iyi olan sensin.
Her neyse, şu haberi duymak için sabırsızlanıyorum.
Ernie'nin yerinde. Saat 13.15'te.

Doğru, bunun anlamı dersi kıracaksın.
Mazeret istemem.

—En sevdiğin "köftehor".

Size Robinson'ı takdim edeyim. Bir keresinde ona köftehor diyerek takılmıştım ve o zamandan beri bunu başıma kakar durur. Robinson on yedisine girmek üzere. Benim en iyi arkadaşım. Suç ortağım.

Ön kapının açıldığını duydum ve Ernie'nin yüzünün birileri ona az önce bir hediye vermiş gibi aydınlanmasına bakarak Robinson'un geldiğini anladım. Robinson'un insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı: odaya adımını attığında sanki ışıklar aniden daha parlak yanmaya başlardı.

Robinson yanıma geldi, eliyle omzuma vurdu. "Axi, seni sersem," dedi (elbette sevgi gösterisi olarak). "Ernie'nin kahvesini asla yanında *doughnut* olmadan içme." Robinson bana doğru iyice eğilerek fısıldadı, "O şey karnında kocaman bir delik açacak." Daha sonra bacaklarını iki yana açarak yanımdaki tabureye oturdu, Robinson'un bacakları soluk Levi's kotuyla uzun ve sıska görünüyordu. Mayıs sonu olmasına ve dışarısı yirmi dört derece olmasına rağmen pazen bir gömlek giymişti.

"Hey, Ernie," diye seslendi Robinson, "Timbers'ın, koçlarını kovduğunu duydun mu? Bir de çikolatalı halka alabilir miyiz?"

Ernie kırlaşmış kafasını sallayarak yanımıza geldi. "Futbol işte!" diye söylendi. "Oregon'a gereken profesyonel bir beysbol takımı. Gerçek spor beysboldur." Ernie *doughnut*'ı kenarları kırılmış eski bir tabağa koyarak, "Müesseseden," dedi.

Robinson bana döndü, sırıtıyordu ve başparmağıyla Ernie'yi işaret ediyordu. "Bu adamı seviyorum."

Hislerinin karşılıklı olduğunu görebiliyordum.

Robinson tüm ilgisini bana vererek, "Peki," dedi, "şu çılgınca fikrin neymiş? Geçici ehliyet için nihayet başvuruda mı bulunacaksın? Bir birayı sonuna kadar içmeye mi karar verdin? Ev ödevlerini aksatmadan yapmayı mı bırakacaksın?"

Robinson bu denli iyi bir kız olduğum için bana sürekli takılır. Robinson "ilgi uyandırmada yetersiz" ve "kretenlerle dolu" (elbette *kreten*, yani zekâ özürlü, ona benim öğrettiğim bir kelime) olduğunu düşündüğü liseyi bıraktığı için çok kötü bir çocuk olduğunu düşünüyor ve babam da onunla hemfikir. Şahsen bu konuda haklı olduğunu düşünüyorum.

"Muhtemelen İngilizce dışında hepsinden kalacağım," dedim, abartmıyordum. Not ortalamam dibe vurmak üzereydi ve finaller yaklaştığından umarım sınavlara girmek için buralarda olmayacaktım. Bir hafta önce olsa bu yüzden bütün gece uyuyamayacağımı biliyordum. Fakat önemsemeyi bırakmıştım; çünkü bu plan işe yararsa bildiğim hayat değişmek üzereydi.

"Seni tanıyorsam, bu kesinlikle imkânsız," dedi Robinson. "Biraz dikkatin dağılsa ve Allah muhafaza herhangi bir dersten B alsan ne olur ki? Büyük Amerikan Romanı'nı yazmakla meşgulsün—*ay!*"

Robinson'un koluna vurdum. "Lütfen. Okulla sevgili yaşlı babacığımın bakımını üstlenmek arasında gidip gelirken yazmak için *hiç* zaman bulamadım." Babam birkaç sene önce zorlu bir dönemden geçmişti ve o zamandan beri bunun üstesinden içerek gelmeye çalışıyordu. Söyle-

meye gerek yok ama bu yöntem pek işe yaramıyordu. "Önümüzdeki konuya odaklanabilir miyiz?" diye sordum.

"Yani?"

"Evden kaçacağım," dedim.

Robinson'un ağzı açık kaldı. Bu arada, bendenizin aksine Robinson'un hiçbir zaman diş teli olmadı ve dişleri mükemmeldir.

"Ve haberin olsun, sen de geliyorsun," dedim.